

Giới thiệu Hắc Long

Thể loại: sắc hiệp, tiên hiệp... 18+

Muốn biết nội dung truyện mời các bạn đọc, truyện này tác giả viết theo thể loại sắc nên sẽ có những cảnh nghiêm cấm trẻ em xem nha, chưa đủ tuổi đừng đọc kéo ta k trả lại mắt được cho các vị đầu hehe:))))

Bạn đang đọc truyện *Hắc Long* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Bi kịch

– Không... mẹ... không... – Tiếng hét thảm thiết của Thiên trước việc chứng kiến cái chết của mẹ khiến cậu không thể nào chịu đựng được. Cậu nhìn lên phía trên. Trước mắt cậu là đám sát thủ với bộ áo trùm che kín mặt.

– Đưa nó lên – Một tên cầm đầu nói.

– Sư huynh tha cho nó được không? Dù gì mẹ nó cũng chết rồi – Tên khác nói.

– Tha cho nó thì chủ nhân tha cho chúng ta không, làm nhiệm vụ này ta cũng bắt đắc dĩ thôi.

Thiên tuyệt vọng nhìn tên sát thủ – Ta hận, ta giết các ngươi...

Khi lưỡi đao kề cổ, Thiên như tuyệt vọng. Tiếng đao xé gió toan chém Thiên thì bỗng dừng trước ngực Thiên một luồng ám khí tỏa ra xung quanh với khí tức mạnh mẽ khiến những tên sát thủ xung quanh đều bị văng ra xa. Thiên cảm thấy mình như có ai nhập không thể kiểm soát được bản thân, cậu ta lướt tới những tên sát thủ một cách chớp nhoáng và nhanh chóng lấy mạng chúng ngay sau đó. Giết hết lũ sát thủ Thiên cảm thấy bị đuối sức và ngất đi không biết gì cả. Trong lúc đó thì thể của mẹ Thiên bỗng bùng nổ hóa thành đồng bụi vàng và bay lên trời.

– Được lắm không ngờ cả hai mẹ con ngươi cũng là dòng dõi Long tộc, có lẽ sau này có kịch hay để xem rồi, haha... – Tiếng nói của cô gái xinh đẹp với bộ áo trắng thướt tha trên mây khi nhận lấy đồng bụi vàng lúc này cười rồi biến mất.

Thiên sau khi tỉnh dậy chỉ nhớ lúc cậu gần chết thì có gì đó trong người cậu xuất hiện, nhớ lại cảnh tượng mẹ chết, lòng cậu lại đầy hận thù.

– Mẹ... Con sẽ trả mối thù này. – Giọng Thiên đầy tức giận nói.

Bước trên con đường nhộn nhịp của thành phố mà lòng Thiên rối bời, bỗng dừng một tiếng nổ lớn sau đó là tiếng súng nổ ra tại một công ty, công ty đó là của lão Tuấn (một ông trùm bất động sản nhưng luôn khinh người và chèn ép người quá đáng khiến ai cũng thấy ghét) Thiên quan sát thấy có một đội áo đen toàn nữ đang truy sát ông Tuấn. Mọi người chạy toán loạn chỉ mỗi Thiên đứng nhìn lặng như tờ. Bỗng một áo đen vút qua làm cậu giật mình vội đuổi theo. Dừng từ xa cậu thấy cô gái đó cũng xinh đẹp mà sao máu lạnh thế, giết người không ghê tay.

– Phụp... aaa... – Tiếng súng bắn kèm theo tiếng kêu của cô gái, Thiên quan sát thấy đó là phát súng của tay súng tía trên tòa nhà vội chạy lại cứu cô gái lãnh đi mặc dù dè dặt chuyện gì đang xảy ra.

– Ngươi là ai? – Tiếng cô gái lạnh lùng kèm theo con dao kề cổ Thiên.

– Đừng lo, ta không có ý gì, chỉ muốn giúp cô thôi, đang có tên bắn tía trên kia mau nấp đi rồi nói sau. – Thiên nói mà chẳng quan tâm con dao đang kề cổ mình.

Dẫn cô gái tranh được nguy hiểm, Thiên thả cô ra rồi hỏi:

– Cô có sao không? Để tôi xem cho nào.

– Thả ra, tôi tự làm được – Cô gái nói một cách lạnh lùng.

– Áhhh...

– Thôi để tôi, đừng có làm gì – Thiên nói rồi đưa tay tuốt cáo xuống coi vết thương cho cô gái. Cô gái lần này lặng im chỉ biết nhìn mà không phản ứng gì cả.

Trị thương xong cho cô gái Thiên ngược tới nhìn cô gái định hỏi:

– Bốp... ui. Aaa... cô làm gì thế... aaa... – Tay xoa mặt sau khi ăn nguyên cái tát mà miệng vẫn nói.

– Ai cho, người dám... – Cô gái nói đồng thời chỉ tay xuống phần ngực. Holy shit, lúc này không để ý hóa ra lúc Thiên kéo áo đã vô tình kéo luôn cái áo ngực xuống làm lộ cả một quãng vú.

– Tòì... Tòì không có ý, xin lỗi, lúc này vội quá. – Thiên nói mà giọng ấp úng.

– Mà cô tên gì vậy? Sao lại đi truy sát ông Tuấn – Thiên hỏi mà mắt vẫn dán vào ngực cô gái.

– Tòì là Thúy Ngọc – đội trưởng BIỆT ĐỘI HOA HỒNG, chuyên là những sát thủ đánh thuê, ông ta bị truy sát là nhiệm vụ của chúng tôi – Thúy Ngọc đáp.

– Ủ, mà sao chưa nghe tên biệt đội này bao giờ nhỉ – Thiên vẫn ngây ngô đáp.

– Bởi vì nhóm này hoạt động trong bí mật với lại chúng tôi mới từ Hồng Kông trở về, mà sao người hỏi nhiều thế, aaa... người... nguoi... – Thúy Ngọc giờ mới để ý là Thiên lúc này giờ vẫn nhìn ngực mình, cô vội lấy tay kéo áo lên đồng thời tặng Thiên cái tát rõ to...

– Bốp... aaaa... tòi xin lỗi mà không nhất thiết phải mạnh tay thế chứ, tòi vừa cứu cô đó – Thiên mặt tỉnh phết.

– Ông này ta sẽ trả nhưng người sao dám nhìn hã, đồ biến thái – 3 Chữ sau cô gái nói nhỏ hơn.

– Cô về được không hay để tòi đưa về – Thiên hỏi.

– Người muốn chết hã? – Mắt Thúy Ngọc nhìn Thiên cách lạnh lùng.

– Sur ty à, nhiệm vụ hoàn thành rồi rút thôi – Bỗng dung nghe tiếng đồng đội làm Ngọc giật mình.

– Ủ, thông báo mọi người rút thôi. – Ngọc nói xong thì vội nhảy nhanh qua mấy bước tường rồi biến mất. Trước khi biến mất còn ngoảnh lại nhìn Thiên.

– Cảm ơn! – Tiếng cô gái làm tim Thiên loạn nhịp.

Trở về căn phòng lạnh lẽo, lúc trước mất ba khi còn 5 tuổi giờ mất mẹ nữa khiến cậu cảm thấy cuộc sống toàn màu trắng lạnh lẽo. Thiên bước vào phòng mẹ để xem lại những hồi ức về mẹ. Cậu kéo dưới ngăn kéo ra một loạt tấm hình về mẹ thì bỗng dung cậu thấy một bức thư, mở ra đọc là một điều sốc đối với cậu – “Con à, lúc con đọc được bức thư này có lẽ mẹ đã hoàn thành nhiệm vụ, thực ra con không phải con ruột của mẹ mà là một đứa trẻ mẹ nhặt được trong rừng nhưng mẹ luôn coi con là con ruột của mình và điều ngạc nhiên hơn khi mẹ nhận thấy con có một vết ấn ở trước ngực hình rồng, đó chính là dấu ấn của Hắc Long, nó cho thấy con thuộc dòng Long tộc nhưng Long tộc từ trước tới nay chưa bao giờ có dấu ấn này, một điều rất kì lạ, thực ra mẹ không phải chết mà là trở về Long tộc nên con đừng buồn, một ngày nào đó con sẽ gặp được mẹ, mẹ mong con sẽ trở thành con người tốt. Yêu con!”

– Đọc xong lá thư khiến Thiên đơ ra như tượng một hồi lâu, một lúc sau cậu thấy vui mừng, vui vì mẹ mình mặc dù vẫn còn sống, cậu không quan tâm đó là mẹ ruột mình hay không mà chỉ biết là mẹ mình vẫn sống, cậu quyết tâm sẽ phải gặp lại mẹ. Đang vui mừng thì ‘what the hell’ – mất điện, Thiên mở cửa sổ cho thoáng.

– Hôm nay trăng đẹp quá! Thiên cảm thấy cuộc sống có màu sắc hơn hẳn.

– Oh my ghost, cái quái gì đây?

Thiên ngạc nhiên quay lại nhìn bức tường phòng thấy tại đó hiện lên bóng con rồng, đáng ngạc nhiên hơn là nó di chuyển vòng tròn. Cảm thấy nóng trong người Thiên cởi áo thì cậu lạnh cả gáy, trước ngực cậu là hình con rồng đó, một con rồng đen ma mị đang lượn tròn trước ngực cậu.

Đang quan sát thì ôi ‘ĐM’ mất tiêu đâu rồi khi bóng đèn sáng trở lại, điện đã có và hình con rồng cũng biến mất. Thiên lại với máy tính và nhớ tới Thúy Ngọc khiến cậu tìm kiếm BIỆT ĐỘI HOA HỒNG, vào trang đó là một bức tường lửa dường như mọi thông tin bị chặn và bảo mật rất kĩ nhưng Thiên là ai – cậu là một chuyên gia về máy tính, đang từng là IT được đào tạo kĩ lưỡng từ Clifocnia về nên chuyện đó không khó đối với cậu.

Sau một hồi thì cậu cũng vào được và biết rõ thông tin về nhóm này – “Hoa Hồng là một nhóm sát thủ với 10 cô gái xinh đẹp nhưng máu lạnh, từng làm cho tổ chức ngảm, được dẫn dắt bởi cô gái nhiều tuổi nhất và cũng nguy hiểm nhất Thúy Ngọc – Sứ giả thần chết. Nhóm hoạt động nhanh gọn lẹ và mọi phi vụ chưa bao giờ thất bại, nhóm giống như một biệt đội đánh thuê, Hồng Kông khiếp hãi khi nghe tên nhóm này, Thúy Ngọc năm nay 28 tuổi, sau đó là Thúy Hoa và Trang 27 tuổi, 6 người cùng tuổi là Quỳnh, Diễm, Kiều, Thảo, Thư và Chi 24 tuổi, cuối cùng thấp nhất là Diễm My 22 tuổi (người hiền nhất trong số đó nhưng được mệnh danh là thiên thần máy tính vì vậy mà mọi phi vụ được giải quyết chuẩn xác”. Đọc xong mà Thiên mắt nhắm mắt mở ‘ôi! Toàn gái?’..

Bạn đang đọc truyện *Hắc Long* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Biệt đội hoa hồng

Tại nơi khác là căn cứ BIỆT ĐỘI HOA HỒNG, Thúy Hoa hỏi gãm Ngọc — Sur tỷ hôm nay có cậu con trai nói chuyện với tỷ là ai vậy? Em thấy tỷ có vẻ hiền đối với cậu ta hay là người yêu tỷ hả? Hihi... bắt quả tang nhé!

— Ai nói, chỉ là cậu ta giúp ta trị thương thôi, chả có gì cả. — Giọng Ngọc nói ấp úng.

— Sur tỷ, lại đây coi này, có ai vừa phá tường lửa xem thông tin của chúng ta — Giọng hốt hoảng của Diễm My bởi lẽ tường lửa của cô chưa bao giờ có ai phá được cả.

— Điều tra coi là ai, thiên đường có cửa không đi, địa ngục không lối chui vào, tên này quả là tự tay kí sổ thần chết rồi mà — Giọng Ngọc nói lạnh lùng.

— Để coi nào, ghê nhỉ phá được tường lửa của ta, co dịp làm bạn thú vị đây. A... ra rồi! Tên — Vô Minh Thiên 20 tuổi, sống ở chung cư tầng bốn gần chỗ lúc sáng ta truy sát lão Tuấn — Giọng My vui mừng.

— Được rồi, ta từ đi, tên này muốn được tặng vé một chiều xuống thăm diêm vương đây — Giọng Ngọc nói lúc đó ai mà chứng kiến cũng nổi hết da gà.

Tại căn hộ Thiên bắt đầu chợp mắt ngủ, cậu lại xôn xao nhớ về Ngọc. Đang tự cười thì bỗng dưng...

— RẦM... ai? — Một tiếng đập cửa rõ to khiến Thiên giật mình.

Một hình bóng cô gái lao tới với con dao găm khiến Thiên chả biết gì ngoài hét lên:

— Từ đã... — Giọng Thiên vang lên khiến mũi dao dừng ngay trước cổ họng cách nó chỉ một phân, lưỡi dao dừng lại không phải cô gái kia chần chừ mà là do giọng cậu kia quá quen, lúc dừng lại Thiên vội mở đèn thì cả hai người ngạc nhiên:

— Là người... là cô? — Cả hai đồng thanh nói.

— Sao cô muốn giết tôi? — Giọng Thiên run cầm cập vì con dao trước cổ.

— Người lại dám xem trộm thông tin của nhóm ta, thật đáng chết — Giọng Ngọc nói đồng thời đưa cao dao hất cằm Thiên lên.

— Từ đã, có gì từ từ nói.

— Có gì để nói, kẻ trước lúc chết cũng có lời trần trối sao?

— Tôi chỉ là tò mò chút thôi, với lại... với lại... lại... — Giọng Thiên ấp úng.

— Nói mau. — Giọng Ngọc nói như xé toang không khí xung quanh.

— Với lại tôi cũng có chút ấn tượng về cô nên muốn hiểu cô thêm chút.

— Người... người dám, đồ mặt dày này — Ngọc có vẻ lúng túng, dao cũng buông xuôi xuống, có vẻ lúc này Ngọc không còn là sát thủ nữa mà là một cô gái — một cô gái e thẹn khi nghe câu nói như lời thả thính từ chàng trai.

— Cận thận! — Thiên vội thốt lên ngay sau đó ôm Ngọc ngã xuống nền khi thấy tia laser đỏ đang nhắm vào mình, trong tích tắc viên đạn xé gió bay xuyên cửa sổ nhắm trúng bóng đèn ngủ làm nó nổ tung.

— Đi nhanh vào đây trốn đi, có súng tia — Thiên nói rồi cầm tay Ngọc kéo vào phòng tắm bởi lẽ chỉ có đó là không có cửa sổ. Ngọc chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra nhưng vẫn chạy theo như bị ấn thính.

— Người làm gì vậy mà để người ta truy sát vậy? — Một hồi sau Ngọc lên tiếng.

— Ta cũng không biết họ là ai? Giọng Thiên nói nhanh. Mắt vẫn nhìn ra ngoài coi có hình ảnh tia laser không.

— Ở ngoài thì bị truy sát, ở trong thì bị ám sát, thôi cô muốn thì cứ giết đi — Giọng Thiên nói còn mắt nhìn chăm chăm Ngọc.

— Khỏi đi, đây coi như trả ơn lúc sáng người cứu ta, từ nay chúng ta không ai nợ ai — Ngọc nói rồi định rút đi thì Thiên nói:

— Từ đã.

— Chuyện gì? — Ngọc nói giọng lạnh lùng.

— Ta giờ không còn chỗ đi nữa, giờ đây đâu đâu cũng nguy hiểm rình rập, cô có thể... cho ta theo với không — Giọng Thiên ấp úng.

— Không được... người lại muốn chết — Vẫn cái giọng dưng tóc gáy, nói xong Ngọc đi ra cửa thì khựng lại.

– Thôi, được rồi, đằng nào người cũng biết rõ nhóm ta rồi với lại người giỏi máy tính nên cũng giúp ích được, theo ta – Ngọc thay đổi ý định vì nhớ câu nói của My hay một lý do khác nào đó thì các bạn đọc phải động não rồi. Nghe thế mà Thiên như ăn phải trái gấc liền đi theo.

Tại căn cứ, Thiên bước vào với vẻ choáng ngợp.

– Sư tỷ về rồi! Ủa, tên này là ai vậy? – Giọng Hoa làm Thiên giật mình.

– Chuyện này nói sau, tạm thời để cậu ta ở đây, tỷ sẽ tự giám sát cậu ta, người dám có ý đồ gì thì coi chừng cái đầu – Ngọc nói còn mắt nhìn Thiên khiến cậu rùng mình.

– Đừng lo, ta không có ý gì đâu... hìhì – Thiên cười nhẹ.

– Cậu là Thiên? – Giọng cô gái trên cầu thang xuống, không ai khác đó là My. Cô dễ nhận ra đó là Thiên vì cô đã thấy mặt cậu ta qua lúc điều tra.

– Cô là...

– Tôi là My, rất vui được gặp cậu – thiên tài máy tính – Giọng My nói đỡ.

– À... không dám, tôi chỉ may mắn thôi – Giọng Thiên đáp ứng khi được My khen.

– Mà cậu biết rõ nhóm tôi chưa, hay để tôi giới thiệu nha! Giọng My tươi cười.

– Ủ! Cảm ơn... hìhì – Thiên cười.

Sau hỏi giới thiệu, Thiên được sắp xếp chỗ nghỉ, nơi cậu ở gần phòng My, có lẽ do My tự sắp xếp. Phòng Thiên ở có nguyên một dàn máy tính, chắc chắn do My thu xếp rồi.

– Hi... Cậu thấy thế nào? – Đang quan sát phòng thì tiếng My gọi vào.

– À... hooooo. – Thiên định trả lời thì thứ khiến cậu khựng là do bộ đồ bó sát người của My, nó làm nên đường cong mềm mại của My. Với chiếc quần da ngắn ngang đùi cùng chiếc áo thun trắng ngắn chỉ đủ che phần ngực, tất cả điều trước mắt Thiên khiến cậu đơ ra. Cách ăn mặc này bình thường vì trước giờ căn cứ này toàn nữ.

– Nay, cậu sao vậy? – My vẫn tỏ ra ngây ngô.

– À... không có gì, phòng này tốt lắm, cảm ơn cậu, hìhì... – Thiên vội gãi đầu chuyển mắt hướng khác.

– Không cần đâu, tớ sắp xếp thế cũng mong có thể cũng nhờ cậu giúp chút ít về máy tính ấy mà. Mà nhắc mới nhớ sao cậu giỏi vậy, có thể phá được tường lửa của tớ.

– Không có gì, chỉ cố thể ăn may thôi.

– Ăn may? Vậy cậu nhờ sự ăn may đó giúp tớ nhé. – My cười đáp.

– À... Ủ... tớ sẽ cố gắng. – Thiên vẫn thấy ngượng.

– Thôi! Cậu coi tiếp đi, tớ có việc đi trước đây.

– Ủ, cậu đi đi. – Thiên nói mà mắt khế nhìn lại thân hình của My.

– Mọi người nghe đây, lần này chúng ta có vụ mới khá khó nên mọi người cẩn thận – Giọng Ngọc nghiêm nghị.

– Sư tỷ, lần này hoạt động thế nào? – Giọng Trang hỏi.

– Vì nhiệm vụ khó nên lần này chỉ có My ở lại căn cứ còn tất cả theo tỷ – Giọng Ngọc có vẻ lo lắng.

– Được rồi, mọi người chuẩn bị đi, tối nay hành động. – Ngọc nói.

– Vâng! Tất cả đồng thanh rõ to khiến Thiên lúc này giờ đã nghe hết. Cậu có vẻ vui mừng vì lần này có thể riêng tư với My, mặc dù mới gặp nhưng cậu có vẻ thích cô gái này vì tính cách có vẻ không giống sát thủ, rất tình cảm.

Đêm đó như dự tính, tất cả đều rời căn cứ chỉ mỗi My ở lại cùng Thiên. My có nhiệm vụ nói rõ thông tin cho các đồng đội cô cần biết. Tại tòa nhà chung cư...

– Đánh nhanh thắng nhanh, mục tiêu là Akander, giết được thì mau rút. – Giọng Ngọc ra dáng người đội trưởng. (Akander từng là hải quân Pháp, về hưu lâu ta là trùm ma túy mà không ai hay biết ngay cả chính phủ Pháp, lâu ta sang Việt Nam nhằm mục đích tránh tai mắt chính phủ).

Trong chung cư là Akander với 4 tên vệ sĩ lực lưỡng. Nhìn có vẻ ít nhưng BIỆT ĐỘI HOA HỒNG dường như không để ý trên tòa nhà cách hai dãy là

tay bắn tia. Cũng có lẽ vì vậy mà My không nhận ra được.

– Đại ca, vụ lần này chúng ta giàu rồi. – Một tên cận vệ lên tiếng.

– Hừ... chưa thể nói trước được. – Ankander lên tiếng.

– RẦM, CHOANG... có sát... t, chưa kịp nói thì 4 tên vệ sĩ đã chết nhẵn răng.

– Người là ai? – Akander lên tiếng nhưng không có vẻ lo lắng.

– Người chết không nên hỏi nhiều – Dứt câu Ngọc lao tới với tốc độ xé gió, bỗng dừng.

– Phụp... aaa... hừ – Ngọc chỉ kịp kêu lên 1 tiếng sau khi bị ăn đạn từ tay bắn tia vào mạn sườn rất may không trúng tim.

– Aaaa... – Ngay sau đó Ngọc liền bị dính 2 cườc từ Akander.

– Hừ... chỉ vậy mà cũng đòi ám sát ta, hahaha... nực cười. – Akander lạnh lùng.

– Sur tỷ... giọng của Trang và Hoa bay vào với hai khẩu súng.

– Cận thận, khôngggg... aaa... – Ngay sau khi Ngọc nói thì Hoa liền dính đạn ngay bả vai.

– RỆT... RETTTT... tiếng súng dồn tan sảy cả không khí của Trang nhưng không dính một viên vào Akander. Ngay sau đó Akander nhảy lên với khẩu súng trong ngăn kéo ra bắn vào Trang. Súng đỡ đạn cho Trang nên bị hỏng, ngay lập tức Trang lao tới với con dao găm sát thủ.

– Aaa... phụp... aaa... hừ – Trang thì bị ăn đạn vào chân còn con dao Trang phóng kịp dắt vào vai lão ta. Ngay sau đó Hoa cố gắng dùng con dao của mình lao tới, nhận thấy nguy hiểm Akander đã xoay người lại định chụp lấy con dao từ Hoa nhưng đã chậm hơn một nhịp, con dao ngay sau đó khăm vào ngực lão ta đồng thời lấy mạng lão tao nhưng Hoa ngay sau đó cũng đã bị ăn đạn từ tay bắn tia dính vào chân làm cô như kiệt quệ.

– Sur tỷ không sao chứ? Sur tỷ rút thôi, chúng đang đến rất đông – Ngay sau câu hỏi của My là tiếng nói của Diễm, cô cùng Quỳnh – Thảo – Thư – Chi – Kiều đang cố giết người như giết chuột tuy nhiên đây không phải chuột mà là kiến, đơn giản một ông trùm ma túy xuyên quốc gia như lão Akander thì không đơn giản được, hơn nữa ông ta cũng đã mua chuộc một số lính hải quân từng chiến đấu cùng ông ta nên võ kĩ của họ không thể coi thường được.

– My tìm nơi rút đi – Ngọc nói nhanh.

– Lối ra bị phong tỏa rồi chỉ còn nhảy qua cửa sổ sang tòa nhà bên cạnh nữa thôi nhưng rất nguy hiểm vì em chưa tìm ra địa điểm tên bắn tia – Giọng My gấp gáp.

– Nhanh đi, không còn thời gian nữa đâu. – Ngọc nói.

– Vânggg... em đang cố gắng đây.

– Hêl... cần giúp không? – Bỗng có giọng nói và không ai khác là Thiên.

– Cậu làm được sao, mà thôi nhanh đi nào. – Giọng My dục.

– Để coi nàoooo... ok ra rồi này! Thiên chỉ mất vài phút đã tìm được địa điểm của tên bắn tia và đồng thời cậu cũng tìm ra được cả cách thoát ra an toàn hơn.

– Sur tỷ, tên đó ở tầng 11 tòa nhà chung cư cách hai dãy nhà hướng 3 giờ, à còn nữa tỷ hãy di chuyển theo địa chỉ này nhanh và an toàn hơn. – Giọng My có vẻ vui mừng hẳn.

– Được rồi! Tỷ biết rồi, mọi người di chuyển nhanh nào – Ngọc hướng sang chị em nói....

Bạn đang đọc truyện *Hắc Long* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Người thừa kế

Còn về My...

– Đây là may mắn mà cậu nói sao? – My hỏi gã Thiên.

– Àkkk... tớ... tớ... – Thiên gãi đầu.

– Cậu giỏi nhỉ, tớ thích cậu rồi đó, lúc nào cậu chỉ cho tớ được không – My nói cười.

– Hà? Àkkk... ừ... – Thiên đang sốc trước câu nói của My với lại cậu giờ mới để ý My đang mặc bộ quần áo rất gợi cảm, vẫn chiếc quần da đen ngang đùi, chiếc áo sơ my không cài hết cúc làm lộ chiếc áo ngực bên trong khá căng mọng, mái tóc xoăn đen mượt dài ngang vai được vắt sang một bên để lộ chiếc cổ trắng ngần, khuôn mặt không tỳ vết, đôi môi hồng không kém phần gợi cảm. Thiên nhìn trong mê muội.

– Cậu sao vậy? – My cũng để ý Thiên nhìn mình nhưng cô không thấy ngượng gì cả, câu nói của cô làm Thiên sực tỉnh.

– À... không... không có gì.

– My, y tế mau đi, các sư tử bị thương rồi... – Giọng gấp gáp của Thur làm tan không khí yên lặng giữa hai người.

My vội chạy lại với giọng gấp gáp:

– Sư tử không sao chứ? – Ngay sau câu hỏi đó My đã đưa 3 người đi trị thương. Sau vài tiếng Ngọc, Trang và Hoa đã tỉnh lại.

– Sư tử tỉnh rồi – Giọng vui mừng của 7 cô gái.

– Àkkk... sư tử, hôm nay nhờ có Thiên nên chúng ta mới thoát ra an toàn đó – My nói đưa mắt nhìn Thiên đang ngồi một mình trên bậc thang, co về cầu đang ẩm chiều điều gì đó.

– Cậu ta? – Giọng Ngọc ngạc nhiên.

– Ừ... cậu ta đó, Thiên ơi, lại đây này – My gọi.

– Hà... àkkk... – Đang nghĩ thì Thiên giật mình khi nghe My gọi. Cậu bước lại hơi ngượng ngịu.

– Không có gì đâu, người một nhà mà. – Thiên nói ngượng.

– Há... àkkk... đúng người một nhà mà... – Mọi cô gái có vẻ ngạc nhiên trước câu nói của Thiên.

– Cảm ơn! – Ngọc mỉm cười.

Tối hôm đó Thiên trở về phòng cậu nhớ tới My lúc nãy khiến cậu cảm thấy tim mình loạn nhịp, ‘mình yêu cô ấy sao?’ Thiên tự hỏi.

– Áaaa... sao nóng vậy... nhìn xuống ngực Thiên lại thấy con rồng đen trước kia lại xuất hiện, lần xuất hiện này không đơn giản vậy, nó mang theo dòng chữ – ”Giờ Ngọ ba khắc, Hắc Long thức tỉnh, bí pháp truyền thừa.” Đọc qua Thiên vẫn chưa hiểu lắm, đang đắm chiều thì có tiếng gọi đồng tời con đầu ần lúc nãy cũng biến mất. Ngoài cửa là My, trên tay với 2 cốc cà phê mới pha...

– Rảnh chứ, làm cốc với tớ nhé! – Giọng My ngọt xớt.

– Àkkk... uk... được mà, vào đi. – Thiên nói đưa đôi mắt nhìn My bước vào. Hai người ngồi bên cửa sổ nhâm nhi cốc cà phê.

– Hôm nay thật cảm ơn cậu nhé! Giọng My cất lên.

– Không có gì.

– Mà cậu có thể cho tớ biết rõ về cậu không. Gia đình cậu đâu. – My nhắc tới gia đình ngay sau đó Thiên im lặng như tờ.

– Cậu sao thế? My hỏi quan tâm.

– Không sao, chỉ là tớ không có gì để nói, bố mẹ tớ mất cả rồi.

– Tớ xin lỗi, tớ không biết. – My nói chậm lại.

– Không sao.

– Tớ cũng có tuổi thơ bất hạnh, tớ không biết bố mẹ mình là ai, tớ lớn lên ở cô nhi viện, 10 tuổi tớ đã được Ngọc đưa về nuôi dạy, có thể xem Ngọc là người mẹ thứ hai đối với tớ, những chị em ở đây cũng được Ngọc đưa về, chúng tớ đang cùng nhau lớn lên, và trải qua khó khăn vì vậy tớ luôn làm mọi điều có thể để giúp Ngọc cảm thấy thoải mái. Àkkk mà cậu... ừ – Mắt My tròn to lúc vừa quay lại đã một cô đã dính vào môi Thiên, có lẽ Thiên cũng cố ý nhưng điều đó không quan trọng giờ đây, Thiên ngay lập tức luồn tay ngay sau lưng My và ép cô sát vào bản thân hơn, My đang ngạc nhiên mắt cô tròn to ma không có phản kháng gì, cô như đang đờ ra, được vậy Thiên lần tới, tay còn lại đã đưa lên trước ngực để xoa cặp vú đang căng tròn, lúc này giương như dục vọng đang nổi trong Thiên, cậu không kiềm chế được trước cô gái vừa đẹp lại vừa đáng yêu vậy.

– Hừ... uuuu... – My cố đẩy Thiên ra nhưng không thể. Thiên như con thú xuống chuồng, cậu hôn ngấu ngiến My, tay mạnh dạn hơn đưa vào trong

chiếc áo lót, tay còn lại bắt đầu lần xuống cặp mông căng tròn.

– Dừng lại... uuuuu... – Chỉ kịp nói hai từ miệng My đã bị bịt lại bởi miêng Thiên, cậu bé xóc My lên đưa về giường, My vừa đặt xuống thì Thiên chồm lên lấy tay xé tan.

Chiếc áo sơ my trắng rồi lột phất cái áo lót trắng ra. – Không... dừng... dừng lại... ừhh... – My không thể chống cự chỉ biết nói vì dục cảm của cô bắt đầu trỗi dậy, Thiên đưa mắt xuống nhìn bộ ngực căng tròn trình với đầu ti hồng hào đang nhấp nhô, không chần chừ Thiên chỉ nói một câu “thật đẹp” và ngay sau đó cậu hôn ngấu ngiến, lên cặp vú, tay còn lại thọt thẳng xuống háng My, cậu luồn tay qua chiếc quần lót tiến vào thẳng vào âm đạo của My. Ngạc nhiên là nó không có lông, cậu bắt đầu lột thẳng chiếc quần My ra.

– Dừng mà... dừng lại đi Thi... ên... uuuu... – My gần như gục ngã trước sự xâm nhập như vũ bão của Thiên.

– Em thật tuyệt! Anh yêu em My à, anh sẽ cố gắng làm em hạnh phúc – Thiên đang điên cuồng.

– Nhìn này, âm đạo ướt hết cả rồi, em đáng sướng phải không, đừng lừa dối bạn thân nữa. Anh sẽ làm cho em cảm thấy sướng – Thiên nói xong ngay sau đó đưa tay xuống cảm đùi My gang ra, cậu liền úp mặt thẳng vào âm đạo của My rồi hôn ngấu ngiến.

– Uuuu... ư... – Hơi thở My nặng nhọc theo bản năng, tay cô đưa xuống nhấn mạnh đầu Thiên xuống, chân cô bắt đầu dang ra rộng hơn. Chỉ có vậy, Thiên lại đưa tay lên bóp vú My. Âm đạo bắt đầu rỉ nước, Thiên càng thấy kích thích, cậu hôn mạnh hơn và day mạnh hơn, My bắt đầu không tỉnh táo nữa rồi, cô như bị thuận phục rồi.

– Mạnh... mạnh nữa đi... sướngggg... sướng quá! – My thốt lên nhưng từ đó làm Thiên như nổ tung óc, không chần chừ nữa cậu cỡi nhanh đồ mình ra và để lộ con c-c to dài lực lưỡng, My nhìn to mắt, không để My nói, Thiên đã thúc thẳng con c-c vào l-n của My một cách dã man, con c-c đi được 2/3 nhưng bị khựng lại, cảm giác rất khít và rất bót làm Thiên sướng rần.

– Aaaa... đau... aaa – My nói nhanh, giọng gấp gáp.

– Đừng lo, chỉ là màng trinh thôi, anh sẽ lấy nó và sau đó em sẽ sướng thôi. – Thiên nói lời con c-c ra rồi thúc vào mạnh hơn, lần này con c-c dường như lút cán.

– Aaaa... đau... đau lắm... aaaa... – My vẫn thấy đau, nước mắt cô bắt đầu rỉ.

– Chút nữa thôi, cố lên, hứ hứ... bạch bạch bạch... – Ngay sau đó là những phát đập lút cán thấu tận trời xanh khiến hần sướng đến không thương tiếc, lần đầu tiên cậu thấy tuyệt vời khi quan hệ với một cô gái mà còn là trinh nguyên.

– Uhhhh... sướng... sướng quá... tiếp đi – My bắt đầu thấy sướng.

– Hahaha... được rồi em yêu... anh tới đây... bạch bạch bạch bạch – Những tiếng va chạm ngày mạnh và nhanh hơn ở dưới My đã rỉ nước như suối, cô thấy thật tuyệt vời, thật sướng.

– Nào giờ để anh dạy em các kiểu tình dục tuyệt vời nào, chồng hông lên nào – Thiên nói rồi lật người My lại, My giờ chỉ biết nghe theo chồng hông lên, Thiên đút c-c vào và bắt đầu đập, nhưng tiếng va chạm điên cuồng, l-n My như bị nong ra, mỗi lần cậu rút c-c ra là theo đó một dòng nước nhót nhát với những tia máu chảy ra.

– Sướngggg... sướng quá... đ- em tiếp đi... mạnh lên nữa, nhanh đi... uuuur – My sướng thốt ra những từ ngữ dâm dục.

– Bạch bạch bạch... hứ hứ... l-n em bót quá, anh không chịu nữa anh sắp ra rồi – Thiên vẫn đập những phát lút cán.

– Anh... anh ra đây...

– Ra đi... phóng vào l-n em đi... aaaa – Ngay sau đó là một luồng tinh dịch nóng ảm phóng tới tận tử cung của cô. Thiên mệt, My cũng vậy hai người nằm cạnh nhau nhưng con c-c vẫn nằm trong l-n My, Thiên ôm My vào lòng, tay vẫn xoa vuốt.

– Em thật tuyệt, anh yêu em...

– Em sao thế – Không thấy My nói gì làm Thiên nhìn xuống, My đang khóc, cô đã tỉnh táo hơn sau khi qua cơn cao trào, cô giờ đây không biết nói gì ngoài khóc cả.

– Em đừng khóc nữa anh yêu em thật lòng mà, sau này anh sẽ bảo vệ em – Thiên vuốt má lau nước mắt cho My.

– Anh... anh nói thật chứ... em không biết nếu mọi người biết chuyện này sẽ ra sao nữa... hức hức... – My nói nức nở.

– Ừ, anh sẽ có trời đất chứng giám... nếu anh từ bỏ hay lừa dối em anh sẽ... – Ngay sau đó My lấy tay che miệng của Thiên.

– Em tin mà... em cũng... yêu anh! – My e thẹn.

– Lúc mới gặp em anh đã có cảm giác thích em rồi, em không chỉ xinh đẹp mà còn rất dịu dàng, không có vẻ giống sát thủ chút nào. – Thiên nói nhưng tay vẫn mân mê bầu vú, tay còn lại thì nắn mông.

– Anh này... Ừm ừ... – My dục vòng lại trời dậy.

– Muốn rồi hả?

– Ừm... chơi tiếp đi... Ờ- em nữa đi... em không chịu nữa rồi... ừm... ừ... – Thiên nghe thấy vậy vẫn cố không động đậy con c-c gì cả. Không chịu được nữa My đã tự hầy mông. Một lúc sau cô ngồi vật dậy cửa ngựa trên con c-c của Thiên.

– Ừm sướng quá... sướng quá... ummm... – My rên rỉ trong khoái lạc.

– Em không đau nữa à? Lúc này nhăn mặt vậy mà – Thiên cười khẩy.

– Không... em sướng... sướng lắm... con c-c anh to dài quá... em thích em muốn làm... – My không nói ra được lời nữa, cô đang sướng.

– “Ốt... ót... phup...”, aaaa... sướng quá... umm... – Thiên lấy thế tay giữ hông rồi thúc mạnh lên lút cán khiến My tê rần người. Ngay sau đó Thiên vật My nằm dưới, cậu bắt đầu đập mạnh hơn, tiếng va chạm cứ vang lên với tiếng rên vì sướng của hai người.

– Em... em sướng quá... em ra đây... – My thở nặng hơn, l-n cô bóp chặt c-c Thiên hơn, cô ra rồi.

– Aaa... anh cũng ra... anh cũng ra đây... – Thêm vài phát lút cán nữa Thiên cũng ra, cậu nằm xoài lên My.

– Em tuyệt quá, sau này em làm vợ anh nhé.

– Anh đã lấy trinh em rồi còn không chịu ừ... My e thêm gục đầu vào ngực Thiên, mặc dù thua cô hai tuổi nhưng Thiên lại ra dáng đàn ông và to hơn My.

– Hìhì... vợ anh đáng yêu quá... aaa... đau... nóng quá... – Bả chọt Thiên buông My ra cậu lăm xuống đất lấy tay ôm ngực, dấu ấn rồng lại hiện lên.

– Anh... anh... anh sao vậy... – My cũng hốt hoảng.

– Nóng, nóng... aaaa... – Thiên ngất đi trong đau đớn, cậu được đưa vào cảnh giới khác.

– Hahahaha... không tồi, quả không tồi... hahaha... – Giọng của lão già vang lên.

– Ông là ai... sao tôi lại ở đây... đây là đâu.

– Hahaha... cậu bé... cậu không nhớ thông điệp gì sao?

– Há? – Thiên sực tỉnh nhớ lại dòng chữ lúc trước.

– Ông đưa tôi đến đây làm gì? – Thiên vẻ mặt nghi ngờ.

– Hahaha... ta tưởng ta là người cuối cùng của dòng dõi Hắc Long rồi không ngờ lại có cậu bé nữa, miễn nguyện... thật miễn nguyện hahaha... – Ông già trong bộ áo đen huyền bí ngay tích tắc đã xuất hiện trước mặt Thiên làm cậu giật mình.

– Đừng lo... không phải cậu muốn gặp lại mẹ sao... ta sẽ giúp cậu nhưng cậu cũng phải hoàn thành tâm nguyện này giúp ta.

– Rốt cuộc ông là ai... sao ông biết mẹ tôi?

– Hahaha... để ta nói cho cậu điều này – “Hắc Long trước kia cùng tồn tại với Bạch Long và Hoàng Long, 3 dòng dõi rồng luôn sống hòa thuận với nhau, tuy nhiên dòng dõi Hắc Long luôn có sức mạnh vượt trội hơn 2 dòng kia, dòng Hắc Long 2 năm mới có thể hệ mới trong khi 2 dòng kia mỗi năm đều có, tuy nhiên không biết lý do nào mà đã ngàn năm rồi, ta là thế hệ đã phải chờ đợi... chờ đợi thế hệ tiếp theo nhưng không có một ai, dòng dõi Hắc Long không sinh sản như hai dòng kia mà được tạo ra từ Thạch Long, ta đã chờ đợi và khi ta dường như buông bỏ thì Thạch Long đã cho ta lời tiên tri – **THẾ HỆ TIẾP – BẮT SINH THẠCH – SINH VÔ THẠCH. ... RỒNG SINH RỒNG.** Ta đã vui mừng phải chờ chờ đợi chờ trong âm thầm trong khi dòng dõi rồng ta đã chết hết... tuổi trung bình của rồng chỉ được nghìn năm nhưng vì ta là thế hệ nối tiếp nên ta có tuổi gấp đôi họ, dòng Hắc Long chỉ còn mỗi ta, còn về mẹ cậu là Thế hệ nối tiếp của Hoàng Long, kém ta 1500 tuổi, lúc mẹ cậu sinh ra thì dòng ta dường như đã tuyệt chủng nên tiên đế 2 dòng kia đã che giấu sự tồn tại của chúng ta cũng có lẽ họ nghĩ chúng ta đã tuyệt chủng hết. Ta đã chờ đợi sau lời tiên tri thêm nghìn năm, tính ra là 2000 năm rồi – hai ngàn năm... hahaha cuối cùng ta cũng chờ đợi được, xem ra ta đã nhắm mắt được rồi... hahaha...

– Đây, rốt cuộc tên ông là gì... mà sao việc tôi tìm mẹ liên quan đến ông.

– Hahaha... đó là nhiệm vụ của cậu, nhiệm vụ phải nối tiếp kế thừa dòng dõi Hắc Long, cậu phải giúp ta tìm ra nguyên nhân dòng dõi ta bị tuyệt chủng, cân bằng lại Tam Long, mẹ cậu giờ ta đoán không nhầm thì đã làm Hoàng Long Nữ Vương, hành trình của cậu khá khó khăn đó, ta sẽ truyền cho cậu bí pháp Hắc Long, nào giờ cậu có muốn không.

– Tôi rồi quá... ông từ từ thôi. – Thiên gãi đầu.

– Há? Người không hiểu sao? Trời ả, có nhầm không vậy.

– Mà không sao? Ông cho tôi bí tịch đi, tôi sẽ làm người kế thừa, miễn là gặp được mẹ. – Thiên mà dù chưa hiểu nhưng nhắc tới mẹ thì cậu lại quan tâm rõ ràng.

– Được tới đây nào?.....

Bạn đang đọc truyện *Hắc Long* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Tiểu Ly

(Hôm nay ta đi phỏng vấn nên viết sớm để đăng cho các vị sớm nè) Hay thì like nha... Ủng hộ kim phiếu càng tốt hehe ^^

Thiên bước tới với vẻ mặt quyết tâm.

– Ta chỉ truyền lại bí pháp còn cậu có linh ngộ được không phải dựa vào bản năng cậu rồi. – Nói rồi ông đưa tay chỉ vào mi tâm ngay sau đó một luồng sáng truyền vào có cảm giác điện giật khiến Thiên rùng mình.

– Hahahaaaa... được rồi, còn đây là Long Thiên Cốt, từ nay nó sẽ theo cậu. – Nói rồi ông đưa cho cậu một hình nộm của cô gái. Thiên nhận lấy coi đi coi lại.

– Chỉ là hình nộm thôi mà, giúp như thế nào đây?

– Hahahaha... rồi cậu sẽ biết thôi... cuối cùng ta cũng đã được nghỉ ngơi rồi... hahaha... bảo trọng nhé cậu bé, hahah...

– Từ đã, tôi biết tên ông được không?

– Hắc Long Nha... hahaha – Nói rồi ông ta biến thành bụi hòa vào mây gió.

Thiên ngay sau đó cũng tỉnh lại, cậu thấy miệng mình mẫn mẫn, nhìn lên thì “OMG” My đang khóc, cô đang khóa thân ôm Thiên, Thiên cũng vậy, cậu đưa tay lau nước mắt cho My...

– Anh tỉnh rồi... huhuhu... anh làm em lo quá... anh sao thế... anh biết em lo lắng lắm không, em không muốn mất anh, anh hiểu không... huhuhu... – My tua một hơi dài.

– Thôi đừng khóc nữa, anh xin lỗi mà, từ nay anh không làm em lo nữa đâu.

– Hic... hic... – My nức nở. Thiên ôm My vào lòng, tay cậu đang cầm hình nộm giờ cậu mới biết. “Cái quái gì đây không biết” – Thiên nghĩ thầm ngay lập tức hình nộm hóa thành thiếu nữ xinh đẹp tuổi đôi mươi với sắc xuân mẫn mà, có thể nói đẹp bội phần sao với My...

– Cô là? – Thiên ngạc nhiên.

– Hihi... ta là... aaaa chủ nhân đang trần trướng kia. – Cô gái lấy te che mặt.

– À, ta ta... – Thiên lúng túng.

– Chuyện gì vậy anh – My hỏi.

– Hờ... à không... không có gì.

– Không sao đâu chủ nhân, em đang ần thân nên chỉ ngại mới biết thôi, ngại mau mặc quần áo vào đi, ày da! Xấu hổ quá.

– À à ừ... mặc quần áo vào đi em – Thiên nói với My sau đó hai người mặc lại đồ.

– Thôi em về đây, gần sáng rồi, để mấy sư tỷ biết không hay – My nói xong cô đi về phòng để lại Thiên và cô gái kia.

– Được rồi! Giờ cô là ai? – Thiên nhìn cô gái.

– Em là Lưu Ly, dòng dõi phượng tiên, lúc trước do gặp họa diệt thân may có ân nhân cứu nên em đã đi theo ân nhân.

– Ý cô là Hắc Long Nha?

– Ừ... đúng đó... Nhưng ân nhân nói ta không cần báo đáp ngài chỉ cần giúp ngài sau này theo giúp chủ nhân.

- Vậy sao lúc này ông ta gọi cô là Long Thiên Cốt.
 - À. Chỉ là cái tên chủ nhân đặt thôi.
 - Vậy cô theo giúp ta như thế nào? – Thiên nghi ngờ.
 - Em á... em có thể bảo vệ chủ nhân đó... hihili.
 - Cô nhìn có vẻ như thiếu nữ khuê các bảo vệ ta thế nào.
 - À... chủ nhân đừng xem vẻ bề ngoài... tính ra em hơn chủ nhân 500 tuổi đó.
 - Há... cái gì? Già vậy sao – Thiên ngạc nhiên.
 - Ừ... sao già... Phượng tiên chúng em có thể trường sinh sống lâu hơn loài rồng chủ nhân đó.
 - Thôi bỏ đi... cô có võ công gì không.
 - À... thứ đặc biệt của dòng phượng tiên là khả năng tái sinh đó.
 - “Ừ... ra là vậy” – Thiên nghĩ thầm.
 - Vậy từ giờ cô theo ta đi.
 - Chủ nhân ngài cứ gọi em là tiểu Ly đi, đừng ngại mà... hihili...
 - Ừ được rồi... ta đi ngủ đây... cô giờ ở đâu đây nhỉ?
 - Đừng lo, em sẽ luôn ở bên chủ nhân, khi cần chủ nhân cứ gọi em sẽ ra ngay mà...
 - Ừ... vậy ta ngủ đây.
 - Vâng chủ nhân nghỉ đi – Nói rồi Lưu Ly biến mất trong không khí. Còn về Thiên cậu nghĩ rằng quả là ông trời có mắt mà, gặp được cô gái xinh đẹp vậy mà còn coi mình là chủ nhân nữa, thật tuyệt vời, nghĩ xong cậu chìm vào giấc ngủ.
- ... 9 giờ sáng, đang ngủ, hôm nay Thiên dậy muộn là điều hiển nhiên, nghe tiếng gõ cửa.
- Ai vậy?
 - Em, My đây?
 - Vào đi.
 - Anh ăn sáng chưa em có đưa đồ ăn nè. – My bước vào với bộ quần cộc áo thun rất gợi cảm.
 - Ừ cảm ơn, vợ anh tốt quá, hehehe... – Thiên nói đồng thời véo má cô và đặt lên môi cô một nụ hôn đắm đuối.
 - Thôi... anh này... em ra trước đây, anh ăn đi nhé... – Nói rồi My bước ra ngoài.
 - Chủ nhân... vợ chủ nhân hả – Bỗng Lưu Ly xuất hiện bên cạnh,
 - À... ừ... vợ tương lai... hhehe.
 - Mà chủ nhân này, ngài nên nhanh chóng học bí pháp đi, sau này mới bảo vệ được người mình yêu.
 - Há? À đúng rồi... phải học nhưng mà học thế nào?
 - Để tiểu Ly giúp cho, ngài lại đây nào.
- Thiên bước tới trước mặt Lưu Ly, ngay sau đó Ly hóa phượng lượn quanh Thiên đột nhiên cô nhập vào người Thiên, cậu nửa tỉnh nửa mê...
- Chủ nhân, em đang dùng liệt hỏa phụng tiên để thức tỉnh bí pháp, ngài cần giữ tỉnh táo.
 - Ta... ta buồn ngủ quá... – Thiên mơ màng.
 - Cố lên chủ nhân... ngài cần cố gắng vì những thứ trong tương lai... ngài đã hứa gì với ân nhân... ngài phải cố gắng lên.

Nhắc đến đó làm Thiên nhớ tới mẹ, cậu cần phải tỉnh, phải tỉnh táo, vì mẹ, vì My, lắm nhậm một hồi Thiên cố tỉnh táo chút nữa.

– Aaaaa... được rồi, thành công rồi... chủ nhân đã thức tỉnh được bí pháp rồi – Luru Ly nói xong xuất hiện trước mặt Thiên với hình dạng cô gái xinh đẹp.

– Ngài bây giờ có thể tự học được Long Kinh Thư rồi.

– Long Kinh Thư?

– Vâng đúng đó... bí pháp đó gọi là Long Kinh Thư gồm ba chương – Nhất kim long, Nhị Thánh Diễm, Tam Phá Giới, mỗi chương chia làm 10 cấp từ nhất cấp đến thập cấp, đạt tới thập cấp của Tam Phá Giới ngài sẽ thức tỉnh được bản năng Đế Vương.

– Đế Vương?

– Ừ... Đế Vương làm cảnh giới tiền đề cho Thánh Vương, nghe nói chưa có ai tới cảnh giới này cả, nó rất khó vào rất nguy hiểm.

– Vậy sau Thánh Vương còn gì không?

– Em cũng không biết... em chỉ biết được đến đó thôi, còn nữa mỗi đột phá một chương ngài sẽ có một khả năng đặc biệt và bảo vật rất mạnh.

Nghe đến đó mà Thiên sáng mắt, cậu bắt đầu thích thú với thứ này.

– Được rồi, ta sẽ quyết tâm đạt tới cảnh giới Đế Vương... hahaha.

– Em cũng mong là vậy... chủ nhân của em là nhất... hihhi...

– Giờ ta bắt đầu học từ đâu?

– Ngài học từ nhất cấp của Nhất Kim Long đi, ngài ngồi thiền rồi nhắm mắt lại, tập trung tâm trí gọi thứ đang trong đầu ngài thì lúc đó nó sẽ xuất hiện.

– Được rồi, để ta thử coi.

– Vâng... chủ nhân cố lên nhé! – Nói rồi Luru Ly biến mất trong không khí.

Thiên ngồi trên giường cậu tập trung suy nghĩ, trong chốc lát cậu thấy trong đầu mình bắt đầu hiện lên dòng chữ kèm theo những hình ảnh ánh kim.

Ngoài trời, BIỆT ĐỘI HOA HỒNG đang tập luyện...

– Sur ty, hôm nay không thấy Thiên nhỉ? – Hoa hỏi.

– Hấn hả... ta cũng không biết, hỏi My thử đi – Ngọc trả lời.

– My nè, Thiên hôm nay không thấy đâu vậy.

– À... cậu ta trong phòng đó – My áp úng đơn giản vì hôm qua mây mưa khiếp quá.

“Phụt... phụt... phụt”, một luồng sáng phát ra từ căn phòng Thiên.

– Cái gì vậy, xảy ra chuyện gì sao? Vào coi thử đi – Trang nói.

Trong phòng Thiên, ” chúc mừng chủ nhân, người lĩnh ngộ được nhất cấp của Nhất Kim Long rồi, hihhi... vui quá... chủ nhân giỏi quá! Luru Ly xuất hiện với vẻ mặt vui mừng, không phải là cô mà cô vui như nhất được vàng.

– Ừ... cảm ơn! Má sao. Ta thấy trong người khỏe hẳn ra, khí thế cảm thấy sung mãn thật!

– Đúng! Đó là tác dụng khi nào lên một cấp đó, cứ lên một cấp ngài sẽ cảm thấy mình khí tức tràn trề hơn.

– Ừ... – Thiên gật đầu, cậu cảm thấy cơ thể mình mạnh lên hẳn.

– Có người vào chủ nhân, em đi trước đây. – Nói rồi, Luru Ly biến vào không khí.

– Thiên, cậu có sao không vậy, lúc này có chuyện gì thế? My cùng mọi người bước vào.

– Không... không có chuyện gì đâu. – Rất vui mừng nhưng Thiên phải che giấu bí mật bản thân.

– Không sao thì tốt! Chúng tôi sắp rời thành phố này sau khi hoàn thành nhiệm vụ cuối cùng, cậu nên tự lo cho bản thân đi. – Ngọc nói.

– Thôi không việc gì mọi người trở về phòng luyện tập đi – Ngọc nói rồi bước ra đến cửa, cô quay lại gọi My.

- My, đứng đó làm gì, còn không về.
- À... em ra đây. – My nói nhưng vẫn đưa về mặt nhìn Thiên. Cô bước ra khỏi phòng để lại Thiên với vẻ mặt hồ hững, lúc này đang vui mừng mà giờ ư ra như quả trứng gà.
- Chủ nhân, ngài sao vậy. Ngài không muốn rời xa cô ấy hả? – Luru Ly gọi.
- À... chuyện của ta, cô đừng quan tâm
- Sao không quan tâm, ngài là chủ nhân của em mà... hic hic...
- Thôi, thôi! Ta xin cô, được rồi ta xin lỗi, ta cần nghỉ ngơi. À mà sao cô hơn ta nửa thiên niên kỷ mà sao trẻ con vậy.
- Huhuhu... ngài không biết hả... dòng phụng tiên chúng em đạt được thiên niên kỷ mới trở thành phụ nữ trưởng thành hoặc có thể sớm hơn nếu gặp được ý chung nhân.
- Ý chung nhân? – Thiên ngạc nhiên.
- Vâng!

Bạn đang đọc truyện *Hắc Long* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Ngọc

Thiên nghĩ thầm một cô gái xinh đẹp thế này quả rất tốt, cần phải chén cô này mới được, một ý nghĩ đen tối xuất hiện trong đầu Thiên.

- À... ta hỏi này?
- Vâng ngài cứ hỏi.
- Ta là chủ nhân cô vậy ta nói gì cô cũng nghe à?
- Đúng. Em sẽ dùng tính mạng này để bảo vệ chủ nhân.
- Vậy giờ ta cần em trở thành... trở thành ý chung nhân của ta có được không? – Thiên áp úng, cậu hỏi hộp chờ đợi phản hồi Luru Ly.
- Há, cái này... cái này? – Luru Ly ngạc nhiên, cô cũng khó xử.
- Thôi! Ta đùa thôi, ta nghĩ đây. – Thiên lên tiếng xóa tan không khí căng thẳng. Cậu nằm nghĩ mình lúc này quả là hơi quá mà nhưng có gì đâu, mình là chủ nhân cô ấy mà. Sớm muộn cũng phải có được em, Thiên cười nhẹ rồi cậu ngủ.
- Sur ty! – My gọi Ngọc.
- Chuyên gì?
- Lúc nào ta rời đi vậy?
- Nửa tháng nữa, mà sao vậy?
- À, em muốn... muốn cho Thiên đi cùng được không? – My lo lắng nhìn biểu hiện của Ngọc.
- Không được. – Ngọc lạnh lùng.
- Cậu ta giỏi máy tính, đưa cậu ta theo có lợi cho chúng ta mà.
- Ta nói không được là không được, thôi chuyện này dừng tại đây. – Nói rồi ngọc bước nhanh khỏi tầm mắt My.

Đêm đến, Thiên đang hóng mát ngoài cửa sổ, cậu nghe tiếng gió rít qua những cành cây làm cậu nhớ tới mẹ, bỗng dừng nghe thấy tiếng luyện tập của ai đó, tiếng nắm đấm va vào bao cát vang lên đều đều. “Lạ nhỉ, giờ này mà còn luyện tập”, nghĩ rồi Thiên bước xuống phòng luyện tập. Tới phòng luyện tập, Thiên từ xa thấy cô gái với chiếc áo phong trắng ngang ngực cùng chiếc quần da đen cột ngang đùi, không ai khác đó là Ngọc, cô gái với mái tóc đỏ, bờ môi mềm được son bằng màu đỏ nữ tính, đôi mắt sắc bén, cùng làn da trắng ngần không tỳ vết, nếu My có sự trẻ trung đáng yêu thì Ngọc có sự

sắc xảo, mặt mà của đội trưởng sát thủ. Các đường cong, uyển chuyển tạo nên thân hình gợi cảm không cưỡng lại được, đang ngắm ngó thì bất chợt Ngọc thấy.

– Ai đấy?

– À... ta đây, thấy nghe tiếng luyện tập nên xuống xem thử sao?

– Vậy lúc này giờ ngói ngắm đủ chưa? Ngọc nhìn Thiên trừng trừng.

– À... chuyện đó? Ta không muốn làm phiền lúc cô đang luyện tập. – Thiên gãi đầu biện hộ.

– Hừ... bi ối. – Ngọc hừ lạnh một tiếng.

– Nay, cô đừng quá đáng vậy chứ, dù gì ta cũng cứu cô hai lần mà.

– Ngươi... 'vù vù... bốp' aaa... – Dứt câu Ngọc lao tới tung đấm vào bụng Thiên làm cậu đau tức bụng, may mà nhờ thể lực tốt từ nhất cấp của Nhất Kim Long cậu vừa đạt được.

– Lần sau còn thể nữa đừng trách ta – Nói rồi Ngọc đi thẳng vào phòng tắm.

Thiên vẫn hơi đau bởi cú đấm đột ngột lúc này nhưng tiếng nước róc rách làm cậu dễ ợt. Nhìn qua cánh cửa trắng có thể thấy dòng nước đang chạy uyển chuyển theo những đường cong mềm mại. Thiên không kiềm chế, cu cậu đã dựng đứng. Lấy hết cam đảm cậu xộc thẳng vào phòng tắm, cửa khóa không chốt. Sừng sững trước thân hình tuyệt mỹ của Ngọc, bầu ngực căng tròn với hai núm ty đỏ hồng, lông l-n được cắt tỉa gọn gàng, đường cong cơ thể mềm mại, làn da trắng nõn nà, Thiên vô tới hồn ngấu nghiến Ngọc như con sói khát máu. Trước sự tấn công của vũ bão của Thiên, Ngọc vùng vẫy mãnh liệt, cô cố gắng thoát khỏi miệng của Thiên nhưng bất chợt Thiên thọc ngón tay vào âm đạo cô và ngoáy làm cô nhún người, hai chân kẹp chặt không cho, tay cô nắm ngực Thiên.

– Đừng... đừng mà, dừng lại đi, tôi xin cậu.

– Hahaha... sao anh dừng lại được chứ, em đẹp quá anh không cưỡng lại được, hừ... chụt chụt... tuyện quá – Thiên vẫn tiếp tục hôn điên cuồng.

– Ừm ừm... dừng lại đi... dừng vậy... – Ngọc đang đấu tranh lý trí, cô không thể chống lại các cảm giác đang xộc đến khiến cô phát ra nhưng tiếng rên, bàn cũng không nắm mạnh nữa mà chỉ còn những cái vô nhẹ.

– Ừm... ừm... ừ ừ... – Ngọc bắt đầu rên nhiều hơn, biết Ngọc đã sướng Thiên thả môi Ngọc ra rồi cúi xuống háng Ngọc và úp thẳng mặt cậu vào đó, Ngọc bắt đầu dang chân không còn chống cự nữa, được nước Thiên dúi mạnh vào l-n Ngọc, hai tay cậu chuyển xuống bành hai mấp l-n Ngọc ra, chiếc lưỡi thâm nhập cách nhanh chóng, cậu hôn liếm lấp khắp nơi thỉnh thoảng còn nhay răng cắn nhẹ l-n Ngọc làm cô sướng điên người, một tay giữ đầu Thiên, tay còn lại bắt đầu bóp ngực mình, sướng quá khiến cô không thể đứng vững nữa mà bắt đầu ngồi xuống. Thiên để Ngọc ngồi xuống chân mình rồi chuyển miệng lên cặp vú săn chắc, tay còn lại móc vào l-n thỉnh thoảng day hạt le làm cô sướng há hốc miệng. Giờ đây nào đâu là sát thủ nữa, nào đâu còn vẻ máu lạnh nữa mà là sự sung sướng, vẻ mặt dục vọng tràn trề.

– Cho vào đi... tôi chịu hết nổi rồi... tôi không chịu được nữa.

– Hả, nói gì anh nghe không rõ? Thiên giả vờ không nghe, tay cậu day hạt le mạnh hơn, nước l-n tuôn ra ào ạt.

– Chơi... chơi em đi... em xin anh... đ- em đi.

– Hahaha... không ngờ là sát thủ mà dâm đáng vậy, để anh cho em ném mùi trái gấm – Nói rồi Thiên rút con cu hùng dũng của mình ra đặt trước cửa l-n Ngọc, Ngọc đã phê nhưng nhìn con cu vừa to, vừa dài làm cô không thể không đỏ mặt.

– Nào còn không muốn hả? Vậy anh cắt đây – Thiên giả vờ rút con c-c lại thì ngay lập tức Ngọc đã cầm lấy con c-c cho vào l-n đồng thời hẩy mông cho con c-c vào sâu hơn.

– Á aaaaa... đau... đau... sướng quá! – l-n Ngọc như bị rách ra, đây là lần đầu tiên, lần đầu tiên cô ăn phải con c-c khủng như vậy. Trước cái rát nơi cửa l-n, Ngọc dừng lại, cô không ngờ lại đau đến vậy nhưng Thiên nào đâu buông tha, ngay sau đó cậu rút ra và thúc vào lần nữa, lần này rất mạnh, con c-c đi 2/3 từ cung rồi rút ra đâm vào lần nữa. "Ốt... phụt... ột" lút cán, Ngọc cảm thấy đau đớn nhưng ngay sau đó cái sướng lại bao trùm đầu cô, Thiên bắt đầu đập, tay giữ hông Ngọc, cậu đập mạnh và nhanh hơn, mỗi lần ra là mang theo cả đồng nước kèm theo tơ máu trắng, dứt vào là những tiếng "ót... ột..." kèm theo tiếng rên ừ ừ của Ngọc.

– Aaaa... aaa... aa... sướng... sướng quá... mạnh nữa đi... nhanh lên nữa... aaa – Ngọc rên điên cuồng.

– l-n em bót quá, c-c anh nghẹt thở mất, anh phải nong rộng nó mới được, hấy hấy... à aaa, sướng quá, khít thật – Thiên cũng mê mê không kém.

– Nhanh nữa... em sắp ra rồi... em sắp... aaaa... – Nói rồi Ngọc phun ra đồng nước.

Thiên cũng vậy, vì là cái l-n trình nên rất khít cậu không thể chơi lâu hơn được thúc vài cái nữa và cắt cuối cùng mạnh nhất lút cán kinh khủng như muốn đ- c thùng l-n Ngọc vậy.

– Anh ra đây... Nói rồi Thiên bắn thẳng vào l-n Ngọc rồi nằm xoài sang bên cạnh cô, tay vẫn mân mê vú còn con c-c vẫn nằm trong l-n Ngọc. Qua con cao trào, Ngọc có vẻ tỉnh hơn, mắt cô ứa nước.

– Bóp... aaaa... em làm gì thế. – Thiên bị ăn tát trời giáng.

– Sao nguoi làm thế? Nguoi lại làm thế với ta... hự hự hự... – Ngọc khóc và muốn thoát khỏi Thiên nhưng cậu ôm chặt quá.

– Anh... anh yêu em, anh yêu em thật lòng... anh đã yêu em từ cái nhìn đầu tiên, dù đối với người khác em là một tay sát thủ máu lạnh nhưng đối với anh em là một cô gái tuyệt vời, một cô gái cần được một vòng tay đàn ông che chở và anh sẽ làm điều đó, anh sẽ làm mọi thứ vì em, anh yêu em, anh yêu em rất nhiều. – Thiên tua một hơi dài nhưng những từ ấy khi nghe đến tai cô gái nào thì cô ấy không cảm động chút. Ngọc không vung vẩy nữa mà chỉ nức nở.

– Thôi nào! Anh thương mà, anh yêu em, em đừng khóc nữa.

– Anh... anh nói thật chứ! Ngọc tuy bề ngoài lạnh lùng nhưng bên trong rất yếu đuối, Hầu như người con gái nào cũng vậy cả, càng tỏ ra lạnh lùng thì bên trong càng yếu đuối, nhất là chuyện tình cảm.

– Ừ... anh thế có trời đất... ừm. – Thiên bị chặn lại bởi nụ hôn của Ngọc. Cái này giống Mỹ y hệt, dùng một kiểu để tán các cô gái.

– Em tin mà, em yêu anh, chỉ mong sau này anh đừng bỏ rơi em, em rất buồn. – Nói rồi Ngọc dúi đầu vào ngực Thiên.

– Em đừng lo, anh sẽ mãi yêu em và bảo vệ em, nào giờ có muốn làm trận nữa không. – Nói rồi Thiên ôm Ngọc nằm trên người mình.

– Anh này... tham quá. – Nói thế chứ Ngọc cũng đồng tình hưởng ứng. Đêm đó hai người mây mưa thêm vài hiệp nữa mới nghỉ.

Sáng hôm sau, vẫn như mọi khi nhưng hôm nay không thấy Mỹ sang gọi, thấy lạ Thiên đi gặp Mỹ nhưng không thấy, mọi người bảo cô đang đi dạo ngoài bờ sông. Bước tới bờ sông, thấy hình ảnh Mỹ đang thững thờ quay mặt ra sông. Định bước lại ôm chầm thì bất chợt Mỹ gào lên một tiếng:

– Đồ khốn nạn, anh đừng tới đây.

– Em, em sao vậy.

– Anh nói yêu em đúng không? Mỹ nức nở.

– Ừ... anh yêu em mà, em sao vậy. – Thiên vẫn ngạc nhiên.

– Vậy anh chứng minh đi. – Mỹ gào lên rồi cô nhảy xuống sông ngay sau đó.

Thiên dù chưa biết điều gì nhưng cậu rất hốt hoảng cậu cũng gào lên:

– Mỹ, đừng... đừng mà.

Nhưng đã muộn, Mỹ đã bắt đầu chìm trong nước. Thiên lúng túng không biết làm gì đơn giản cậu không biết bơi.

– Tiểu Ly, em đâu rồi, ra đây giúp ta nhanh đi... nhanh đi Tiểu Ly.

– Em đây, có chuyện gì vậy ngài?

– Em, em mau giúp ta cứu cô ấy đi, xin em! Thiên thúc dục.

– Em... em...

– Gì, nói mau đi trời ạ – Thiên vẫn xốt xốt.

– Em sợ nước... – Lulu Ly e thẹn.

– Trời cô là tiên mà sợ nước hả?

– Phượng hoàng thích lửa chứ không thích nước.

– Trời, bỏ đi, Mỹ à anh tới đây! "Chạm" – Nói rồi Thiên nhảy xuống mặc dù không biết bơi nhưng điều đó không quan trọng, quan trọng bây giờ là Mỹ.

– Chủ nhân, ngài không được làm vậy, chủ nhân... – Lulu Ly cũng gọi theo.

– Hơ... hơ... hơ... – Tiếng Thiên tập vụng dưới nước.

– Làm sao đây, chủ nhân ơi là chủ nhân... – Lulu Ly vẫn lúng túng không biết làm gì.

– Em... em không thể để ngài có mệnh hệ gì được – Nói rồi Luru Ly hóa phượng bay xuống, dưới nước Thiên vẫn tập vụng còn My đã chìm đầu đó rồi, cứu được Thiên, Luru Ly không thể không cứu My. Cô cố gắng lượn mình tạo nên dòng nước xoáy nhờ đó mà cơ thể của My cũng được xoáy lên. Vớt được hai người lên, Luru Ly như kiệt sức, cô cố lượn lên chút nữa nhưng không thể, trong lúc sắp rơi xuống nước thì Thiên kịp đưa tay nắm lấy và kéo cô lên.

– Chủ nhân... ngài... – Không nói hết câu Luru Ly đã gục trong lòng Thiên.

Trước Thiên bây giờ là hai cô gái bất tỉnh nhân sự, không biết làm gì cậu quyết định cứu My trước. Cậu ép ngực, hô hấp nhân tạo, thổi khí náy nỏ, sau một hồi My sặc nước cuối cùng cô cũng tỉnh.

– Em không sao rồi, may quá... nào, chờ anh chút.

– Buông em ra, sao anh làm thế với em chứ, tại sao? – My khóc, tay cô đẩy dụa cố thoát ra vòng tay Thiên nhưng giờ cô quá yếu, sức đứng lên còn không đủ, thoát chết trong gang tấc nên giờ cô chỉ biết khóc. Còn Thiên, giờ cậu đã hiểu, đêm qua chắc chắn My đã chứng kiến chuyện đó.

– Anh xin lỗi về chuyện đó nhưng điều anh luôn khẳng định là anh rất yêu em, anh không thể sống nếu thiếu em, dù có ai đi nữa thì chỗ của em trong tim anh không bao giờ thay đổi, anh thật lòng yêu em. Em phải tin anh, anh yêu em mà. – Thiên ôm chặt My hơn đồng thời hôn gấp gấp lên đầu My.

– Anh... anh lừa đạo, em không tin, em không tin, huhuhu... – My vẫn khóc.

– Anh yêu em thật mà! Không tin giờ anh chết cho em coi – Nói rồi Thiên vùng dậy toan đi về phía sông.

– Đừng... em tin... em tin mà. – Tay My níu kéo tay Thiên, cô nói thủ thỉ. Thiên được vậy biết cô đã tha cho mình, cậu vội quay lại nắm tay My.

– Anh biết em vẫn còn yêu anh mà... hứa với anh sau này không được làm vậy nữa nghe chưa. – Thiên nói đồng thời lấy tay véo mũi My còn My e thẹn cố đi quay đi chỗ khác.

– Ai kia? – My nhìn về Luru Ly đang bất tỉnh.

– Ôi trời! Anh quên mất, cứu cô ấy đã để anh giả thích sau. – Nói rồi Thiên chạy tới đỡ Luru Ly.

– Em qua đây giúp anh đi.

My bước tới.

– Em biết hô hấp cho cô ấy chứ? – Thiên nhìn My.

– Em không biết.

– Trời! Vậy được rồi để anh tự làm, em đừng hiểu nhầm nhé. – Nói rồi Thiên cúi xuống làm tương tự như với My.

5 Phút trôi qua, 10 phút, 15 phút... vẫn không thấy gì. Thiên dường như vô vọng.

– Em lạnh quá! Người lên tiếng là My, đúng cô đang lạnh, thời tiết lúc đó đang cuối thu, những cơn gió rít qua khá lạnh.

– Lạnh... lừa... Luru Ly thích lừa. Đúng rồi, tuyệt quá! Nào chúng ta về thôi! Nói rồi Thiên cõng Luru Ly còn My níu tay Thiên bước theo.

– My em đi đâu vậy? Em làm chị lo lắng quá, sao người em ướt vậy? – Ngọc cùng Trang và Hoa bước tới.

– Cô ta là ai sao cậu lại cõng cô ta? – Ngọc hỏi ngay khi Thiên cõng cô gái lạ về nhà, phần khác cô cũng ghen, đêm qua mới chơi cô vậy à giờ có người khác, đàn ông mà thay người yêu như thay quần áo.

– Chuyện này để nói sau, cứu cô ấy đã, còn My lạnh lắm đó, giúp cô ấy đi. – Nói rồi Thiên cõng thẳng Luru Ly về phòng mình, cậu để Luru Ly trên giường rồi khóa cửa cẩn thận để khoong ai làm phiền. Cậu tìm mọi ngăn kéo để tìm máy lừa. Sau đó cậu lấy giấy để đốt, đưa Luru Ly tới bên cạnh để sưởi ấm.

– Ôi mẹ ơi! Thiên ngạc nhiên khi bỗng chốc người Luru Ly bốc cháy dữ dội, cậu hoảng loạn định thoát ra ngoài nhưng sau đó cậu nghe tiếng kêu của phượng, quay lại là hình con phượng đang lượn trong phòng cậu, sau một hồi nói bay tới trước mặt cậu và hóa thân trở lại cô gái xinh đẹp tuyệt trần – Luru Ly.

– Chủ nhân... hay quá cuối cùng ngài không sao rồi... hihhihi – Luru Ly luôn vui tính.

– Đây là... tái sinh. Khả năng cô nói đây à?

– U... đúng vậy, chỉ cần có lừa và còn nguyên thần em có thể hồi sinh... hihhihi.

– Nguyên thần? – Lần đầu tiên Thiên nghe tới bởi lẽ thế giới tiên nhân còn nhiều điều cậu chưa biết.

– Nguyên thần là linh hồn của chúng em, nó là hỏa đan nằm trong cơ thể chúng em. Đây này, ngài xem đi. – Nói rồi Lưu Ly đưa ra miếng một viên cầu đang bốc lửa. Thiên ngạc nhiên há hốc.

“Cốc cốc... ai đó?” Thiên hỏi.

– Em đây, còn không mau mở cửa. – Tiếng Ngọc ngoài cửa...

Bạn đang đọc truyện *Hắc Long* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Đột phá

Ngọc bước vào ngó nghiêng đây đó như muốn tìm cái gì.

– Cô ta đâu rồi?

– Em tìm cô ấy làm gì, bộ ghen hả? Hahaha... – Thiên cười.

– Anh... anh, rốt cuộc cô ấy đâu – Ngọc có vẻ nghiêm túc.

– Theo anh, anh cho em biết cái này – Nói rồi Thiên đi ra ngoài và Ngọc theo ngay sau đó.

– Được rồi nói đi. – Ngọc tức giận.

– Bình tĩnh nghe anh nói nè, em có yêu anh không? – Thiên nhìn vào mắt Ngọc.

– Sao anh hỏi điều đó? Bộ anh chán em rồi hả, à đúng rồi nên anh mới đưa cô kia về nhà, nói mau cô ta đâu. – Ngọc hết sức tức giận.

– Được rồi, từ từ nào! Tiểu Ly ra đây đi.

Lưu Ly biến ra trước vẻ mặt ngạc nhiên của Ngọc đơn giản cô chưa thấy thần tiên bao giờ cả.

– Cô ta là ai vậy, rốt cuộc cô ta là cái gì? – Ngọc chưa hết ngạc nhiên.

– Bình tĩnh, nghe anh nói, cô ấy là hộ vệ của anh, cô ấy là tiên nhân, anh cũng ngạc nhiên khi mới gặp cô ấy.

– Vậy rốt cuộc anh là ai, anh đến từ đâu?

– Anh không biết nữa, có thể anh là người cũng có thể là tiên nhưng điều đó không quan trọng quan trọng là anh luôn yêu em, em là tất cả đối với em, anh yêu em là thật lòng, Thiên ôm lấy Ngọc nói gấp gấp.

– Buông ra – Ngọc dẩy dụa.

– Anh không buông, chỉ khi nào em nói cho anh em có yêu anh không thì thôi!

– Buông ra... hừ hừ... hic... hic. – Miệng nói nhưng tay thì vẫn vòng ra ôm Thiên.

– Ahhhh... Ahhhh... – Thiên đau khi bị Ngọc cầm nhưng đó là cầm yêu nên, cậu không thả cô ra.

– Tại sao... tại sao anh dối em... tại sao anh lừa em chứ! Huhuhuhu... – Ngọc khóc nức nở.

– Anh không lừa dối em, anh đang tìm cơ hội nói cho em biết, anh yêu em! Anh yêu em thật lòng mà!

– Hic... hic...

– Ngoan nào vợ anh đang ghen đúng không? Hehehe... đừng khóc nữa, anh thương, anh yêu. – Nói rồi Thiên đặt lên môi Ngọc một nụ hôn nồng cháy. Lưu Ly chứng kiến cảnh đó cũng ngơ ngác.

– Thôi! Còn người kia, kì lắm – Ngọc nhìn về Lưu Ly.

– Ta muốn riêng tư Tiểu Ly. – Hiểu ý cô liền ẩn thân đi.

– Được rồi em yêu! Anh tới đây, ngoan nào, hôm nay anh phạt trừng phạt vì tội ghen mới được, hehe... – Nói rồi Thiên vỗ lấy Ngọc hôm ngẫu nhiên.

– Ừm ừm... ummm... – Ngọc bắt đầu rên rỉ khi tay Thiên luồn vào vạt áo trong của cô nắn bóp đôi núm hồng căng mịn. Không chờ được nữa, Thiên xé toạt đồ Ngọc ra, giờ đây trên thân thể cô chỉ còn bộ quần áo lót màu đỏ, mặt Ngọc ửng đỏ khi mình trần truồng như vậy, cô cúi đầu xuống.

– Oaaaa... em thật là đẹp, rất tuyệt vời!

– Thật sao?

– Ừ... em là cô gái tuyệt vời nhất trong mắt anh – Nói rồi Thiên lột phất chiếc áo cùng chiếc quần lót của cô ra.

– Nhìn này, ướt hết thế này rồi à, em dâm dăng quá nha! Hehehe... nói đi giờ em muốn gì nào. – Thiên cười dâm.

– Anh biết rồi còn hỏi, bú cho em đi, liếm cho em sướng đi, nhanh đi anh. – Ngọc hơi thở nặng nhọc, người cô đã mềm nhũn.

– Ummm... sướng quá anh ơi... tiếp đi... liếm sau vào... urrrrr... – Ngọc rên lên vì sướng khi Thiên đưa miệng vào âm đạo của cô liếm láp, cái âm đạo có vẻ đồ hơn do hôm qua chơi nhiều quá, điều đó càng kích thích đối với Thiên. Cậu ta liếm không trừ mọi ngóc ngách, tay vừa thọc vào miệng vừa hôn, vừa liếm láp hết những giọt âm dịch trào ra, tay còn lại thì bóp vú. Còn Ngọc, cô rên la những tiếng khủng khiếp, may mà chỗ này cách xa nhà không thì không biết có chuyện gì xảy ra không nữa, tay cô giữ chặt đầu Thiên ấn vào háng mình làm Thiên suýt ngạt thở, hai chân không đứng vững nữa đành gác lên vai Thiên.

– Ummm... sướng quá... chơi em đi... em muốn anh đ- em... cho c-c anh vào l-n em đi... em muốn... ummm... – Ngọc giờ mất hết lý trí, cô không thôi thốt ra những từ dâm dục.

– Muốn à, vậy em tự làm đi! – Nói rồi Thiên thả Ngọc ra, cậu nằm xuống dưới đất, ngay lúc đó Ngọc vồ tới lột chiếc quần nhanh hết mức có thể để tìm thăng em nhỏ,

Con cu lòi ra một cách hùng dũng, không đợi lâu Ngọc lấy tay cầm con c-c chĩa thẳng vào l-n mình, tay còn lại thỉnh thoảng hai mép l-n ra.

– “Ốt... aaa... sướng quá... ummm...” – Ngọc ngồi xuống thật mạnh làm con c-c dường như lút cán, cô đưa đầu hông mình, vừa rên vừa đập.

Thiên cũng sướng không kém, hai tay cậu giữ hông Ngọc rồi hẩy lên hưởng ứng, tiếng va chạm hai cơ thể vang lên kèm theo những tiếng rên, cứ mỗi lần Ngọc rút ra là âm dịch cô ào ạt tua xuống người Thiên. Thiên vội vùng dậy lật Ngọc quay người lại chống hông lên để chơi thể dục,

– Hừ... hứhhh... l-n em bót quá, thật tuyệt vời, l-n em muốn bóp chết thăng em của anh phải không... cái này phải trừng trị mới được... hừ hừ hừ... – Thiên đập như cái máy khâu điên cuồng, phát nào ra phát ấy, đã đập là lút cán, con c-c cứ thế mà chui tọt chạm tận đáy tử cung thì thôi.

– Ahhhh... sướng quá... nhanh nữa đi... mạnh lên... em... em sắp ra rồi... ahhh... – Ngọc rên điên cuồng.

– Hừ hừ hừ... l-n em bót quá... sướng quá... hahahaha... hừ hừ hừ – Thiên vẫn đập liên tục mặc dù âm dịch trào ra ồ ạt. Một hồi sau cậu cũng phải xuất, hai người nằm ôm nhau sau cơn khoái lạc.

– Ngọc này? Thiên hỏi.

– Gì anh.

– Nếu... anh nói là nếu sau này có nhiều cô gái khác thì em có tha thứ cho anh không?

– Em... em không biết! Nhưng anh phải hứa dù có ai đi nữa cũng không được quên em, không được bỏ rơi em.

– Anh hứa, anh chắc chắn, lấy mạng anh ra đảm bảo.

– Vậy... em yên tâm rồi, dù có ai đi nữa em cũng không quan tâm, quan trọng là trong lòng anh vẫn có em là được.

– “Hừ... tốt rồi” – Thiên nghĩ thầm vì cậu sợ Ngọc biết được chuyện cậu với My thì có khi cũng tự sát cũng nên. Vậy phải hỏi trước cho chắc chắn.

– Ngọc này?

– Há?

– Em thật là tuyệt, cơ thể em thật hoàn mỹ, là sát thủ mà gọi cảm vậy thì ai chết dưới tay em cũng là phúc của họ rồi.

– Anh này! Anh sao nói thế, chẳng lẽ anh yêu em chỉ vì cơ thể em? – Ngọc nhìn Thiên.

– Tất nhiên là không chỉ vậy rồi! Anh yêu em, yêu mọi thứ thuộc về em, từ nhân cách đến ngoại hình, không có gì là anh không yêu cả vậy nên em đừng coi anh là con người như vậy. – Thiên nói rồi đặt lên môi Ngọc nụ hôn.

Hai người trở về nhà, nhìn họ khá thân mật khiến ai cũng thấy lạ còn My thì hầm hực trọng bụng, Thiên có để ý nhưng sau đó cô quay lưng đi. Tối đến Thiên vẫn mài miết luyện công. Lần này có chuẩn bị trước nên cậu nhờ Lưu Ly tạo kết giới bên trong phòng để không ảnh hưởng người bên ngoài khi

cậu thẳng cấp.

– “Vù... vù... xiu... xiu...” – Những tuyệt chiêu võng công hiện lên trước mắt Thiên cùng những luồng hắc khí bay quanh trông thật ma mị.

– “Sao hôm nay có vẻ dễ dàng vậy nhỉ, ta cảm thấy hình như có gì đó nó đang tuôn trào trong cơ thể không ngừng nghỉ” – Thiên nghĩ thầm.

– “Rắc rắc rắc... aaaahhhh... đau quá... ahhhhh... rắc rắc...” bỗng dưng Thiên thấy cơ thể mình như đang bị rạn nứt, cơ xương đau dữ dội.

– Chủ nhân cố lên... ngài thật giỏi, ngài sắp nhảy bậc đột phá ngũ cấp rồi... cố lên chủ nhân... cố lên... – Luru Ly bên ngoài vẫn không ngừng động viên, cô có vẻ vui mừng hơn là lo lắng trong khi Thiên không biết chuyện gì đang xảy ra với mình, cậu đau như bị búa bổ, cảm giác cơ thể muốn nổ tung nhưng vẫn kiên trì.

– “Xoẹt... xiuuuu...” một hồi sau con giồng bão cũng qua đi nhưng nằm trên giường giờ đây là một cái xác với cơ thể bị rạn nứt khắp chỗ trông thật kinh tởm.

– Chủ nhân... chủ nhân ngài đừng lo... em sẽ giúp ngài... nói rồi Luru Ly hóa phượng lấy hỏa đan ra đặt trên ngực Thiên, hỏa phượng bay quanh người đưa Thiên lên không trung, sau một hồi, những đường rạn nứt được gắn lại, cơ thể Thiên giờ đây trông thật đồ sộ, ngực vạm vỡ, cơ bụng tám múi rõ ràng, khắp cơ thể nơi đâu cũng cơ nổi cuộn cuộn. Thiên bắt đầu mở mắt, cậu thấy trước mắt là cô gái khóa thân không mạnh mẽ, không ai khác đó là Luru Ly. Lúc này giúp Thiên hồi sinh cùng với việc lấy hỏa đan ra là quần áo cô bị thiêu cháy.

– Chủ nhân, ngài tỉnh rồi... vui quá... chúng mừng chủ nhân đột phá ngũ cấp, ngài thật giỏi... hihhi...

– Tuyệt thật, cơ thể em đẹp quá... lần đầu thấy thân hình tiên nhân, quả là khác người. – Thiên vẫn ngắm nghía thân hình của Luru Ly.

– Ahhhhh... chủ nhân, người không được nhìn... aaaa... nhắm mắt lại đi – Nói rồi Luru Ly luôn cuốn tìm đồ mặc vào nhưng điều đó không thể bởi phòng Thiên làm hi cô đồ cho con gái.

– Thôi nào! Ta là chủ nhân của em, xem chút có sao... hahaha – Thiên cười dâm ô.

– Ahhh chủ nhân... cái kia của ngài, aaa... xấu hổ quá đi. – Luru Ly tay che mặt, tay chỉ về con cu đang cương cứng của Thiên. Thiên giờ mới sực nhớ cậu cũng trần truồng không kém, quần áo rách nát hết rồi.

– Hà hà... do em đẹp quá mà... lại đây Luru Ly, ta là chủ nhân nên em phải nghe ta... hehe... – Thiên bắt đầu có ý đồ xấu rồi.

– Hic hic hic... chủ nhân bắt nạt em... chủ nhân xấu xa... xấu xa... huhuhu... – Nói thế chứ Luru Ly cũng phải đi tới.

– Nào lên đây, ta không làm gì đâu... chỉ muốn ôm em và ngắm em chút thôi... hehehe... – Thiên mặc dù rất thích nhưng cậu hiểu cô gái này rất ngoan và tốt nên không nên đi quá phải chén từ từ. Hôn nữa dù gì cô ấy cũng cứu mạng mình mấy lần nên không được làm quá. Nói rồi Thiên cầm tay Luru Ly kéo cô lên giường và ôm, tay vỗ nhẹ lưng, miệng hôn lên mái tóc.

– Nào nín đi... đừng khóc nữa, ta chỉ muốn ôm em thôi, à mà giải thích chuyện lúc nãy cho ta đi.

– Hic hic... lúc nãy chủ nhân nhảy bậc từ nhất cấp lên ngũ cấp, điều đó trước giờ em chưa thấy bao giờ cả. Lên ngũ cấp thì cơ thể ngài sẽ biến đổi, cơ thể trở nên khỏe mạnh và bền bỉ hơn, sau này lên thập cấp của Nhất Kim Long cũng vậy.

– À, ra là vậy... mà lúc nãy em có sao không vậy? – Thiên hỏi quan tâm.

– Em... emm...

– Sao thế, nói mau, em sao vậy? – Thiên hơi hồi hộp.

– Em sẽ bị giảm tuổi thọ, mỗi lần tái sinh đồng nghĩa 500 năm tuổi thọ em sẽ giảm xuống. – Luru Ly áp ứng.

– Há... cái gì? Vậy phải làm sao, chẳng lẽ trong mấy chốc em sẽ chết sao? Nếu vậy em chỉ còn có thể tái sinh một lần nữa thôi sao? Sao em không nói cho ta biết.

– Em, em không muốn ngài lo lắng... nhiệm vụ em là bảo vệ ngài dù bằng cả tính mạng.

– Vậy có cách khác không? – Thiên rất lo lắng cho cô và chắc chắn không để cô hi sinh lần nữa.

– Có... đúng là có một cách, nhưng mà bất khả thi lắm!

– Cách gì nói mau? Dù khó đến mức nào ta cũng sẽ vì em làm tất cả.

– Chủ nhân... ngài thật tốt! – Luru Ly nhìn thiên với ánh mắt thỏ trắng vô cùng đáng yêu.

– Nói đi trời ạ? Please!

– Đó là căn cốt Thiên Mệnh.

– Thiên Mệnh? – Lại là từ mới trong từ điển của Thiên.

– Vâng! Là đá cẩm thạch màu xanh lục được Long tộc cầm giữ, nhưng nghe nói họ đã làm mất nó đâu rồi, em cũng chỉ nghe thế thôi. Nghe nói Thiên Mệnh có thể cải tử hoàn sinh, tăng sinh mệnh. À hình như nó là của Hắc Long tộc, lý do giúp cho Hắc Long sống lâu hơn so với dòng Long tộc khác đó.

– À, thì ra là vậy... chắc chắn có kẻ đã trộm nó rồi, ta phải tìm ra thứ thuộc vốn dĩ thuộc về dòng dõi của ta. – Thiên gật gù gần như hiểu ra vấn đề.

– Chủ nhân.

– Hả? Ta nhất định sẽ tìm ra nó và cứu em nhưng trước khi điều đó xảy ra em phải tự bảo vệ bản thân và cẩn thận. Ta có chuyện gì thì cũng không được dùng đến tái sinh. Đó là lệnh, nghe chưa?

– Vâng! Nhưng cái này...

– Hả? À ta quên chưa mặc đồ, nào để ta tìm đồ cho. – Thiên ngượng khi mình đang trần truồng ôm Luru Ly khóa thân, con cu vẫn đang cà vào bụng cô, ngực cô ép chặt ngực hắn làm cô đỏ mặt ẹ thẹn..

Bạn đang đọc truyện *Hắc Long* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Đêm đó có vẻ yên lặng hơn vì Luru Ly ngại quá không giám xuất hiện, còn Thiên thì cũng đang mệt mỏi vì lần chết đi sống lại lúc này với cả việc nghe đến thập cấp còn bị một lần như vật nữa khiến cậu rung mình, đau đầu là thế còn thêm việc lo lắng cho Luru Ly, cậu đang nghĩ cách nhanh chóng tìm ra viên đá đó để giải nguy nỗi lo này. ”OMG, cái quái gì đang xảy ra thế này, một đồng vấn đề tràn về một lúc đau đầu quá đi!” Thiên nghĩ vậy mà nhắm mắt cố ngủ, mong ngày mai tốt đẹp hơn...

– My? Em làm gì trong phòng chị vậy? – Ngọc ngạc nhiên khi thấy My đợi sẵn trong phòng mình.

– Em có chuyện muốn nói với tỷ.

– Chuyện gì, em nói mau đi, tỷ mệt mỏi lắm, tỷ muốn đi nghỉ. – Ngọc có vẻ mệt mỏi.

– Tỷ có yêu Thiên không?

– Sao? Sao em biết chuyện đó. – Ngọc ngạc nhiên.

– Em đã thấy hai người làm tình, chị có yêu anh ấy không?

– Anh? Em gọi cậu ta là anh. – Ngọc thêm ngạc nhiên vì Thiên 20 tuổi mà My 22 tuổi.

– Đúng, em đã yêu anh ấy và việc hai người quan hệ lén lút khiến em không chịu được.

– “”Ngọc tròn mắt ngạc nhiên – – EEm cũng yêu cậu ta sao?

– Đúng, rốt cuộc tỷ có yêu anh ấy không, hãy nói đi. – My không kiềm chế được sự tức giận nữa rồi.

– Em, nghe này, tỷ yêu cậu ta, tỷ yêu anh ấy, tỷ biết anh ấy có người khác nhưng không ngờ đó là em, nghe tỷ nói, mặc dù hai chị em mình cùng yêu anh ấy nhưng dù có chuyện gì xảy ra đi chăng nữa thì chúng ta mãi là chị em, hãy tin tỷ. – Ngọc nói rồi bước đến ôm My đang khóc.

– Tỷ, em xin lỗi... em không nên nổi giận với tỷ... huhuhu.

– Không sao, đây là chuyện tình cảm, con người dễ mất kiểm soát, tỷ hiểu mà, thôi nín đi, đêm nay ở lại đây cùng tỷ được không...

10H sáng, “cốc... cốc”, tiếng gõ cửa...

– Ai đó? – Thiên ngái ngủ.

– Em đây, em có chuyện muốn nói với anh, ra ngoài gặp em. – Tiếng Ngọc ngoài cửa.

Thiên thức dậy, bước theo hình bóng Ngọc.

- Hôm nay có chuyện gì mà gọi anh vậy, bộ lại muốn rồi nữa hả? Hehehe... – Thiên cười dâm dăng.
- Anh... hả? Hôm nay anh sao vậy? Sao cơ thể anh... cơ thể anh? – Ngọc ngạc nhiên nhìn cơ thể đồ sộ của Thiên.
- À, cái này nói ra em cũng không tin đâu, mà em có chuyện gì vậy? – Thiên đáng trống lảng.
- Em biết chuyện anh với My rồi, em cũng hơi ngạc nhiên nhưng anh cho em biết anh có yêu My thật lòng không?
- Anh có, anh yêu em ấy thật lòng chứ như yêu em vậy, cả hai người đều quan trọng đối với anh.
- Ủ! Em mong là thế, anh không được đùa giỡn với tình cảm của hai chị em em.
- Tất nhiên! Em đừng nghĩ thế, anh yêu hai chị em em thật lòng mà. – Thiên nói rồi tiến tới ôm Ngọc.
- Vậy thì được, em yêu anh – Ngọc cũng ôm Thiên.
- Yeah, hahaha tuyệt quá, ta có hai người yêu quá tuyệt vời, yeah... ”phụp”, cái gì thế này... – Thiên vui mừng nhưng cậu cũng ngạc nhiên ngay sau đó khi cậu nhảy lên thì lúc xuống chân không chỉ chạm đất mà còn lún tới đùi, hai chân Thiên giờ đây cắm sâu xuống đất.
- Giúp anh, kéo anh lên nào. – Thiên đưa hai tay nhìn Ngọc.
- Chuyện gì thế anh? – Ngọc hỏi sau khi kéo Thiên lên.
- Anh cũng không biết?, Thiên gãi đầu nhưng cậu biết chắc là do sự biến đổi của cơ thể mình, đúng như vậy khi Thiên tăng một cấp đồng nghĩa sức mạnh trong cơ thể cậu cũng tăng lên, chỉ là cậu chưa làm quen được với nó.

Hai người nắm tay nhau đi dạo một hồi rồi trở về, nhưng chắc chắn sẽ không thiếu những cảnh ái ân của họ...

– Mọi người, chúng ta đêm mai sẽ làm nhiệm vụ cuối cùng, nhiệm vụ lần này rất khó nên mọi người hãy chuẩn bị cho tốt, hoàn thành nhiệm vụ lần này chúng ta sẽ trở về Hồng Kông. – Ngọc đang triển khai nhiệm vụ cho mọi người. Ở góc nhỏ, Thiên vẫn đang nghe nhiệm vụ, đơn giản cậu có linh cảm không tốt cho nhiệm vụ lần này...

Đêm buông xuống, Thiên vẫn luyện công như mọi khi.

- Luru Ly, hôm nay sao ta cảm thấy mình mạnh lên đột ngột vậy?
- Ủ, đúng rồi, sự tăng cấp của ngài cho ngài sức mạnh khá ổn với sự bền bỉ không tưởng đó. Ngài thử đâm cái này đi, Luru Ly nói rồi đưa ra trước mặt Thiên con dao nhỏ.
- Hà, cái gì vậy? Em muốn giết ta hả? – Thiên còn đang chưa hiểu chuyện gì.
- Ngài cứ thử đi, tin em đi, không sao đâu... hìhì... – Sự ngây ngô của Luru Ly nhiều khi cũng làm Thiên thấy sợ, cô nói Thiên đâm vào dao mà như đâm đồng cát vậy.

“Choang” tiếng va chạm của kim loại vang lên, ngạc nhiên hơn khi tay Thiên không bị gì mà con dao kia cong ngoắt 180 độ.

- “Oaaaaa... oh my god, cái gì vậy trời, thật không thể tin được” – Thiên sững sờ nhìn tay của mình.
- Hìhì... em nói mà, còn nhiều thứ chủ nhân còn ngạc nhiên lắm, ngài cần có thời gian thích ứng với nó. – Luru Ly nói rồi biến mất.

Tại xưởng gỗ nơi nào đó trong thành phố.

- “Rít... rít” – Tiếng rít thuốc của một gã đàn ông tuổi khoảng tứ tuần(ngoài 40), gã đang ngồi trên chiếc Calimo khoảng 20 tuổi đời.
- Đại ca, nghe nói BIỆT ĐỘI HOA HỒNG đang trong thành phố này. Liệu chúng ta có là mục tiêu của chúng không? – Tên đàn em nói.
- Hừ... hahaha... chúng đến cứ để chúng tới... đây sẽ là mộ chôn của chúng, hahaha... à ngươi cho người tìm hiểu giờ chúng đang ở đâu rồi báo cho ta.
- Vâng.

Gã đang ngồi trên xe là Jiner, một đặc chủng Mỹ vượt ngục vì tội buôn đá đen. Gã cùng người em trai thoát ra được ngục tằm tối đó nhưng cái khiến gã căm thù nhất là chứng kiến đứa em mình chết trước mắt dưới mũi dao truy sát của 10 cô sát thủ, người ra tay chính là Ngọc. Hình ảnh của người em nhìn gã cười trước lúc chết khiến gã căm thù những cô gái kia, gã sẽ trả thù bằng được. Nói về đặc chủng Mỹ thì không thể coi thường được, võ công của đặc chủng Mỹ thường dùng là Kawap, loại võ thuật vừa có độ cứng vừa có độ dẻo, có thể nói còn nguy hiểm hơn các sát thủ. Lúc trước gã không làm được gì để giúp đứa em vì lúc đó gã đang bị thương. Gã đã tập luyện, tập luyện để chờ ngày báo thù cho em và ngày đó cũng đã đến. Gã hừ một tiếng, rồi bước ra ngoài...

Chương 8: Trước khi vào ma trận

Đêm hôm sau, vẫn như mọi khi tiếng xe cộ đi lại bình thường nhưng tiếng nháy, hình bóng thoăn thoắt của những sát thủ đang hướng về xường gỗ, không ai khác đó là 9 cô gái, My ở nhà với việc kiểm soát thông tin nhưng cô không biết nguy hiểm đang rình rập cô.

– Sur ty, có cảm biến nhiệt. Sắp tới rồi, phía trước là xường gỗ, ngoài cửa có hai tên, trên gác có bốn tên.

– Có lính bắn tỉa không? – Ngọc hỏi nhỏ My vì cô cũng bắt đầu ám ảnh với hình ảnh những tay bắn tỉa rồi.

– Không có.

– Được rồi, Trang – Hoa theo ta, những người khác lo phía trên, mục tiêu là Jiner – kẻ đào tẩu 5 năm trước, hành động. – Ngọc nói sau thân hình biến ảo trong gió.

– “Ahhh... phup... phup... ahhh... rẹt rẹt rẹt... ahhh” – Tiếng súng cùng hình ảnh những lưỡi dao xé gió mang theo sinh mệnh mấy tên số nhỏ khiến ai chứng kiến lúc đó cũng rùng mình.

– “Cạch cạch cạch... Jiner, ngày chết của ngươi đến rồi” – Ngọc nhìn gã kia lạnh lùng.

– Hahahaha... ngày chết? Hôm nay là ngày chết các ngươi không phải ta... hừ... – Jiner chưa nói hết thì hình ảnh 9 cô gái lao tới, gã cũng không có vẻ lung túng, bình tĩnh chống trả.

Ai mà tin được 9 tay sát thủ chuyên nghiệp lại chột vạt đánh với tên đàn ông từng thoát chết như vậy...

– Xiềcccc... phiuuuuu... ahhh... ahhh... – Tiếng kêu của hai cô gái, đó là Kiều và Chi, hai cô đã bị đánh ám khí, những người khác cũng bắt đầu yếu dần, hợn đầu biết họ đã dính hương mê hôn khi bước vào căn phòng (hương mê hôn là loại hương không mùi, rất khó phát hiện, khi thâm nhập vào cơ thể thì càng hoạt động mạnh hương càng phát tác nhanh, người mắc phải toàn thân suy yếu, không còn sức)

– Kiều, Chi không... không thể nào – Ngọc sửng người vì giờ sức đứng lên còn không được nữa nói gì đến đánh nhau.

– Hahahaha... thật nực cười, thật không ngờ phải không, không ngờ những tay sát thủ chuyên nghiệp lại chết thảm dưới tay của một tên lính quen thoát chết, hahaha... ta cho ngươi thấy cảm giác chứng kiến cảnh người thân chết trước mặt mình là như thế nào, hahaha... – Nói rồi gã bước tới trước mặt Thư, Diễm, Thảo, Quỳnh.

– Sur ty, kiếp này không cùng sinh tử cùng ty được nữa rồi, kiếp sau chúng ta mãi là chị em... ahhhh – Bốn người đồng thanh đáp ngay sau đó là hình ảnh từ thân đến mang họ đi.

– Không... ta hận, ta giết ngươi... – Ngọc điên lên khi chứng kiến cảnh đó nhưng cô có thể làm gì được đây.

– Hahaha... ta vui, ta vui lắm... hahaha – Jiner cười điên dại rồi tiến tới Trang và Hoa đang nằm gần Ngọc.

– Không... đừng tay lại, ta đã giết em ngươi, là ta giết, hãy giết ta đi. – Ngọc gào lên, ánh mắt rực lửa nhìn gã Jiner...

Tại nơi khác...

– Sur ty, sur ty, ty không sao chứ? Trả lời đi... – My đang gọi, cô mất liên lạc với mọi người, sự lo lắng trong tâm trí cô, không chờ đợi, cô vào lấy đồ tới đó xem thử bỗng nhiên nghe tiếng bước chân đâu đó khá gần, tưởng là Thiên My vội chạy tới nhưng cô đã kịp lánh đi khi chứng kiến hai tên áo đen với 1 thùng xăng, một tên cầm súng.

– “Chúng định đốt căn cứ sao?” My nghĩ thầm, cô vội chạy nhanh qua phòng Thiên nhưng không thấy cậu ta đâu, lúc quan trọng lại đi đâu chứ. Thấy chỉ còn mỗi mình, cô phải tự cứu mình thôi, My không có võ công là vì tính cách hiền lành của cô khiến cô không thể trở thành sát thủ, rõ hơn là cô chưa bao giờ giết người cả. Vất nát óc nghĩ cách trong khi hai tên kia đã bắt đầu rải xăng.

– Làm sao đây? Làm sao đây? Trời ơi, Thiên ơi anh đâu rồi... – My đang lo lắng.

– Đúng rồi! Có cách rồi!, My sức nhớ ra điều gì đó, cô hướng thẳng về phòng Ngọc vì lúc trước vào phòng Ngọc cô nhớ có thấy khẩu súng dưới chân giường, “mong là Ngọc không mang theo”

– “Cạch... cạch...”. Ai đó, có người mày, tìm đi – Một tên áo đen nói, chúng nghe tiếng bước chân của My, một tên vội chạy theo tiếng bước chân.

- Đâu rồi... đâu rồi! – My vẫn đang tìm khẩu súng vì nó không có ở đó nữa, có thể Ngọc đã cất đâu đó vì cô ít khi dùng súng.
- Đây rồi, may quá! – My tìm thấy nó trong ngăn kéo nhưng cô cũng hồi hộp ngay sau đó vì có người đang tới, cô vội gài súng về phía hướng cửa.
- “Cạch... kết kết... kết...” tiếng cửa mở và ngay sau đó thân hình tên áo đen ập vào.
- “Bùm bùm bùm... ahhh” – My xả đạn liên tục bằng khẩu súng lục, tên áo đen chưa kịp phản ứng đã lăn xác trên nền nhà.

Giết sau tên đó, còn một tên nữa, My liền cầm khaaarur súng bước ra một cách im lặng.

- “Hêhêh... nhanh nào, bỏ đi, tao rắc xong rồi, đốt cái nhà này nó cũng không thoát được đâu, rút thôi.” – Tên kia nói khi nghe tiếng bước chân và tưởng đó là đồng bọn.

- “Hêhêh... có nghe tao nói không rút nhanh đi...” – Tên đó nói rồi tiến gần lại chỗ My. My vẫn bình tĩnh chờ đợi và cầm thẳng khẩu súng đang có.

Nghĩ hơi kì lạ, tên đó đi chậm và cẩn thận hơn, lấy một cái ống tıp bên cạnh gờ ra, theo phản xạ My liền xạ súng, được ba phát thì hết đạn, tên đó liền ập đến chồm lấy My.

- Giới lắm cô em, giết ta hả, ta đâu có ngu, hahaha... – Nói rồi tên đó bước tới xách nội My.

- Thả ta ra, thả... thả ta ra – My vùng vẫy.

- Ahhh... – Tên áo đen đau điếng khi ăn một cú đấm vào hạ bộ, thả My ra và hấn khắp khiêng ôm dái. Thời cơ đến, My vơ lấy chiếc ống tıp đập dòn dập vào người tên kia.

- Hừ chết đi... ahhh... chết đi thằng chó... ahhh – My cứ đập và tên đó cứ la, tiếng la ngừng lại cũng là lúc xác tên đó nằm xoài ra sàn, máu chảy lang lang. Còn My, cô run tay cầm cập, cô đã giết người, lần đầu tiên của cô. Nó khiến cô sợ hãi, cô vội chạy ra ngoài hướng thẳng tới xưởng gỗ...

Tại xưởng gỗ...

- Hahaha... cô em xin ta hả, nguoi cũng biết xin hả, không dễ vậy đâu, lúc trước mày máu lạnh vậy mà... giết người như giết chuột, không có chút tình cảm mà giờ khóc vậy à, đừng lo, sẽ sớm tới lượt mày thôi, hahaha... – Gã Jiner cười rồi bước tới nắm cổ của Trang và Hoa.

- Sư tỷ, vĩnh biệt... rắc, rắc... – Tiếng xương cổ gãy.

- Không... không... – Ngọc vẫn khóc.

- Giờ đến lượt mày rồi, hahaha... ta sẽ cho nguoi chết một cách vinh quang, chết dưới mũi dao của sát thủ, hahaha... – Jiner cười rồi cầm con dao bước tới trước mặt Ngọc. Ngọc thì còn gì tuyệt vọng hơn lúc này, 8 đứa em vào sinh ra từ cùng cô đã không từ mà biệt, cô hạn bản thân lực bất tòng tâm.

- Hahaha... tạm biệt... – Nói rồi con dao lao tới Ngọc.

- “Choang”, tiếng va chạm vang lên, con dao bay ngược ra chỗ khác. Không ai khác đó là Thiên, cậu đứng trước Ngọc với vẻ hùng dũng, mắt nhìn thẳng gã Jiner.

- Hừ... muốn giết vợ ta, mày ăn gan hùm à.

- Thiên, sao anh tới đây, nguy hiểm lắm, chạy đi. – Ngọc nhìn Thiên lo lắng nhưng Thiên nhìn cô bằng nụ cười thân thiện.

- Đừng lo vợ của anh... hôm nay anh sẽ cho em thấy sức mạnh người bảo vệ cuộc đời em như thế nào.

- Hahaha... gan lắm... để ta xem sự khác nhau giữa nói và làm là như thế nào... chết đi – Nói rồi gã lao tới Thiên.

- “Pặc... rắc rắc rắc... ahhhhh... cái gì nguoi là ai... ahhh” – Jiner ôm tay đau đớn khi va chạm với tay Thiên, tay gã tay ngay lập tức gãy gập xuống.

- Hừ... kẻ sắp chết biết nhiều làm gì... chết đi... bụp... ahhhh – Thiên lao tới tung thẳng đấm vào mặt gã khiến mặt gã biến dạng phụt máu tươi. Gã chết tức khắc.

- Em có sao không? – Thiên chạy tới đỡ Ngọc dậy.

- Em không sao nhưng mọi người... mọi người chết rồi, huhuhu... – Ngọc đổ sập người vào lòng Thiên òa khóc.

- Thôi nín đi, không sao, có anh đây, còn có My nữa, đừng lo, chúng ta là gia đình mà. – Thiên vỗ về lưng Ngọc.

- À, My đâu, anh để em ấy một mình hả, nguy hiểm rồi, tên này đã có chuẩn bị từ trước chắc chắn nó biết rõ về chúng ta rồi, mau lên, về coi My thế nào.

– Sư tỷ, tỷ không sao chứ. Em lo quá, ‘OMG’, cái gì thế này, các chị... mọi người, mọi người sao chết hết vậy, tỷ nói đi, tỷ nói đi, tỷ nói đi... – My sững sờ trước 8 cái xác không hồn kia.

– Tỷ... tỷ xin lỗi, là tại tỷ, tỷ không bảo vệ được họ, tỷ thật đáng chết... huhhuhuhu... – Ngọc vẫn khóc trong lòng Thiên.

– Thôi nào, chúng ta là gia đình, chúng ta vẫn sống, vẫn còn anh đây, anh sẽ bảo vệ hai em, nín đi nào thôi chúng ta lập cho họ phần mộ trang trọng vậy.
– Thiên bước tới đưa những cái xác, lên xe chờ ra bãi thầy ma còn My đỡ Ngọc về căn cứ, Ngọc đang sụp đổ tinh thần nghiêm trọng.

Đêm hôm đó như keo dài ra, Thiên vẫn trong phòng mình nghĩ ngợi điều gì đó.

– Lulu Ly. – Thiên gọi.

– Gì vậy chủ nhân.

– Hôm nay, hôm nay ta đã giết người rồi, lần đầu tiên trong đời ta đã giết người, lúc đó ta không có cảm giác gì cả mà giờ đây ta thấy mình thật xấu xa, ta cảm thấy rừng mình kinh khủng. – Thiên nhìn hai đôi tay đã vậy máu của mình.

– Hihhi... chủ nhân lo hả, luật giang hồ mà, mình không giết họ thì họ sẽ giết mình, sống trong thế giới này còn nhiều thứ cần bỏ tính mạng ra mới đổi được, ngài thân là huyết thống Hắc Long, sau này còn nhiều trận chiến sinh tử còn chờ ngài phía trước, còn nhiều cái mạng phải ra đi trong tay ngài, ngài phải tập làm quen đi chủ nhân à! Hihhi... – Lulu Ly vừa nói vừa cười khiến Thiên càng thấy sợ hơn, cô nói giết người mà như ăn cơm bữa, không chút áy náy nào mà còn tỏ ra ngây ngô, thật đáng sợ.

– Nhưng liệu ta có làm được không, ta thấy sợ lắm.

– Chủ nhân à chủ nhân, ngài cần vượt qua nỗi sợ của bạn thân để bảo vệ nhưng thứ mình mong muốn và đang có. Chỉ có sức mạnh, chỉ có sự máu lạnh, sự gan dạ mới chiến thắng được thế giới này.

– Vậy người đã bao giờ giết người chưa? – Thiên nhìn Lulu Ly.

– Hìhi... chủ nhân ơi chủ nhân, tất nhiên là chưa rồi. – Nghe Lulu Ly nói khiến Thiên nhẹ lòng nhưng không lâu sau đó, tai cậu nhưng muốn thủng.

– Ta chỉ giết yêu với những kẻ đạo giả trong nhiệm vụ thôi. – Lulu Ly đáp hồn nhiên.

– Cái gì, còn có cả yêu sao?

– Tất nhiên, ngài nghĩ trên thế giới này chỉ có mỗi Tiên – Nhân, tất nhiên phải có yêu rồi, ngoài ra còn có những kẻ khác người gọi là đạo giả, những kẻ này tu tà môn ngoại đạo hại đời rất nguy hiểm. Sau này chủ nhân còn gặp những kẻ rất mạnh, ngài nên chuẩn bị tốt cho bản thân đi.

– Chuẩn bị tốt thế nào đây?

– Đây, để em giúp ngài, ngài hãy cố gắng đột rên luyện này. Nó tuy là ma trận do em tạo ra nhưng khi vào đó nếu ngài bị thương sẽ rất đau, ở trong đó ngài phải đối mặt nhiều nguy hiểm, có thể chết bất cứ lúc nào. Nếu ngài chết trong đó, ngài sẽ được đưa ra nhưng cơ thể ngài sẽ bị tụt nửa sinh lực đang có, ngài sẽ gầy đi và còn yếu ớt hơn cả lúc chưa đạt nhất cấp thậm chí ngài sẽ mất đi huyết tinh của Hắc Long trở thành người bình thường. Nếu ngài thành công vượt qua thì sẽ biến đổi một cách khác thường, có khi ngài có thể một mạch đột phá thập cấp của Nhất Kim Long. Thế nào, ngài muốn thử không? – Lulu Ly nhìn chăm chăm Thiên.

– Lúc nào thực hiện?

– Lúc nào cũng được, tùy chủ nhân.

– Vậy ngày mai đi, đêm nay ta cần chuẩn bị đã. – Thiên vẫn thấy lo lắng, lo lắng nếu thất bại cậu sẽ trở thành kẻ vô dụng trong mắt hai cô vợ tương lai và trong mắt hộ vệ của mình mà đối với đàn ông thì điều đó nhục hơn cả cái chết. Nghĩ ngợi làm gì, Thiên bước qua phòng Ngọc để xem cô thế nào rồi...

– “Cốc... cốc, ” ai đó? – Tiếng Ngọc vọng ra.

– Anh đây, anh có chuyện muốn nói với em.

Tiếng bức chân tiến lại gần cửa, người mở cửa là My chứ không phải Ngọc khiến Thiên hơi bị động.

– My? Em cũng ở đây sao.

– Vâng, em không an tâm để sư tỷ một mình.

– Ừ... cũng đúng, có em đây anh cũng muốn nói chuyện với cả hai, Thiên bước tới ngồi đối diện Ngọc.

– Anh nói đi, em nghe đây. – Ngọc lên tiếng, cô và My đưa mắt nhìn Thiên.

– Nghe này, anh rất yêu hai em, anh sắp có một cửa huấn luyện sinh tử, anh cần mạnh mẽ hơn để bảo vệ hai em, anh không muốn mất đi ai trong số hai em cả nên anh tới đây muốn nắm hai em thật kĩ... – Thiên nói nghiêm túc.

– Anh... anh sao phải làm thế, chúng em tự bảo vệ cho bản thân mình được, anh không cần đâm đầu vào nguy hiểm vậy chứ... em không muốn, em không muốn anh gặp bất trắc gì nữa, em không cho anh đi... anh không được đi... huhuhu... – Ngọc òa khóc ôm lấy Thiên, sự mất mát đối với cô quá đủ rồi, My cũng lại ôm Thiên, cô cũng nức nở theo.

– Nghe này... anh sẽ không sao cả, anh hứa, anh sẽ vì hai em mà vượt qua lần này, sau này anh sẽ không để hai em lo lắng nữa, tin anh đi, anh yêu hai em... – Thiên ôm hai cô gái vào lòng.

– Hic... hic... anh hứa nhé, không được xảy ra chuyện gì cả nếu không em sẽ không tha thứ cho anh đâu. – Ngọc nói nũng nịu.

– Ừ anh hứa với cả hai em... anh sẽ vì hai em mà giữ mạng n... – Chưa kịp nói hết câu Ngọc đã hôn Thiên.

– Thôi nào! Đêm nay anh sẽ cho hai em một đêm đáng nhớ, có muốn không nào, hehehe... – Thiên nhìn My và Ngọc, hai người đỏ mặt, quay đi chỗ khác.

– Hahaha... muốn còn ngượng hả, được đêm nay anh sống chết cùng hai cô vợ này, hahahaha... – Nói rồi Thiên vỗ tới Ngọc trước, một tay luồn vào ao bóp ngực, tay còn lại thì kéo My vào lòng mình rồi cũng nắm bầu vú của cô.

– Uhhhh... từ đã, cời đồ đã, sao anh tham thế... – My bắt đầu rên.

– Được rồi, lúc trước ta phục vụ hai em chồng đão rồi giờ đến lượt hai em. Nhanh nào tới đây. – Thiên nói rồi thả hai cô gái ra, hấn tự lột đồ mình để ra con cu đang dựng đứng mà nằm xuống chờ hai cô em tới phục vụ.

– Nào... nhanh đi, anh không chịu nổi nữa rồi...

Bạn đang đọc truyện *Hắc Long* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Kasumi

Ngọc, My đỏ mặt khi thấy con cu nhưng hai người cũng tự cởi áo ngay sau đó. Cả hai cơ thể trần truồng hiện trước mặt Thiên, một người môi đỏ tóc đỏ ra vẻ mặn mà uyển chuyển với những đường cong cơ thể sắc xảo, một người tóc đen môi hồng ra vẻ nữ tính mình rất tuyệt vời với đường cong nõn nà. Cả hai bày ra trước mặt Thiên nhưng cảnh bỗng lại tiên cung. Hai mắt hấn nhìn không chớp, nước dãi trào ra không ngớt...

– Tới đi hai cô vợ của anh... – Thiên giang vong tay ra đón My, My tiến đến ngồi lên ngực Thiên banh cái âm đạo rỉ nước trước môm Thiên.

– Ahhh... sướng quá... uhhhh... con c-c anh to quá... sướng chết em mất thôi! Uhhhh... – Phía dưới con cu của Thiên đã ngập trong lỗ l-n chứa Ngọc, cô vừa cười ngửa vừa rên.

– Ummmm... nhanh lên, mút em mạnh lên, nắn mạnh lên – Bên trên, Thiên đã đưa lưỡi vào âm đạo của My, hai tay hấn thì nắn bầu vú căng mọng của My, thỉnh thoảng còn giật hai đầu ti, tay của My thì đưa xuống banh hai mép l-n mình ra to hết cỡ đồng thời hẩy mông lên cho cái lưỡi có thể đi vào sâu nhất có thể. Thiên hôn ngấu nghiến. Hấn liếm sạch âm dịch trào ra không trừ một giọt.

– Uhhhh... nhanh nhanh nữa đi anh, liếm mạnh vào, đừng dừng lại... uhhhh... – My vẫn đang rên liên tục.

– Hahaha... hôm nay hai cô vợ anh dâm dăng quá, không biết sau này không có anh ai sẽ giúp hai em giải khuây đây... hahaha... này thì sướng này... cho sướng này... ”chụt chụt...” – Thiên vừa nói vừa day nhẹ cái âm đạo, thỉnh thoảng còn đưa răng cắn nhẹ hạt le khiến My phê không tượng, âm dịch vẫn trào ra không ngớt.

– Uhhhh... sướng quá, em muốn thế này mãi, c-c anh to quá, nó đang muốn đ-c thùng l-n em rồi... ahhh... uhhhh... sướng quá, em... em sắp ra đây, uhhh... – Phía dưới Ngọc rên rí không kém. Cả hai cô gái đêm nay quả là đã dùng cần quá liều rồi.

Con gái cười ngửa rất mau mệt nên khi Ngọc ra cô đã nằm ngửa người ra chân của Thiên.

– Nào, em thay Ngọc tiếp anh đi... anh muốn hai cô vợ không ai thiệt cả, hehe... – Thiên nói rồi bế Ngọc đưa cô thay vào chỗ My còn My ra với con cu đang cương cứng.

– “Ốt... ốt... uhhhh... sướng quá, con c-c của anh tuyệt quá... uhhhh... – My cũng cười ngửa điên cuồng, cô cứ dễ dàng hơn vì âm đạo cô đã được bôi trơn trước đó.

– Ahhh... sướng quá, anh sướng lắm... l-n hai em bót quá... thật tuyệt... ahhhh... – Thiên sướng không kém.

– Uwhhh, cắn đi anh, cắn mạnh lên, cắn nát l-n em đi... em sướng quá... urhhh... – Ngọc sướng đến mức không còn kiểm soát được lời nói. Nghe vậy Thiên càng kích thích, cắn day mạnh hơn, cắn nhanh và mạnh hơn nhưng không đến mức máu chảy đâu.

– Em ra anh ơi, em sắp ra đây... urhhh... – My ra ngay sau đó. Cả hai cô gái đã lên đỉnh và gần kiệt sức rồi nhưng Thiên thì vẫn tràn trề, hẳn sao có thể bỏ qua dễ dàng vậy. Hắn lật Ngọc lại bảo cô chống hông lên chơi doggy, Ngọc chỉ còn cách làm theo, cô cũng đang sướng và không muốn dừng.

– “Ốt... ahhh... sướng quá... nhanh mạnh hơn nữa đi anh... dập thủng l-n em đi, chơi chết em đi... – Ngọc rên rỉ như con mèo hoang.

– Hứ hứ hứ... anh chơi, anh chơi nát l-n thì thôi... hứ... hứ... hứ” bạch bạch bạch” – Thiên dập như chà dĩa gạo, phát nào cùn lút cùn, hẳn thúc mạnh đến mức Ngọc không trụ nổi mà khụy hai tay trước xuống, hai chân quỳ cũng không vững.

– Ahhh... e... m... em sắp... raaaa... ahhhh... – Ngọc nói sau ngay sau đó âm dịch cô ra ồ ạt.

– Anh cũng... ahhh... sắp ra, ah... anh ra đây... ahhhh... – Thiên dập mấy phát lút cán rồi cũng xuất thẳng vào tử cung Ngọc, thả Ngọc xuống, Thiên vỗ tới My, ngũ cấp của Nhất Kim Long cho hẳn một sức mạnh hơn người nên việc làm tình cũng được lâu hơn.

– Hự... hự hự... ahhhh... sướng... sướng quá mạnh lên nữa anh, chơi thủng l-n em đi, chơi mạnh lên, đừng dừng lại... – My rên sau những pha bò húc từ đằng sau của Thiên.

– l-n em bót quá, khít quá, anh phải chơi nhiều mới được, phải nong rộng nó ra, mới được... hứ hứ hứ... – Thiên dập như đánh trống trận.

– Em sắp ra rồi ahhhh... mạnh nữa đi... ahhhh – My cũng không trụ được lâu dưới con c-c khổng lồ của Thiên. Cô ra ào ạt như thác ngay sau đó.

– Haahahaha... mau vậy sao... em ra mau thế là phải phạt uống sữa cho anh rồi... hahaha... – Thiên dập mấy phát rồi biết mình sắp ra lần nữa, hẳn vội thật c-c ra tọng vào mồm My.

– Uhhhh... khọc khọc... – My ho sặc sụa, cái mùi vị tanh tanh nhót nhót khiến cô rùng mình, nó tọng tới cổ họng của cô khiến cô buồn nôn.

– Đừng nhả, nhả là anh giận đó, nuốt đi anh thương – Thiên vẫn để con c-c trong mồm My, cô nhắm mắt cố nuốt rồi liếm con c-c cho Thiên.

– Em muốn... anh ra trong l-n em, cho em có con với anh đi, em xin anh... – My năn nỉ van xin.

– Hahaha... em muốn hả, được thôi anh chiều... – Thiên cười sáng khoái rồi tọng con c-c lại âm đạo của My.

Lúc Thiên xuất ra thì cũng là lúc My kiệt sức gục xuống.

– Nào muốn thử không vợ yêu của anh... – Thiên đưa con c-c tới trước mặt Ngọc, Ngọc nhẹ nhàng mở môi liếm lăm con c-c như que kẹo mút.

– Em muốn có con không Ngọc... – Thiên hỏi cười Ngọc.

Ngọc không nói chỉ gật đầu nhẹ.

– Hahaaha... em cũng tham vậy sao, nào để lúc nào đó nah cho, hôm nay cho My thôi nhé, đừng giận.

Thiên nói rồi ôm hai cô vợ vào lòng, c-c thì cho vào l-n Ngọc, hai tay nắn hai bầu vú của hai cô gái, My và Ngọc thiếp vào lòng Thiên sau trận giồng bão. Còn Thiên, hẳn mãn nguyện rồi, nếu mai có chuyện gì đi nữa thì hẳn cũng không hối tiếc, cả 3 cơ thể trần truồng ôm nhau ngủ một giấc đến sáng...

– Chủ nhân... chủ nhân dậy đi... đến giờ luyện rồi. – Luru Ly gọi.

– Ừ... oaaa... ta mặc đồ đã, em chuẩn bị đi...

Chuẩn bị xong xuôi, Thiên bước đến trước cánh cửa hư không do Luru Ly chuẩn bị trước đó. My và Ngọc cũng bước theo sau.

– Thôi, hai em ở đây đợi anh, anh nhất định sẽ thành công mà... – Thiên nói rồi bước đến đặt lên trán My và Ngọc nụ hôn.

– Anh phải cẩn thận nhé, chúng em sẽ chờ anh trở ra, anh không được quên lời hứa đâu đó.

– Anh hứa mà. – Thiên ôm hai cô vào lòng.

– Chủ nhân... vào thôi, em sẽ ở ngoài này chờ ngài, ngài cố lên nhé! – Luru Ly nhìn Thiên đắm đuối.

– Ừ... ta là chủ nhân em mà, đừng lo. – Nói rồi Thiên cũng bước tới hôn lên trán Luru Ly, cô hơi đỏ mặt còn My và Ngọc tỏ ra bình thường vì chắc gì sau này người yêu mình thiếu cô gái khác, họ phải cố gắng làm quen thôi.

– Chủ nhân, cẩn thận nhé! Trong đó không phải người và mọi thứ trong đó không phải thật. Ngài phải chiến thắng tâm ma của mình, em tin ngài làm được. – Luru Ly nói rồi ôm chặt Thiên, chưa lúc nào thấy cô nghiêm túc như lúc này.

– Được rồi, ta đi đây, mọi người đừng lo... – Thiên bước qua cánh cửa và nó biến mất.

“Xoẹt... xoẹt...” , oa... không tệ nhỉ. – Thiên ngạc nhiên khi cậu được đưa đến thành phố tràn ngập ánh đèn.

– Lạ nhỉ, sao vắng lặng vậy ta. – Thiên nghi hoặc.

– Có ai không. – Thiên cất tiếng.

– “Phụt... phụt...” , ai đó? – Thiên giật thót khi cậu cảm thấy hình như có thứ gì đó vừa lướt qua nhanh như điện giật.

– Hahaha... một con mèo nồn nà... ngon quá nhỉ lão đại – Một tên lên tiếng

– Hừ... không tồi, cơ thể ngon lắm... mày tiếp nó đi xem thực lực thế nào? – Lão già kia lên tiếng

– Các người là ai? Ta có liên quan gì tới người? – Thiên vẫn nhìn hai lão già, trước mặt hắn giờ là hai lão già ăn mày với bộ mặt đầy sẹo, một lão cầm lưỡi hái, lão còn lại dùng móng vuốt trông có vẻ rất sắc nhọn. Hai lão nhìn Thiên với ánh mắt con sư tử bị bỏ đói cả tuần.

– Hahaha... nhóc con, mới tới hả, tiếng tăm chúng ta nổi vang cả thành phố này mà không biết., Hahaha... – Lão già mang bộ móng vuốt nói, lão ta là lão nhị, còn lão kia là lão đại.

– Hừ... tên của hai người mắc đéo gì ta phải biết. – Thiên tức giận với độ ngông cuồng của lão già, hắn nhìn hai lão bằng nửa con mắt.

– Người, người, chết đi nhóc con. – Nói rồi lão già mang móng vuốt lao tới.

Thiên quá chủ quan, hắn nghĩ bộ móng vuốt kia cũng chỉ là sắt cùn nên chỉ đưa tay ra đỡ.

– “Xoạc... ahhh... cái gì vậy... ahhh” – Thiên đau đớn khi móng vuốt kéo một đường dài trên tay Thiên, máu ào ra là hắn ngạc nhiên và đau đớn, hắn đâu nghĩ tay hắn lại bị tới mức này, may mà cơ thể hắn có phần bền bỉ hơn người bình thường không thì hắn phải nói “good bye” với cánh tay rồi.

– Hahaha... nhóc con đúng là nhóc con, mày nghĩ mày là ai, iron man hả, hahaha... nực cười, quá nực cười, chết đi nhóc con, à trước lúc chết, cho mày biết tên bọn ta – Nhị Vương Lão Quái... hahaha... tạm biệt nhóc. – Lão kia cười rồi giờ móng vuốt lên toan cắt qua cổ Thiên.

– Chả lẽ ta lại chết non đây sao, mới tới đây có 5 phút, sao có thể như vậy, ta không cam tâm – Thiên gào lên trong tuyệt vọng, đứng dậy nhưng tay của hắn đang rất đau, máu vẫn không ngừng ào ra, mất máu khiến hắn khuy người.

“Xiécccc... choang... roẹt” – Tiếng móng vuốt xé gió đến cổ Thiên trong gang tấc nhưng ngay sau đó một tiếng va chạm kim loại vang lên, đó là tiếng chạm giữa móng vuốt và một bàn tay kim loại.

– Kim Cước... ahhh. – Lão nhị ngạc nhiên nhưng chưa kịp phản ứng đã ăn cú đấm trời giáng vào mặt khiến lão bay ra mấy mét.

– Hôm nay, con mèo này là của ta, có ý kiến đến tìm ta, hừ... vút vút vút. – Lão già vừa đỡ cho Thiên nói xong thì ôm Thiên lướt gió đi khuất.

– Lão đại, chúng ta tha cho lão ta vậy sao, lúc trước cũng ăn cướp trên miệng chúng ta một con mèo rồi giờ lại một con nữa. – Lão nhị không cam tâm.

– Chúng ta làm được gì lão, cái này cần báo với lão tôn, giờ ngài đang bế quan nên chờ ngài ra chúng ta nói ngài đi tìm lão già chết tiệt kia tính cả vốn lẫn lãi, đi săn con khác thôi. – Lão đại nói rồi lướt gió đi trước...

– Đây là đâu, sao ta ở đây? – Thiên tỉnh dậy sao con mèo, cậu đang ở trong ngôi nhà khá nhỏ với hình bóng người đàn ông trạc tuổi 70 – 80, tóc bạc hết rồi. Lão mặc một bộ áo trắng như bạch y.

– Tỉnh rồi hả, uống thuốc đi, cậu mất khá nhiều máu đó. – Lão già tóc bạc bước tới đưa cho Thiên bát thuốc.

– Ông là ai, sao ông lại cứu tôi?

– Tên ta sau này có người nói cho cậu biết, đây là thành phố Kasumi.

– Kasumi – thành phố... phố ăn thịt người. – Thiên rung mình, hắn biết thành phố này qua cuốn truyện, nó tưởng chừng chỉ là truyền thuyết. Thành phố này mang tên vậy vì con người hầu như không sống nổi trong ngày, thành phố này là một chiến trường giữa thợ săn và con mèo, bề ngoài ánh đèn có vẻ yên bình nhưng thực chất đó là cái mặt nạ nguy trang. Sự sống tồn tại phải đấu tranh, mạng đổi mạng.

– Hahaha, sợ à nhóc, sao nhóc lại đến đây? – Lão già cười nhẹ.

– Ta không biết, ta bị xuyên không đến đây?

– Xuyên không? – Lão già ngạc nhiên vì lần đầu tiên nghe từ này.

– Ừ... xuyên không nói rõ hơn là cách ta đi từ thế giới này qua thế giới khác, nói ông cũng không hiểu đâu.

– Hahaha... đúng, lão già rồi, không nên biết nhiều làm gì, nguoi đến đây rồi thì ở lại đây, ta sẽ dạy nguoi cách sinh tồn trong thành phố này... hahaha... nghỉ ngơi đi nhóc, ngày mai là ngày dài của nhóc đó, hahaha... – Lão già cười quay mặt đi...

Bạn đang đọc truyện *Hắc Long* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Con đường luyện tập

Sáng hôm sau...

– “Bốp”, Ahhhhh... đau quá... ahhhh... – Thiên ôm mặt đau đớn khi mới sáng sớm đã ăn cái tát vào mặt.

– Dậy đi, không có lần hai đâu. – Giọng lạnh lùng của một cô gái nói xong quay mặt đi ra ngoài.

– Cô là ai... ahhh, chết tiệt thật! – Thiên vẫn đau, hấn ăn tát là do dậy muộn, ở thế giới hấn, hấn ngủ đến mấy giờ cũng được nhưng nơi này thì khác, cuộc sống ở đây phải biết trân trọng từng giây.

– Hahaha... thế nào, làm quen đi cậu nhóc, à mà tên nhóc là gì vậy? – Lão già cười hỏi khi thấy Thiên ôm mặt đi ra.

– Ông, sao ông không nói còn có người khác, cô ta là ai.

– Lão xược, dám ăn nói thế với chủ nhân, nguoi lại ngại sống dai. – Giọng của cô gái hấn lên.

– Hahaha... bỏ đi, bỏ đi Tiên Nhiên, cậu ta mới đến thôi, sau này cần nguoi chỉ dạy đó, hahaha... – Lão già nói rồi bước đi để lại phía sau ánh mắt không chớp của Thiên. Hấn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra, một cô gái chỉ mới gặp hấn lúc sáng và còn tặng hấn một món quà vô giá mà nay trở thành nguoi chiếu cố hấn. Còn cô gái kia cũng không nói gì, cô ta đi thẳng tới gốc cây, nơi đó có một hình nộm ngàn tay thương để rèn luyện khả năng phản xạ.

– Ngậy ra đó làm gì, lại đây mau. – Vẫn cái giọng lạnh lùng ấy.

– “Hừ... lão già chết tiệt, ta hận lão” – Thiên thầm mắng nhưng vẫn bước tới.

– Giờ nguoi thử đánh khúc gỗ này đi. – Cô gái vẫn lạnh lùng.

– Đây! Tên tôi là Thiên, cô có thể có chút tình cảm trong lời nói được không, đừng bắt nạt lính mới vậy chứ. – Thiên nói rồi nhìn chăm chăm Tiên Nhiên, hấn cũng quen với tính lạnh lùng khi gặp Ngọc rồi nhưng cô gái này còn lạnh hơn cả Ngọc.

– Hừ... ta không quan tâm.

– Đây... là con gái đừng nên lạnh quá, mà sao cô che mặt thế, mặt cô có gì à?

– Không phải việc của nguoi, đánh đi.

Thiên cắn răng bước đến trước hình nộm...

– Bụp... bụp... bụp... ahhhh... đau quá – Thiên chỉ đâm vào một cánh tay ngay lập tức hình nộm xoay vòng, các cánh tay khác đánh liên tục khắp cơ thể khiến Thiên không kịp phản ứng.

– Ngu xuẩn – Tiên Nhiên nói nhỏ nhưng cũng đủ Thiên nghe.

– Cô... nhìn đây, hừ... ta không tin không đánh bại nguoi, da... bụp bụp... ahhhhh – Thiên vẫn không thoát được, tốc độ phản xạ của cậu quá chậm.

– Lui ra, vô dụng... nhìn đây mà học. – Cô gái bước đến trước hình nộm.

Tiên Nhiên ra đòn nhanh, gọn lẹ, mọi đòn tấn công của hình nộm cô đều đánh trả được. Thiên tròn con mắt, lần đầu tiên hấn thấy một cô gái có tốc độ phản xạ kinh khủng như vậy.

– Đục rồi, nhìn rõ chưa, làm đi, đánh phải tập trung, tai nghe chuyển động không khí, mắt luôn nhìn xung quanh, đừng tập trung vào một chỗ, làm đi – Giọng Tiên Nhiên có vẻ bớt lạnh lùng hơn.

– Hehe, dễ mà... nhìn nè. – Thiên bước tới tung đấm.

– “Hấy... hấy... ahhhh” – Lần này đỡ hơn nhưng chỉ đỡ được hai lần tấn công.

– Kiểm soát nhịp thở, đừng nóng vội, dục tốc bất đạt. – Giọng Tiên Nhiên khiến Thiên có động lực. Hắn bắt đầu tập trung luyện tập hơn...

– Trưa rồi, nghỉ đi. – Tiên Nhiên nhắc hắn, thấy hắn miệt mài tập luyện nên cô đối với hắn cũng không còn lạnh lùng nữa.

– Không sao... ta không sao... ta phải chinh phục được bản thân này, hehehe... hình nộm, anh mày đến đây. – Thiên nói rồi lao vào luyện tập.

Tiên Nhiên nhìn chủ nhân của cô là lão già bạch y xem ý kiến. Thấy lão cười nhẹ quay đi nên cô cũng bỏ hắn lại đó mà vào nhà. Trời nắng lên cao, mồ hôi, mồ kê ra đầm đìa nhưng Thiên vẫn miệt mài luyện tập. Tốc độ phản xạ tăng lên đáng kể...

Hai tuần trôi qua, Thiên giờ đây có thể kiểm soát được tốc độ bản thân, hắn nhanh hơn lúc trước rất nhiều.

– Hahaha... tốt, tốt lắm, xem ra cậu có thể đến với bài luyện tập thứ hai rồi, Tiên Nhiên giúp cậu ta đi, hahaha... – Lão già cười quay đi.

– “Hừ... ta cũng mong bài luyện tập này là gì, ta phải nhanh chóng rời cái nơi chết tiệt này mới được” – Thiên suy nghĩ.

– Đi thôi, không có thời gian đâu, thành công không dành cho những kẻ lười biếng. – Tiên Nhiên nói rồi quay đi với thái độ lạnh lùng.

– Đây, cô cho tôi biết rõ một chút về cô được không, chúng ta cần hiểu nhau một chút mới có thể giúp đỡ nhau dễ dàng hơn, đúng không? – Thiên bước theo cô bất lời.

– Đây, nói gì đi chứ, cô đừng lạnh lùng vậy, đàn ông không thích đâu. – Thiên vẫn hỏi nhưng đáp lại hắn ta là những bước chân đều đều.

– Đây, này, “bộp bộp... ahhhh”, cô làm cái quái gì vậy, sao cô quá đáng thế. – Thiên ăn hai cái bạt tai, may cho hắn là khả năng phản xạ tốt giúp hắn tránh được thêm mấy cái.

– Tới rồi. – Vẫn giọng lạnh lùng đó.

– Ahhh... thật quá đáng, này thôi, tôi coi như chưa nói gì cả. – Thiên lui người vài bước khi Tiên Nhiên quay người lại, hắn sợ cô gái này thật, làm không nói, không thể nào biết trước điều gì xảy ra khi tiếp xúc với cô gái này.

– “Wtf”, cái quái gì thế này... – Thiên sững sờ khi trước mắt hắn là cái hố to bằng cả khu rừng, đúng hơn là một thung lũng chết, cây cối héo khô, sương mù dày đặc không thấy gì cả.

– Tôi làm gì đây... – Thiên nhìn Tiên Nhiên.

– Hãy tìm đường về? Cạn thận!

– Cái gì? Ahhhh... không... – Thiên chưa kịp phản ứng đã bị đạp ngã xuống thung lũng chết.

Dưới thung lũng...

– Ahhh... chết tiệt thật, ta sẽ trả thù... tìm đường về ư, đơn giản. – Nói rồi Thiên hướng về phía hắn vừa rơi xuống nhưng sương mù quá nhiều đi mãi mà không thấy gì cả, dường như hắn đang lạc sâu vào khu rừng rồi, mệt quá hắn ngồi nghỉ nhưng ông trời đâu cho hắn nghỉ.

– “Ngao... aoooooooo... ngao...” – Tiếng kêu như tiếng linh hồn ai oán. Thiên rùng mình.

– Lưu Ly, giúp ta. – Hắn gọi theo cảm tính nhưng hắn đã quên là hắn đang trong ma trận, giờ đây chỉ có mình hắn mới giúp được hắn. Tiếng kêu ngày càng tới gần mà hắn vẫn không thấy gì cả.

Bỗng nhiên hắn thấy vai mình lạnh lạnh, nhìn trên vai đang ướt nước nhờn, hắn ngược lên lập tức 3 hình bóng như cương thi lao xuống, may mà phản xạ nhanh nên Thiên tránh kịp.

– “Hừ... muốn thịt ta sao, tôi đây baby.” – Thiên nói ngay lập tức ba cái xác ập vào, Thiên né sang một bên rồi tung cước vào mặt một tên khiến đầu nó méo dẹt, tưởng chết nhưng không. Ba cái xác lại lao tới, Thiên lần này tung đấm trực diện, trong chớp mắt 3 cái đầu lăn lóc rơi xuống. Thiên phui tay, quay mặt đi, đi được vài bước lại có tiếng rú như tiếng sói. Thiên không ngu mà đứng đó, hắn nhảy lên một cành cây, ngay sau đó là năm con sói đi ra từ bụi, chúng lại hít hít mấy cái xác, năm con sói này khác hẳn sói mà Thiên từng thấy – Cái mõm nhọn như con dúi, chân to rọc trắng, cổ cũng có ba ngón trắng, đặc biệt không có đuôi hay là tại Thiên không thấy.

Năm con sói hít một hồi lâu chúng rú lên một tiếng rồi xé ba cái xác ra ăn ngon lành. Chứng kiến cảnh đó khiến Thiên rùng mình. Ăn xong năm con sói còn đi quanh như để tìm gì đó, chúng nhìn nhau một lúc rồi biến mất. Cảm giác an toàn nên Thiên nhảy xuống. Chân chạm đất cũng là lúc Thiên có cảm giác dưng tấc gáy, không an toàn khiến phản xạ Thiên tăng vọt, hắn nhảy sang một bên ngay lập tức con sói lúc nãy nhảy tới chỗ hắn vừa đứng.

– “Mẹ kiếp, mày định thịt tươi tao à?” – Thiên nhìn con sói, lần này hắn im lặng khi xung quanh hắn là năm con sói lúc này.

Những con sói chậm chậm bước đến, đột nhiên một con từ phía sau Thiên lao tới, hắn né sang đồng thời cùi chỏ một cú ngang miệng con sói nhưng chưa kịp chuẩn bị thì 4 con còn lại lao đến, Thiên chỉ né và có cơ hội điều chỉnh hết sức đánh vào bất kỳ chỗ nào của những con sói. Giằng co với năm con sói suốt một tiếng, Thiên thấm mệt, quần áo rách không mạnh vải che thân, năm con sói chết ba con giờ chỉ còn hai con, chân chúng cũng bị thương rồi nên độ nguy hiểm cũng giảm.

– Nào tới đây, tưởng ta sợ mày chắc, ngon mại zô, mại zô. – Thiên nói rồi đưa tay khiêu khích.

Ngay lập tức hai con ập tới, Thiên nhẹ nhàng lách được đòn tấn công của hai con và tung đá vào đầu con yếu hơn, ngay lập tức con đó bay ra va vào cây chết tức khắc. Giờ trước mặt Thiên chỉ còn một con, là con đầu đàn.

– Hừ... mình mày nữa à, ăn thịt ta dễ thế à, tao sẽ ăn thịt mày khi mày chết, con sói ngu ngốc, hahaha... – Thiên nhìn con sói cười khiêu khích.

Con sói nhìn Thiên chằm chằm, nó rón rén từng bước quanh Thiên rồi bắt chợt lao tới, Thiên lách nhẹ sang bên nhưng điều không may đã đến.

– Ahhhhhhhhh... khốn kiếp... – Thiên đau đớn khi tay mình bị chọc thủng bằng thứ gì đó sắc nhọn, là cái đuôi con sói, đuôi của nó ấn ngược trên lưng rất khó, cùng màu với màu lông khiến hắn không nhìn, chỉ con đầu đàn mới có, chót đuôi nhọn như mũi dao găm.

Thiên đau đớn ôm tay, con sói kia không vội vàng, nói quan sát kỹ rón rén quanh người Thiên, Thiên cần phải bình tĩnh hết mức có thể, hắn cần quan sát kỹ càng, bắt chợt hắn để sau hắn có một cành cây khô đã gãy để lòi ra chồi nhọn, đây là cơ hội giúp hắn lúc này. Ngay sau đó, hắn lùi nhanh về sau, con sói tưởng Thiên muốn trốn nên lao tới. Cơ hội đến, Thiên lộn một cú santo qua đầu con sói đồng thời đập vào lưng con sói, mất đà con sói không kịp dừng lại mà lao tới chồi cây kia. Đầu nó cắm sâu thủng lỗ, nó chết tươi ngay sau đó. Thoát chết, Thiên thầm chửi Tiên Nhiên – cô gái đã đẩy hắn xuống mà không báo một tiếng.

Ngồi nghỉ một lúc giờ hắn lại cảm thấy đói và khát, xung quanh giờ đây chỉ toàn cây cối, sương mù với 5 cái xác sói. Không nghĩ ngợi gì, hắn bước đi tìm nước hay có thức quả dại gì ăn được không. Đi một lúc lâu vẫn sương mù dày đặc, chả thấy gì cả, cảm giác một đói đánh gục cơ thể hắn. Thiên tỉnh dậy khi thấy mình trên đàn hỏa thiêu, xung quanh là những kẻ có thể nói người không ra người, quỷ không ra quỷ.

– Thả ta ra, lũ khốn kiếp, thả ta ra... – Thiên vẫn vùng vẫy.

– “Huuu... hù hù hù...” – Đáp lại Thiên là những Tiếng hú không hiểu gì.

– “Chủ nhân chúng mày đâu, tao muốn gặp hắn, gọi hắn ra đây.” – Thiên vẫn gào.

– Hahaha... tiểu tử, thiên đường có cửa không đi, địa ngục không lối lại cổ đâm vào, hahaha... – Tiếng nói ai đó vang lên, ngay sau đó là một gã ăn mày với khuôn mặt nhăn nhoe, răng thì dài như răng sói còn dính cả máu, trông thật khinh tởm.

– Ngươi là ai?

– Haha... ta là ai... ta là ai, hahaha... ta là ai... – Lão già cười như điên bởi lẽ hắn cũng không biết hắn là ai cả, hắn sống trong thung lũng chết đã mấy mươi năm, không có một ai làm bạn, hắn cũng như Thiên đã suýt chết trên giàn hỏa thiêu nhưng gần đã sống và đã là thủ lĩnh của lũ ngu này.

– “Gặp một gã điên, chả lẽ đòi ta lại chấm dứt ở đây. Không! Ta phải sống, phải gặp lại mẹ và người yêu mình nữa.” – Thiên nghĩ thầm, một tia hi vọng đủ để hắn thoát được cái chết trong gang tấc.

– Lão kia, sao ngươi làm được thủ lĩnh của bọn này? – Thiên hỏi.

– Hahaha... thách đấu, chính ta đã giết thủ lĩnh của chúng ta là thủ lĩnh, hahaha... – Lão già vẫn cười điên loạn.

– Ta muốn thách đấu với ngươi, ngươi dám không. – Thiên nhìn gã đợi câu trả lời.

– Thách đấu, ngươi tự tin vậy sao, hahaha... – Lão già nhìn Thiên bằng nửa con mắt.

– Hừ... mày ngon hả, có dám không, Thiên cứng lưỡi đáp trả, đằng nào chả chết, chỉ bằng thử một lần, trong cái rủi lại có cái may.

– Được, ta cho ngươi cơ hội, một cơ hội để chứng minh bản thân và cái giá phải trả là mạng của mày, hahaha... – Lão cười rồi cho người cời trói đưa Thiên xuống.

Hai kẻ đứng trước mặt nhau, Thiên thì một tay trọng thương rồi, tay còn lại cầm một lưỡi giáo còn bên kia là lão già mặt quỷ tay không tác sát.

– “Hừ... xem thường ông nội mày à, cái mạng chó mày sẽ trả giá cho sự ngu muội đó.” – Thiên nghĩ thầm...

Bạn đang đọc truyện *Hắc Long* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Hỏa nam thần

Tiếng chiêng vang lên là lúc hai kẻ lao vào nhau như hai con sư tử tranh ngôi vị đầu đàn. Thiên bứt tốc né các cú vồ của lão và tìm cách trả đòn lão

nhưng lão già kia nhanh quá, thân thể có thể nói là ngang với Tiên Nhiên, có khi còn nhanh hơn.

Lão già sau một hồi không vô được Thiên thì đứng lại, quan sát kỹ. Bỗng nhiên lão nhận ra điều gì đó, lão nhảy tới như muốn vô nhưng thực chất không phải, bất chợt lão đổi hướng di chuyển, lão đọc được chuyển động của Thiên, cậu hay né sang phải và lần này quả như vậy. Ăn cú vô vào mặt khiến Thiên bị văng ra xa, Thiên tức giận, ”mẹ kiếp, tấn công nhanh mà còn đọc được di chuyển, quái con mẹ nó vật thật rồi”. Thiên đang trầm nghĩ nhưng không nghĩ được nhiều, lão già lại lao tới, lần này cẩn thận một chút, Thiên ngã người sát mặt đất, bất chợt cậu thấy một vết thương như dao cứa dưới bụng của lão. Lão đang bị thương, đó là cơ hội tốt. Lão già vẫn lao tới, lần này Thiên chơi tốt, hần liễu lĩnh lấy thay đang bị thương chân đòn đánh của gã và dùng hết sức cầm lưới giáo trong tay tung thẳng vào bụng lão.

– Ahhhhh... người... người... không nào, ahhh... – Lão già đau đớn.

– Không gì không thể, ”phụp” – Thiên không chần chừ cắt một đường ngang cổ lão khiến lão đi đời.

Trận chiến hai con sư tử kết thúc, chiến thắng thuộc về Thiên nhưng hần cũng không hơn, tay hần đã nát nay càng nát thêm, có khi mất cả cánh tay cũng nên.

– “Hú hú hú hú...” – Tiếng hô của bọn lính như đang chấp nhận thủ lĩnh mới.

– Hahaha... được rồi, giờ ta là thủ lĩnh của các người, chuẩn bị chỗ tốt cho ta nghỉ đi.”

Thiên được đưa tới một cái liều trại khá đẹp, có rất nhiều binh khí, là chỗ ở của thủ lĩnh. Đang quan sát thì bất chợt có người đi vào từ cửa, là một cô gái khác xinh xắn như không được duyên dáng lắm – Ngực không to, mông không nảy, chỉ được cái mặt có duyên cùng với cái eo khá thon.

– Cô là ai? Sao cô tới đây? – Thiên nghi hoặc, lẽ nào trong cái thung lũng chết này lại có cô gái thế này.

– Cô nói gì đi chứ. – Thiên bước đến nhìn cô gái, cô gái thì cúi mặt xuống không nói gì. Hất cằm cô gái lên, Thiên nhìn kỹ.

– Cô bị câm? – Thiên hỏi và cô gái gật đầu.

– Sao cô tới đây? – Thiên cứ hỏi vào đáp lại hần là các cử chỉ hành động khiến hần không hiểu.

– Cô bị bắt tới đây?

Cô gái lắc đầu.

– Hay chả lẽ cô là con thủ lĩnh?

Cô gái gật đầu.

– Vậy ta giết cha cô nên cô tới đây trả thù sao?

Cô gái lắc đầu.

– Vậy cô là con gái thủ lĩnh trước kia?

Cô gái gật đầu. Giờ Thiên mới hiểu ra, cô gái này bị bắt làm nô lệ cho gã vừa rồi. Thiên đã giết gã ta nên cô tới đây báo ơn ấy mà. Đang suy nghĩ bất chợt cô gái cúi hết đồ trên người xuống, cô định cúi nốt cái yếm thì Thiên chặn lại.

– Nay, từ từ, ta tuy có hảo sắc nhưng không đến mức bắt một cô gái yếu ớt phải dùng thân báo đáp đâu.

– Nay, sao cô khóc, đừng khóc nữa, ta sợ con gái khóc lắm. – Thiên lung túng khi cô gái bật khóc. Không biết làm gì hần chỉ biết ôm cô gái vào lòng rồi vỗ lưng cô gái.

– Thôi nào, ta không làm hại cô đâu, cô cứ ở lại hầu hạ ta, ta sẽ bảo vệ cô. – Thiên nói an ủi cô gái.

Đêm đó, cô gái ở lại phòng Thiên trông cho hần ngủ. Đang ngủ Thiên cảm thấy có gì đó nhột nhột dưới háng, mở mắt thấy cô gái đang mút cu cho hần. Thiên cố gắng không phát ra tiếng rên, hần muốn chờ xem cô hái làm gì tiếp theo. Bất chợt cô gái đưa cặp vú vào cạ cạ thẳng em của hần, không chịu được nữa Thiên vùng dậy kéo cô gái lên hôn đắm đuối. Cô gái giật mình nhưng ngay sau đó cũng đáp trả nhưng cô không mở miệng. Thiên hiểu ra cô cảm nên không hôn miệng nữa mà chuyển xuống hôn cặp vú. Vú cô gái không to nhưng cũng đủ khiến Thiên không cưỡng lại được. Hôn chán vú, hần chuyển xuống banh háng cô ra. Đặt miệng vào âm đạo cô gái, cô gái khẽ kẹp chân lại, mắt cô nhắm nghiền. Thiên không banh ra nữa mà ngược mặt nhìn cô gái. Hiểu ý cô gái từ từ banh háng ra lần nữa, Thiên không vội, hần lần này ngắm kỹ cái âm đạo của cô. Âm đạo có lông nhưng thưa, Thiên đưa tay banh hai mép âm đạo ra thì ”OMG”, phía trong là tắc thịt hồng như kiêu chưa từng có cái gì đút vào cả, thêm thường phải đại. Không chần chừ Thiên ụp mặt vào hôn, nhay thật mạnh, đã lâu hần chưa có cảm giác này nên lần này phải chơi tới bến.

– “Uhhhhh...” – Cô gái khẽ rên, tay giữ đầu Thiên như không muốn hần hôn sâu vào nữa nhưng điều đó là không thể. Thiên cứ thế mà hôn mạnh vào, lưỡi liếm láp khắp nơi không sót chỗ nào, hai tay thì nắm bóp cặp vú làm nó biến dạng đủ kiểu.

Hôn chán sau một hồi cô gái cũng ra, Thiên cầm con c-c hùng dũng đặt trước mắt cô gái, cô gái tròn mắt.

– Nào, mút cho anh đi, lúc này em dám mút trộm mà. – Thiên đưa c-c tới trước miệng cô gái.

Cô gái hé miệng và Thiên chờ có thể, hần tọng con c-c vào sâu hết cỡ khiến cô gái trợn mắt, cô ho sặc sụa ngay sau đó cô cũng mút ra, mút vào cách nhẹ nhàng. Tay Thiên không nghỉ ngơi, hần quay lại theo kiểu 69 rồi đưa tay thọt ra thọt vào âm đạo cô gái, âm dịch vẫn trào ra, thỉnh thoảng hần còn gật hạt le hay cắn nhẹ khiến cô gái rên ư ừ. Mút một hồi Thiên cũng chán, hần quay lại chơi cô theo kiểu truyền thống.

– Uhhhh... urhhh... – Cô gái nhắm mắt lắc đầu, tay bầu chặt ngực Thiên, cô đang đau. Đúng là đang rất đau vì đây là lần đầu tiên của cô, cô tuy bị lão già kia bắt làm nô lệ nhưng chưa bao giờ cho lão đụng tới vùng kín cả.

– Hahaha... đau hả, không sao, nó sẽ qua mau thôi, em sẽ sướng nhanh lắm! – Thiên rút ra rút vào nhẹ nhàng.

– “Ốt... Uhhhhhhhhhh... ” – Cô gái trợn mắt khi Thiên bắt chợt đâm lút cán.

– “Bạch bạch bạch... ót... rọt... rọt... bạch bạch bạch... urhhh... urhhh...” – Thiên không nhẹ nhàng chút nào, hần đập điên cuồng mặc cho l-n cô rất bót, còn cô gái đang đau nhưng cái sướng đã lấn áp hẳn, cô đang sướng, sướng đến mức cong người lên.

– L-n em bót lắm! Hahah... anh thích, anh thích... hứ hứ hứ... – Thiên đập không ngừng ngại, hần đập mạnh và nhanh nhất có thể.

Hai con người cứ quần nhau tới một tiếng, cô gái lên đỉnh tới sáu lần còn Thiên cũng không tru nổi vì cái l-n quá bót. Hần đập thêm vài cái rồi bắn thẳng vào tử cung cô gái. Hần nằm xuống ôm cô gái vào lòng, cô gái e thẹn rúc vào lòng hần với cảm giác mãn nguyện. Hai người ôm nhau ngủ tới sáng. Thiên thức dậy khi cô gái vẫn đang ngủ say, thẳng em đã yếu xui. Ngắm cô gái hồi lâu hần thấy trên vòng cổ cô có cái gì đó lạ lạ, hình như là một viên đá. Cô gái ngay sau đó cũng mở mắt.

– Cái này là của em hả?

Cô gái gật đầu.

– Cái này là gì vậy?

Cô gái ngồi dậy rồi nhẹ nhàng bước ra cửa, tới cửa cô quay lại nhìn Thiên như muốn hần đi theo cô tới nơi nào đó. Hai người đi tới một cái giếng bị che bởi lá, trong như cái giếng không đáy. Cô gái nhìn Thiên rồi nhảy xuống, Thiên cũng nhảy ngay sau đó.

Dưới giếng có nước, cô gái dẫn Thiên tới trước một cửa động, trên đó có một chỗ đặt viên đá. Cô gái đặt viên đá vào ngay sau đó cánh cổng mở. Bước vào bên trong, cả thấy gì ngoài một cái tượng đang cầm thanh kiếm hướng xuống.

– Đây là gì vậy? – Thiên hỏi.

Cô gái bước quanh pho tượng rồi bất chợt lấy ra cho Thiên một tờ giấy.

Cầm tờ giấy trên tay, Thiên đọc được hai dòng – “Duyên người duyên kiếm – kiếm có linh ất sẽ chọn chủ”.

Thiên dăm chiêu, hần ngắm nghía thanh kiếm đó một hồi lâu, “chả lẽ thanh kiếm tờ giấy viết là cái này, không phải, nó chỉ là một thanh kiếm bằng đá mà, sao là nó được”. Suy nghĩ, đi trước đi lui một hồi, tìm khắp nơi coi có chỗ nào nữa không nhưng không có. Thiên thử bước tới nhìn thanh kiếm đá coi có gì đặc biệt, chả có gì đặc biệt cả. Thử sờ coi có hiện tượng gì không thì bất chợt thanh kiếm khẽ rung, Thiên cũng giật mình. Hần thử sờ lại lần nữa thì chả có hiện tượng gì. “Mẹ kiếp, đùa bố à, bực... ahhh...” – Thiên tức giận tung nắm đấm mạnh vào thanh kiếm, tưởng không bị gì ai ngờ tay hần chảy máu, máu dính trên thanh kiếm bất chợt làm thanh kiếm rung lên dữ dội, pho tượng cũng vậy.

Thiên lùi ra dăm bước, ngay sau đó trước mặt hần không phải là thanh kiếm bằng đá nữa mà là một thanh Hỏa kiếm – đúng là một thanh hỏa kiếm, thanh kiếm bay quanh Thiên như muốn cái gì đó rồi nó lui lại.

– Muốn gì sao, ta còn cái mạng chó này thôi, lấy không tao cho. – Thiên lúc này mà còn đùa được.

Thanh kiếm bất chợt rung lên lần nữa, nó đâm vào tứ phía hang động như muốn đào cái gì đó, chỉ có nơi bức tượng là nó không lao tới, Thiên để ý mới thấy lòng bàn tay bức tượng có một phần thiếu, nó giống hình của viên ngọc lúc này ở ngoài kia. Thiên vội chạy ra lấy nó lắp vào, pho tượng lần này rung lên dữ dội, thanh kiếm bay quanh pho tượng. Tượng nứt, bên trong ngay sau đó thoát ra một linh hồn khiến Thiên thót tim.

– Hahaha... cậu bé, tốt lắm... không ngờ ta đã bị phong ấn ở thung lũng này lâu thế mà giờ cũng thoát ra được, hahaha... cảm ơn cậu, hahaha... – Linh hồn của lão già tóc đỏ nói cười.

– Ông là ai? – Thiên không hết ngạc nhiên.

– Ta là Hỏa Nam Thần, cậu là ai?

– Ông là thần lửa trong truyền thuyết, chả lẽ ông có thật? Thiên đang rất ngạc nhiên.

– Hahaha, truyền thuyết! Quả là thế giới này quên ta rồi, hahaha... trời đất thật muốn diệt ta mà, hahaha... – Lão già cười khở.

– Sao ông lại bị phong ấn ở đây?

– Haha... thung lũng này, nơi đây trước kia là mảnh đất thánh của trời đất, nó là tất cả tinh hoa trời đất, nơi đây có đủ loại sinh vật mà nơi khác không có, thậm chí còn là nơi dưỡng khí của các thanh nhân giúp họ tăng tiến sức mạnh, cũng tại ta... tại ta đã không kiểm soát được thanh kiếm này, thanh kiếm này lúc đó do ta tạo ra, nó là một trong Ngũ Đại Kiếm Thánh, Hỏa có bản chất nóng tính, rất dễ mất kiểm soát. Ta đã không kiểm soát được nó khi ta và nó có xích mích. Nó vì giận ta mà đi thiêu đốt, rải hỏa khắp nơi không may dính vào mảnh đất thánh này. Ta đã phải nhận trọng trách thu phục nó và cuối cùng ta đã cũng đã thu phục được.

– Vậy tại sao ông lại bị phong ấn đây?

– Luật? Thiên Quy, tội ta gây ra nên ta phải chịu, chính dính vào mảnh đất thánh này nên ta bị phong ấn tới khi nguyên khí cạn kiệt thì thôi. Đúng là ý trời, may trước lúc chết ta cũng gặp được người có thể thay ta làm chủ thanh kiếm này.

Hỏa Nam Thần nói và thanh kiếm cứ bay quanh ông, nó dừng lại khi không nhắc tới từ “thay ta làm chủ nhân”, đúng là thanh kiếm có linh tính thật.

– Hahaha... thôi, duyên ta và người ngắn, hần từ nay sẽ thay ta làm chủ nhân người, người phải tôn trọng hần, bớt cái tính nóng nảy đi, sau này mới thành nghiệp lớn được, mới được xem trọng trong Ngũ Đại Kiếm Thánh, hahaha... – Ông già nói rồi đưa tay đỡ lấy thanh kiếm như nói lời từ biệt.

– Nay cậu bé, cho ta biết tên cậu được không?

– Con là Thiên, con bị lạc vào khu rừng này, may mà cô gái này giúp đỡ nên mới tới được đây., Thiên có vẻ lễ phép khi hần sắp có được thanh kiếm thần này.

– Tốt, tốt... ta và cậu có duyên, cũng như thanh kiếm này từ nay nó là bạn người, người có thể là chủ nhân của nó và cũng là bạn nó. Phải biết trân trọng nó như một người bạn, đừng xem nó là thanh kiếm vô tri vô giác, tính nó rất nóng nảy nên người cẩn thận, ta cũng đã đến lúc về Thiên Nhai rồi(mộ của các vị thần khi chết linh hồn sẽ được về đó nghỉ ngơi), cậu thay ta dẫn dắt nó, cùng nó lập nghiệp cho đời, hãy sửa lại lỗi lầm này của ta.

– Vâng! Ngài yên tâm, con lấy tính mạng ra đảm bảo lời hứa này.

– Tốt, hahaha... thôi, đến nhận chủ của người đi, ta không thể cùng người lập nghiệp nữa rồi, cậu ta sẽ nói tiếp con đường giang hồ của ta.

Hỏa Nam Thần nói nhưng thanh kiếm cứ bay quanh ông không muốn rời xa.

– Thôi, ta mệt rồi, ta cần nghỉ ngơi, tạm biệt... – Nói rồi Hỏa Nam Thần bay về trời, thanh kiếm đuổi theo nhưng không kịp.

Thiên thì ngơ ngác, “trời đất, mất hết rồi!”, Hần nuôi tiếc khi thanh kiếm bay đi. Hần vẫn đợi ở đó, mong là thanh kiếm quay về. 1 Tiếng, 3 tiếng, 5 tiếng... dường như hết hi vọng. Thiên đứng lên ra hiệu cô gái đi về.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Long* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Hỏa kiếm

Bước ra cổng, Thiên ngạc nhiên khi Hỏa kiếm đã đợi sẵn ở đó.

– Trờ à! 5 Tiếng, 5 tiếng đấy người biết không? Ta đợi người tới 5 tiếng mà người không vào nói cho ta một câu. – Thiên cười khổ, hần không nghĩ thanh kiếm lại muốn troll hần tới mức đó.

Trên đường về trại, Hỏa kiếm cứ bay song song với hần, thỉnh thoảng còn bùng lửa dữ dội như trêu đùa hần. “Tao chả biết mày là chủ nhân hay tao là chủ nhân nữa đây” – Thiên thờ dài nhưng hơi thờ đó ngừng lại ngay tức khắc khi hần chứng kiến trại của hần cháy thanh đồng tro tàn. Mắt Thiên mở to hết cỡ nhìn cảnh khói bốc lên từ đồng củi khô. Mới 6 tiếng trước hần còn lạ thủ lĩnh của cái trại này mà giờ đây một bóng người cũng không có và điều hần có thể nghĩ giờ đây chính thanh Hỏa kiếm bên cạnh hần, “chả lẽ hần đợi Hỏa kiếm tận 5 tiếng để chứng kiến cảnh này, 5 tiếng đó chả lẽ Hỏa kiếm đi đốt trại của hần” – Thiên nghĩ thầm nhìn chăm chăm Hỏa kiếm, nó cũng đứng yên. Một lúc sau, nó bay qua đồng lửa đang cháy nhỏ, nó cứ lòng vòng quanh ngọn lửa rồi bay lại cảnh Thiên.

– Người... người bắt ta chờ người 5 tiếng để người làm chuyện này sao? – Thiên không kiềm chế được cảm xúc. Thanh kiếm vẫn đứng yên không chuyển động.

– Người không cho ta làm chủ nhân thì thôi, có đến mức phải làm thế không.

– Người... ta cạn lời rồi.

Thiên nói xong thì bốc chột thanh kiếm bay vút lên trời.

– Này, người đi đâu đó? – Thiên gọi nhưng vô ích, vậy là xong. Lần này hấn mất cả chỉ lẫn chải. Hấn nghĩ hấn chưa nặng lời với nó một chút nào mà nó còn giận thế nếu lúc này mà chửi nó có khi nó nướng Thiên thành “rồng quay”. Thiên giờ đây chỉ còn cô gái bên cạnh, hấn nhìn cô hồi lâu rồi cất tiếng.

– Giờ cô đi cùng ta chứ?

Cô gái gật đầu.

– Thật may vẫn còn người làm bạn. Ta sẽ dẫn cô ra khỏi thung lũng này, cô muốn đi không?

Cô gái gật đầu.

Thế là hai người dẫn nhau tìm đường ra khỏi thung lũng, sương mù vẫn dày, khí tức lạnh lẽo cứ ám xung quanh mà cũng dễ hiểu thôi. Trước kia là đất Thánh mà, giờ đây bị đốt ra nông nổi thế này thì khí tức lạnh lẽo nhiều đến vậy cũng dễ hiểu. Đang đi bỗng nhiên Thiên lại nghe thấy tiếng hú hú của người, ‘chẳng lẽ còn trại trại khác trong thung lũng chết này sao?’ Thiên nghĩ thầm rồi hấn mò tới xem. Quả đúng như suy nghĩ của hấn, là một địa bàn của bọn thị tộc, rộng hơn địa bàn của hấn. Thiên sức nghĩ ‘hay là vào khiêu chiến tên thủ lĩnh này đi, nếu thắng có khi hấn lại trở thành thủ lĩnh mới, vậy cũng hay’. ‘Máu chó’ nổi lên thúc giục bước chân hấn tiến vào như cô gái đi với hấn nắm tay cản hấn lại.

– Đừng lo, ta sẽ trở thành thủ lĩnh của bọn chúng, cô sẽ thấy khả năng phi thường của ta, hehe... – Thiên nói rồi quay mặt bước vào, cô gái cũng đành bước theo hấn.

– Ai là thủ lĩnh nơi này, ta muốn khiêu chiến với hấn.

– Ta bảo ai là thủ lĩnh chỗ này?

– Hừ... các người đùa tao à?

Thiên bực giọng khi đáp lại lời nói của hấn là những con mắt không hiểu tiếng người. Bọn chúng đơ ra nhìn Thiên.

– Trời ạ! Bọn này còn ngu hơn ngoài mức mình tưởng tượng. – Thiên đặt tay lên trán than thở.

– Hahahaha... nhóc con, người tới đây báo thù sao? – Một giọng nói vang lên khiến Thiên giật mình.

– Hahaha... người tới cũng mau đó, ta đang chờ người mang cái mạng chó người tới đây báo thù đây, hahaha...

– Báo thù?

– Ủa, thế người không phải là thủ lĩnh của cái trại bị ta đốt đó hả, vậy cô gái bên người đó là ai ta? – Gã thanh niên đâm chiêu ra vẻ có gì đó sai sai.

Giờ thì Thiên mới hiểu ra, trại hấn không phải bị Hỏa kiếm đốt mà là do bọn chó má này. Vậy là hấn trách nhầm nó rồi, chẳng trách mà nó bay mất tiêu.

– Người cũng vui tính nhỉ, rảnh háng hay sao đi đốt trại của tao? – Thiên khiêu khích tên thủ lĩnh.

– Người... người, ta thích vậy, hahaha... do bọn chúng dám cướp lương thực của bọn ta, lão quái chó chết kia trước kia toàn cho người qua trại ta cướp lương thực, lần trước suýt lão bị ta giết rồi, may mà thoát được với lại ta cũng bị thương nặng không thì lão đâu sống tới tận bây giờ, nghe tin lão chết là ta như hồi sinh vậy, hahaha... cậu nhóc, người giờ nếu làm tay sai cho tay may ra còn có cơ hội sống, nếu không thì ‘Hừ...’ – Gã kia nói đồng thời đưa tay ngang cổ làm động tác cưa cổ.

“Thì ra là vậy, chẳng trách lúc trước lão ta bị thương mà bị thương nặng vậy còn đánh cho mình thừa sống thiếu chết nếu tên này đã khỏi hấn thì hấn mạnh tới cỡ nào, có khi mình bán mạng cho không hấn không đây?” – Thiên nghĩ thầm nhưng giờ hấn đâu còn đường lui, cái tội ngu là cái tội nặng nhất, lúc này hấn đã không nghe cô gái nên giờ đây ra nông nổi này. Giờ hấn chỉ còn một là trở thành con chó dưới chân gã này, hai là đặt cược mạng vào ván đấu sinh tử này. Tất nhiên Thiên chọn cách hai vì hấn cần phải trở về mà danh dự hấn cũng đâu cho phép hấn làm chó người khác.

– Ta muốn khiêu chiến với người, một trận chiến tới CHẾT... – Thiên nhấn mạnh từ ‘chết’.

– Hahaha... vậy ta sẽ thành toàn cho người, chọn vũ khí đi.

– Người không chọn sao? – Thiên nghi hoặc.

– Chọn... hahaha, vậy bắt công cho người quá, người có sống được hai cú đâm của ta không đã, hahaha...

Thiên rùng mình, “chẳng lẽ tên này mạnh tới vậy sao? Mà kẻ mẹ nó, không có vũ khí thì mình có lợi hơn sao?”. – Thiên tự an ủi bản thân.

Giờ là trận chiến hai con sư tử đầu đàn, trước mắt Thiên là gã cao to có dáng vẻ con người hơn lão kia còn trước mắt gã kia Thiên cũng không kém, thân hình khá đầy đặn.

– Tới đi, ta nhường người ba chiêu. – Gã đàn ông nói rồi đưa tay phẩy.

Thiên lao tới, hất một tay cầm đao, một tay cầm khiên. Hắn tung đòn chém nhanh và chuẩn xác hết mức có thể nhưng gã kia né hết. Phát thứ 3 hắn quyết định đánh phủ đầu gã, nhát chém tưởng chừng không né được nhưng điều khiến hắn ngạc nhiên hơn là thanh đao chém vào đầu lão mà như chém sắt, đúng là chém sắt thật. Gã kia không hề he háng gì, gã nhếch mép một cái.

– Ta nhường ngươi ba chiêu rồi, giờ tới lượt ta... Bụp... ahhhhhhhh... – Ăn trọn cú đập vào bụng Thiên bay ra mấy mét. Tường chừng thủng cả ruột, đau điếng người, hất học máu.

– “Mẹ kiếp, quái vậy hả trời, may mắn cho mình lão kia đang bị thương nếu không mình đi gặp tổ tiên lúc đó rồi, chả lẽ giờ lại chôn thân ở đây?, Không được, ta phải sống.” – Thiên an ủi bạn thân, hắn cố đứng dậy cầm chặt đao chỉ về gã kia.

– Tốt, đứng được rồi, nhưng quả này mày mà sống thì ta bái phục. – Gã kia nói rồi lao tới tung đấm. Thiên chật vật né, nhưng thân thủ tên này cũng nhanh. Né mãi không ổn, Thiên trả đòn. Hắn lấy khiên che lên phía trước rồi tung đao chí mạng vào cổ lão.

– Bụp... ahhhhh... – Tiếng kêu của Thiên thảm thiết, đao hắn chưa tới cổ mà khiên trên tay hắn nát rồi, cánh tay của hắn thế mà ăn trọn cú đấm của gã, xương tay hắn gãy. Hắn rên đau thảm thiết.

– Hahaha... giờ thì mày còn lòi trần trối nào không hả?

– Bụp... ahhhhh... – Lại một cú đá của gã, Thiên lại được đo đất, hắn giờ đây như trái banh cho gã kia sút vậy, tâm trí hắn trở nên mơ hồ, quá đau. Hắn tự hận bản thân sao lại đâm đầu vào địa ngục làm gì.

– Không có lòi trần trối hả, vậy tao tiến ngươi một đoạn nhé, hahaha... bụp... Uhhhhh... – Một cú đá tưởng chừng lấy mạng hắn nhưng hắn không có cảm giác. Hắn mờ to mắt khi cú vừa rồi đã được cô gái kia đỡ cho hắn, cô ta ăn trọn cú đá vào mặt khiến cô bay xa mấy mét.

– Khôngggggg... tại sao? Tại sao cô lại đỡ cho tôi, tôi có gì để cô phải hi sinh mạng sống của mình như vậy, tại sao chứ? – Thiên đau đớn nhìn cô gái. Cô gái đáp trả Thiên một nụ cười mãn nguyện rồi nhắm mắt xuôi tay.

– Hahaha... một cảnh tình cảm lãng mạn quá, làm ta phát khóc rồi nè, hix hix... – Gã kia giả khóc.

– Ngươi, ngươi phải chết, ta sẽ giết ngươi.

– Hahaha... giết ta, đứng lên lại đây, mày tới được chỗ tao thì tao sẽ dang hai tay cho mày chém, hahaha... – Gã kia cười vì biết Thiên giờ làm sao đứng nổi mà có chém được gã cũng chả sao cả.

– Nhanh lên, nhanh lên nhóc... – Gã kia thúc dục khi Thiên cố đứng dậy. Hắn bước từng bước chân nặng nhọc tới gã, máu miệng vẫn không ngừng chảy, một tay hắn giờ đã què.

– Bụp... ahhhh... – Thiên lại ăn cú đấm vào mặt, hắn gục xuống, gã kia dậm chân lên mặt hắn.

– Hahaha... một con chó vác xác tới đây, thật là vui, hahaha...

– Hú hú hú... – Tiếng hú của những tên thị tộc như vui mừng.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Long* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Ngươi là kiếm khí?

(Do hôm qua có việc bận nên k đăng truyện được ^^)

Cầu donate cầu kim phiếu nha ^^)

Gã kia không muốn giỡn nữa, gã nắn chân lên định dậm vào đầu Thiên một cú thật mạnh cho nát bét thì thôi nhưng bất ngờ đã xảy ra.

– Phụp... ahhhhh... cái gì vậy... ahhhhh... – Gã kia đau đớn khi có một thứ gì xuyên qua bụng gã, cơ thể gã nóng ran và ngay sau đó gã bốc cháy dữ dội.

– Là ngươi, ngươi vẫn không quên ta sao? – Thiên vui mừng khi Hỏa kiếm quay lại.

Ngay sau đó là tiếng rên la của những tên thị tộc, Hỏa kiếm cứ vậy mà tả xung hữu đột, nó đốt những tên thị tộc như đốt rơm rác.

Thiên vẫn trừng mắt nhìn cảnh đó, nó quá tuyệt, không hiểu sao Thiên lại thích cảnh này mặc dù hắn đang chứng kiến con người bị đốt, chứng kiến những sinh mạng từ già cõi trần. Hắn thấy thích thú, rất thích thú, hình như là hắn vừa thoát khỏi cửa tử nên giờ đây mạng người đốt với hắn không còn quan

trọng nữa.

Sau một hồi, cảnh tượng đó cũng tàn đi, Thiên gượng đứng dậy. Hòa kiếm đứng trước mặt hắn.

– Ta xin lỗi đã trách nhầm ngươi, ngươi tha thứ cho ta chứ?

Thanh kiếm vẫn yên lặng.

– Nghe này, ta cần một người bạn, giờ đây ta cần tìm đường về nhà và ta cần một người bạn trên hành trình đó, ngươi làm bạn ta chứ? – Thiên cầu mong sự chấp nhận.

Thanh kiếm rung lên như đồng ý, từ ‘bạn’ khiến nó thích hơn từ chủ nhân. Thiên hiểu ý, tình lại băng vết thương. Sau đó, hắn chôn xác cô gái, nhìn ngôi mộ của cô, hắn ngẫm nghĩ – “Hôm nay quả là may mắn cho ta khi có người dung tính mạng để đổi lại mạng cho ta nhưng sau này nếu ta còn gặp nguy hiểm chết người nữa thì sao. Ai sẽ thay mạng cho ta đây? My? Ngọc? Lưu Ly? Hay còn nhiều cô gái khác? Chẳng lẽ thân một thằng đàn ông như ta lại để những người phụ nữ – những người mình yêu thương chết trước mặt mình như thế này. Không được! Ta phải mạnh lên, ta phải tự bảo vệ bản thân, bảo vệ những người phụ nữ ta yêu”. Thiên quyết tâm, hắn phải mạnh lên, mạnh đến mức cả thế giới này phải sợ hắn. Hắn cùng Hòa kiếm tìm đường về, hắn giờ chỉ còn một tay, nếu gặp nguy hiểm chỉ còn nhờ Hòa kiếm. Đang đi bỗng chợt Hòa kiếm như có điều gì đó bất thường, nó khựng lại một lúc rồi bay đi đâu đó.

– Ngươi đi đâu đó, chờ ta với. – Thiên chỉ có thể chạy theo vì mạng hắn ở trung thung lũng này giờ chỉ phụ thuộc thanh kiếm.

Tới một nơi gần đó, Hòa kiếm dừng lại, Thiên theo sau. Hắn thấy thanh kiếm đứng trước đầm lầy.

– Ngươi làm sao thế?

Thanh kiếm rung lên, mũi kiếm chỉ thẳng xuống đầm lầy như muốn tìm cái gì dưới đó.

– Ngươi muốn ta tìm cái gì dưới đó à? – Thiên vẫn nghi hoặc.

Thanh kiếm cứ chỉ xuống dưới. Thiên chỉ còn đành lòng bước xuống, hắn cũng không biết có cái gì dưới đó nữa. Mò mẫm hồi lâu, tay Thiên khờ khạo mọi chỗ trong đầm lầy, hắn vẫn không thấy gì ngoài bùn cả, đang muốn lên bờ thì bất chợt hắn dẫm lên phải thứ gì đó nóng nóng. Tay hắn cảm lên một viên ngọc.

– Đây là thứ ngươi cần? – Thiên đắm chiêu nhìn viên ngọc trên tay hắn lúc này. Cảm giác hơi nóng.

Hòa kiếm rung lên, viên ngọc đó cũng rời tay Thiên mà đi tới nhập vào lưỡi kiếm. Hòa kiếm sau khi hấp thu viên ngọc trở nên rất sắc sảo, khí tức của nó cũng mạnh lên. Trên lưỡi kiếm hiện lên dòng chữ “Hỏa châu quy hợp, linh kiếm trở về”. Thiên giờ mới hiểu viên ngọc lúc này là Hỏa châu. Hỏa châu được xem là linh hồn của của Hòa kiếm, khi có nó sức mạnh Hòa kiếm tăng lên đáng kể, linh tính Hòa kiếm cũng sẽ mạnh lên, khả năng linh cảm của nó với chủ nhân rõ hơn. Hòa kiếm sau khi có Hỏa châu nó rung lên và điều ngạc nhiên hơn là Thiên hiểu ý nó nói gì. Không giống lúc trước hắn phải suy đoán cho nát óc, lần này dường như có suy nghĩ ập tới trong tâm trí hắn. Hắn hiểu những gì mà Hòa kiếm muốn nói.

– Ngươi chỉ đường đi. – Thiên hiểu Hòa kiếm biết đường về và nó muốn Thiên theo nó.

Thiên theo Hỏa kiếm đi khoảng một canh giờ là tìm được lối ra. Thiên như sống lại, cảnh vật giờ đây không còn u ám nữa, không khí dễ chịu hơn.

– Hahaha... ta trở về rồi, hahaha... ta trở về rồi... Tiên Nhiên, cô chờ đó, ta sẽ trả thù, hứ, hahaha... – Thiên cười như điên dại.

– Hừ, ngươi muốn ta hấp thu ngươi? Cái này không được nha, ngươi là kiếm, ta hấp thu ngươi có mà không chết cũng thnag tro à.

Hòa kiếm vẫn rung lên.

– Ngươi là kiếm khi? – Thiên hiểu và hắn nghi hoặc. Kiếm khí là loại kiếm tồn tại ở dạng khí, nó có thể nhập hoặc xuất tùy thuộc vào vật chủ. Ở dạng nhập nó tồn tại như khí linh trong vật chủ. Ở dạng xuất, nó sắc nhọn và rất nguy hiểm.

– Được rồi, ta hấp thu ngươi tránh tai mắt của bọn cú vô. Thu... – Thiên nói ngay lập tức Hòa kiếm nhập vào người hắn. Cảm giác cơ thể xung mẫn không tả được. Hắn thấy cơ thể mình khỏe, tràn đầy sinh lực hơn cả lúc còn nguyên vẹn hai tay. Thiên hướng về nhà của lão già kia, nơi mà có người con gái khiến hắn thấy cảm ơn hơn là hận cô – Tiên Nhiên. Chính cô đã giúp hắn hiểu giá trị của cuộc sống, hiểu được cách dùng tính mạng để đấu tranh, hắn chỉ cần sống và hắn sẽ làm tất cả để được sống. Chỉ có sống mới có thể nghĩ tới chuyện khác. Đang nghĩ thầm bỗng chợt Thiên có cảm giác ớn lạnh phía sau. Hai thân hình xé gió lao tới.

– Hahaha... lại là ngươi, tìm khắp cả thành phố suốt một tháng không thấy bây giờ ông trời lại cho ta gặp ngươi mà không phí chút sức nào cả, hahaha... trời thật biết đùa, nạp mạng đi nhóc. – Người nói không ai khác là lão nhị, kẻ mà suýt lấy mạng hắn khi hắn vừa đặt chân lên thành phố Kasumi chết chóc nà, vừa dứt lời lão lao tới với tốc độ bàn thờ.

– Choanggggg... – Tiếng kim loại va chạm quen thuộc, hai hình bóng xuất hiện trước mặt Thiên. Không ai khác là lão già bạch y với Tiên Nhiên.

– Ngươi không sao chứ? – Thiên sững người, hắn đơ ra khi câu hỏi này không phải từ lão bạch y mà là từ Tiên Nhiên. Đây là lần đầu tiên hắn cảm nhận được sự quan tâm của cô gái này.

- À à... ta không sao... không sao. – Thiên lúng túng với câu hỏi quan tâm của Tiên Nhiên.
- Hừ... Nhị Vương Lão Quái, đạo này có vẻ quan tâm bọn ta hơi nhiều nhỉ. – Lão bạch y vuốt râu cười trù.
- Ông ta tên gì vậy? – Thiên đang hỏi Tiên Nhiên nhưng không cần cô trả lời ngay sau đó hắn đã biết.
- Hahaha... Long Khang, ông cũng quan tâm tới con mồi của bọn ta chả phải sao, lúc trước là cô ta, bây giờ là hắn, ông cũng quan tâm bọn ta qua rồi còn gì, haha... – Người lên tiếng là lão đại.
- Lão đại, nhiều lời làm gì, hôm nay có Lão Tôn rồi nên một mẻ tóm cả cho mau. – Lão nhị lên tiếng.
- “Lão Tôn, hắn xuất quan rồi ta, hừ, choanggg...” – Đang suy ngẫm nhưng ngay tức khắc hai lão kia đã lao tới. Tiếng va chạm tay với kim loại vang lên như cả óc. Long Khang đánh trên cơ hai lão kia nhưng cũng không thể xem thường hai lão kia được. Thân thủ của hai lão không kém xa Long Khang, một chín một mười.
- Lười Hái Từ Thần... vút vút... choanggg... – Lão đại tung lưỡi hái ngay sau đó Long Khang dùng tay chặn lại.
- Vuốt Nha Lam... xoẹt xoẹt... choanggg... – Lão nhị lao vào ngay sau đó, đòn tấn công của lão cũng bị chặn lại bởi chân của Long Khang.
- Thân thủ tốt nhỉ? – Thiên gật đầu đắc ý.
- Không hẳn vậy. – Tiên Nhiên lên tiếng.

Hai người nhìn Long Khang một đầu hai mà không hề nao núng gì.

- Là sao? Ý cô là sao vậy? Nè cô làm gì đó? – Thiên định hỏi nhưng không kịp, Tiên Nhiên hình như hiểu ra điều gì đó liền lao lên giúp một tay. Thiên cũng muốn lắm nhưng hắn sợ, sợ lên đó chưa tới 2 giây đầu hắn đã lia khỏi cổ. Hắn đã đi qua cửa tử mấy lần nên giờ hắn cần quan tâm tới mạng sống của mình hơn bao giờ hết.
- Hừ, ngươi cũng tới nộp mạng hả, con mồi ngươi lúc trước có thể thoát nhưng lần này đừng hòng, Vuốt Nha Lam... xoẹt xoẹt... – Lão nhị nhìn Tiên Nhiên rồi lao tới. Tiên Nhiên quả không tồi, cô né các đòn tấn công của lão nhị đồng thời cũng đánh trả. Từng đôi một đánh nhau, cảnh tượng khói bụi mù mịt.
- Vút vút... cận thận, có người tới. – Thiên lên tiếng khi hắn cảm giác được sát khí vút qua hắn lao vào hỗn chiến nhưng đã muộn.
- Bộp... bộp bộp... Ừ ừ... – Chỉ trong tích tắc, Thiên thấy một thân thể rơi trước mặt hắn, cô học máu trông không ổn chút nào, Long Khang cũng bị đánh lui ngay sau đó.
- Long Khang, ngươi cũng thích lo chuyện bao đồng nhỉ. – Lão già vừa tới lên tiếng, không ai khác đó là Lão Tôn – trưởng lão của hai lão kia.
- Hừ, ta chỉ thấy chuyện bất bình ra tay tương trợ. – Long Khang vẫn cứng giọng đáp mặc dù lão hiểu mình mà giao chiến với Lão Tôn thì phần thắng rất ít.
- Tương trợ! Hay cho cái từ tương trợ, vậy thì ngươi chết đi... – Nói rồi Lão Tôn lao tới.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Long* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: ĐM, mày chờ đó lão cáo già

Hai lão kia chuyển mục tiêu sang Thiên và Tiên Nhiên.

- Chạy mau đi, ta sẽ giữ chân chúng. – Tiên Nhiên nói rồi lao lên.
- Chạy? Đùa giữa ban ngày à nhóc? – Hai lão kia nói rồi lao tới, Thiên vẫn không chạy. Hắn đứng ngơ ra, không hiểu hắn đang nghĩ gì nữa.
- Bộp... uraaaa... – Tiên Nhiên không trụ nổi một đòn của hai lão quái. Cô rơi ngay trước mặt Thiên. Hắn chạy lại đỡ cô.
- Sao ngươi không chạy đi? – Tiên Nhiên gắng gượng nhìn Thiên, cô bây giờ sức đứng chả còn nữa.
- Em đừng lo, anh sẽ bảo vệ em. – Thiên lấy tay gạt tờ máu mép miệng cô và nở nụ cười. Không hiểu sao tim Thiên loạn nhịp khi nói câu đó, hắn không hiểu tại sao hắn có thể nói được câu đó. Có thể hắn không chịu được cảnh người phụ nữ vì hắn mà bỏ mạng lại. Hắn quá sợ điều đó, hắn sẽ không tha

thứ cho mình nếu còn một người phụ nữa nào mà bỏ mạng vì hấn nữa mà hơn nữa hấn đã thích cô gái này. Hấn yêu kiểu lạnh lùng của Tiên Nhiên. Tiên Nhiên cũng không kém, tim cô đang đập nhanh hơn, mặt cô nhìn hấn chăm chăm như muốn nghe rõ lại lần nữa, chưa bao giờ, chưa bao giờ cô nhận được sự quan tâm của một người đàn ông. Cô chưa bao giờ nhận được sự che chở thật lòng như vậy, cảm giác ấm áp làm sao, cô như muốn giữ lại cảm giác này mãi mãi.

– Anhhhh... người... – Tiên Nhiên đỏ mặt, cô e thẹn khi Thiên đặt lên môi cô một nụ hôn nồng cháy. Cô ngạc nhiên không kịp phản ứng, chỉ đơ mắt ra.

– Thôi, thôi, tao đau đầu quá... ọ ọ ọ... cất cảnh đó xuống địa ngục mà đi... – Lão nhị lên tiếng khi chứng kiến cảnh đó. Cảnh đó khiến lão ngứa mắt không chịu nổi.

– Hừ, từ đó nên dùng cho hai người, ngày chết của bọn ta còn xa lắm, hôm nay là này chết của các người, Hỏa kiếm – xuất – Thiên nói bất chợt Hỏa kiếm lao ra phóng thẳng về hướng hai lão.

– Hỏa... Hò... a... kiếmmmm... phup... ahhhhh... ta không tin... ahhh... – Hai lão già chưa kịp phản ứng đã bị thiêu cháy. Chứng kiến cảnh đó khiến ai cũng ngạc nhiên tuột độ. Lão Tôn cũng thấy rung mình, không ngờ hai lão quái theo lão bao lâu nay lại chết nhanh đến không tưởng. Đang suy nghĩ thì lão phải tập trung né đường kiếm đang lao tới, Hỏa Kiếm bay qua bất chợt bùng lửa giữ dội. Lửa hất sang Lão Tôn, dính ngọn lửa tưởng chừng nhỏ bé nhưng ngay sau đó nó cháy lên giữ dội. Đặc biệt hơn là nó không dập được.

– Ta không cam tâm, tại sao? Ta không cam tâm... ahhhh... – Lão Tôn cứ vậy mà bị thiêu thành tro bụi.

Ba người vẫn sững sờ, nhất là Long Khang sau đó là Thiên còn về Tiên Nhiên cô có vẻ không quan tâm, điều cô để ý giờ đây là Thiên. Cô không biết ăn nói với hấn như thế nào sau chuyện này. Liệu cô còn là cô gái lạnh lùng được nữa không, liệu cô có quên được hình bóng của hấn nữa không, điều đó là không thể vì dường như cô yêu hấn mất rồi.

– Nhìn gì vậy? Anh đẹp trai quá à? – Thiên hỏi khi thấy Tiên Nhiên nhìn mình chăm chăm không ngớt. Hấn hỏi một câu max sến.

– À không, ta... ta... người... i... – Tiên Nhiên lúng túng, cô không biết nói thế nào vào lúc này cả, mặt cô đỏ như ớt.

– Thôi nào, yêu thì nói đi còn ngại, anh vừa cứu mạng em đó nên từ giờ em là của anh rồi, hehehe... – Thiên cười nham hiểm.

– Người... đồ bị ôi, đồ vô liêm sỉ, thả ta ra... – Tiên Nhiên đập vào ngực Thiên liên tục.

Thiên thả Tiên Nhiên ra, cô cố đứng dậy để đi nhưng được hai bước lại ngã gục xuống. Thiên không vội, hấn muốn coi thử cô cứng đầu đến lúc nào. Hấn giả vờ bước đi bỏ mặc Tiên Nhiên ở đó còn Long Khang thì biến đi mất tiêu lúc nào không hay. Thiên bước đi không quay đầu lại một chút.

Hấn bước tới một góc nhỏ rồi đứng đó xem thử Tiên Nhiên muốn làm gì. Cô vẫn cố đứng dậy, lết được hai bước lại ngã xuống, kiệt sức không biết làm gì, cô ngó nghiêng xung quanh. Bất chợt cô òa khóc. ‘OMG’ lần đầu tiên Thiên Thấy cô gái cứng đầu bật khóc, Ngọc tuy lạnh lùng nhưng không cứng đầu như cô.

Cô cứ thế mà ôm mặt khóc, lí do cô ấy khóc đơn giản. Sự lừa dối, cô nghĩ Thiên đã đùa giỡn với tình cảm của cô, hấn hôn cô nói hấn yêu cô nhưng giờ đây lại để cô lại một mình. Cô đã rung động vì hấn, cô nghĩ mình đã yêu hấn, cô tỏ ra lạnh lùng, cứng đầu chút nữa để mong có thêm sự quan tâm nhưng hấn lại bỏ cô lại một mình lúc cô đang yếu ớt thế này, cô hận hấn đúng hơn là cô hận bản thân mình sao có thể để tình cảm của mình dễ bị đùa giỡn như vậy. Thiên thì không hiểu sao lại thấy thích thú cảnh này, hấn không thấy thương xót cho một cô gái yếu ớt đang khóc thay vào đó là sự thích thú, hấn muốn xem cô có thể làm gì nữa.

– Đồ khốn nạn, hix hix... – Tiên Nhiên bất chợt gào lên một tiếng to hết mức có thể sau đó cô ôm mặt khóc, lần này Thiên diễn đến đó là đủ rồi. Hấn biết cô yêu hấn mà. Không thì sao có thể khóc ra mức này. Hấn rón rén tới sau cô.

– Giận anh à, không ngờ em cũng xấu tính vậy, hehehe... – Thiên nói bất chợt ôm lấy Tiên Nhiên.

– Anh... người, sao người quay lại? – Tiên Nhiên ngạc nhiên.

– Anh làm sao bỏ mặc vợ của anh được chứ? Hehe...

– Người, đồ vô sỉ.

– Vô sỉ? Ủ vậy mà lúc nãy có người lại chửi ta vậy còn muốn ta quay lại cống về nữa chứ, không biết ai mới vô sỉ đây ta, hehe... – Thiên chọc tức Tiên Nhiên.

– Người... người... – Tiên Nhiên giờ không còn từ gì để nói nữa.

– Người cái gì mà người? Ít ra không gọi là chồng thì cũng phải gọi là anh đi chứ, mạng của em do anh cứu mà, hehe... – Thiên vẫn cố đùa Tiên Nhiên.

– Ta không gọi, hừ... – Tiên Nhiên ngoắt môi.

– Được thôi, vậy thì ở đây chờ người tới đưa về đi mà có chờ được không hay làm cái xác không hồn lúc nào không hay, ngoài này nguy hiểm lắm đó, ta về trước đây. – Thiên bước từng bước chậm rãi chờ câu nói của Tiên Nhiên.

– Hix hix hix... tại sao? Tại sao người lại ép ta vậy? Người không lo lắng cho một người con gái yếu đuối đang bị thương như ta sao? – Tiên Nhiên nức nở, giọng cô dịu hơn rồi.

– Vậy nói thật cho anh biết. Em có yêu anh không. – Thiên quay lại trước mặt Tiên Nhiên, hần nhìn thẳng vào mặt cô đợi câu trả lời.

Tiên Nhiên lặng im hồi lâu, cô đang đấu tranh lý trí bản thân, cô muốn đồng ý nhưng cô sợ hần đang đùa giỡn tình cảm của cô. Cô sợ, cô rất sợ, cô nhìn ánh mắt của hần xem thử hần đang nói thật hay nói dối, cô không thể nhìn ra được.

– Đây này, em thấy không, tim anh loạn nhịp vì em đó, nếu em không đồng ý anh sợ tim anh sẽ ngưng đập mất. – Thiên cầm tay Tiên Nhiên đặt lên ngực mình.

– Em đồng ý rồi? Hahaha... đúng là ông trời có mắt mà, ta lại có thêm người vợ tuyệt vời nữa rồi, hahaha... – Thiên cười tự đắc khi thấy Tiên Nhiên gật đầu, cô e thẹn quay mặt đi chỗ khác.

– Nào, để anh đưa em về.

– Tay anh thế kia làm sao cõng được em.

– OMG! Cuối cùng em cũng chịu xưng em rồi à, quả là vợ ngoan của anh mà. – Thiên vui mừng, hần bẹo nhẹ má Tiên Nhiên.

– Ủ, anh vẫn còn một tay, vẫn cõng được, vì em anh sẽ làm tất cả, nào lên đây đi. – Thiên nói rồi quay lưng lại để Tiên Nhiên ngồi lên. Hần cõng bằng một tay có hơi mỏi nhưng không sao. Niềm vui trong lòng hần giờ đây giúp hần chiến thắng tất cả, hần cứ bước đi đều đều.

Về tới căn nhà trước kia, Thiên để Tiên Nhiên xuống rồi dìu cô vào giường nghỉ ngơi.

– Em nghỉ đi, anh đi lấy thuốc cho em. – Thiên nói rồi quay đi.

– Long Khang, Long Khang... ông đâu rồi? – Thiên cất tiếng gọi khi không thấy lão ở nhà mà lúc này cũng không thấy.

– “Lạ nhỉ, tên ông già này sao nghe quen quen, cảm giác như có liên quan tới mình vậy ta, mà thôi bỏ đi, sắc thuốc cho Tiên Nhiên cái đã.” – Thiên nghĩ một lúc rồi đi sắc thuốc cho cô.

30 Phút sau...

– Tiên Nhiên, em biết rõ về Long Khang không. – Thiên đọc bát thuốc cho Tiên Nhiên rồi hỏi cô.

– Em cũng không rõ lắm, lúc trước em được ngài cứu thoát khỏi hai tên kia, em đã theo ngài ấy được 3 năm nhưng vẫn không rõ gì lắm về ngài ấy, ngài ấy lúc ẩn lúc hiện không sao biết được mà hình như ngài ấy có một món bảo vật. – Tiên Nhiên kể hết những gì cô biết.

– Bảo vật sao?

– Vâng! Hình như là Long Kim Giáp thì phải, đó là lý do giúp ngài ấy có thể đánh tay đôi với các vũ khí của hai lão kia.

– Long Kim Giáp hả, ta đâu thấy ông ấy mặc.

– Hihi... anh không biết rồi, Long Kim Giáp là loại giáp khí, nó như loại khí công ẩn chứa trong cơ thể con người giúp đao thương bất nhập.

– Ủ, thì ra là vậy, em nghỉ ngơi đi, anh có việc phải làm. – Thiên để Tiên Nhiên nằm nghỉ rồi hần bước ra ngoài.

– Hòa kiếm, người biết gì về Long Kim Giáp với cái lão Long Khang kia không? – Thiên xuất kiếm ra và hỏi nó.

Thanh kiếm không có ý niệm gì cho hần cả, chỉ nhấc vào đầu hần dòng chữ “Thời điểm đến ắt sẽ biết”.

– Này, không phải vậy chứ, chúng ta là bạn bè mà, giúp đỡ nhau chút đi, xin mày đó. – Thiên năn nỉ thanh kiếm.

– Này, người ra đây cho ta, ra đây, xuất kiếm... – Thiên bực dọc khi Hòa kiếm không nói gì nữa mà nhập vào hần, hần gọi mãi cũng không ra. Đúng một thanh kiếm cứng đầu gặp một chủ nhân ngang ngược nữa biết sau này làm nên trò trống gì không biết.

– Hừ, không nói há, tao tự đi tìm, mày chờ đó. – Thiên tự nói bản thân nhưng thật ra là đang nói với thanh kiếm trong người hần.

– Hahaha... cậu nhóc, cậu quả làm ta ngạc nhiên đó, từ đâu mà cậu có bảo kiếm kia vậy? – Giọng của lão già không ai khác đó là Long Khang, tiếng nói của lão có chút làm Thiên giật mình.

– À... chỉ là vô tình ta nhặt được dưới thung lũng thôi, hehehe... – Thiên gãi đầu gãi ngu.

– Hahaha... nhặt được? Tốt lắm, quả người có duyên với thanh kiếm này đó nhưng mang nó người sẽ gặp họa diệt thân đó, hahaha...

– Họa diệt thân? – Thiên ngạc nhiên.

– Ủ, đúng vậy, đó là Hỏa kiếm, lúc trước thũng lũng kia là vùng đất thánh, chính vì nó mà bây giờ ra nông nổi này, nếu giờ ai mà biết được nó đã được giải ấn thì ắt sẽ có người truy lùng nó.

– Ai?

– Thần vệ. – Long Khang nói với vẻ mặt nghiêm túc.

– Thần vệ sao, là tiên hả? – Thiên vẫn tỏ ra ngu ngơ.

– Ủ, đúng vậy. Họ là những người chấp hành luật trời, thanh kiếm này nếu ngươi không bỏ nó ra thì ngươi ắt sẽ mắc phải họa diệt thân đó.

– Vậy giờ chả lẽ tôi phải bỏ nó đi sao.

– Không! Ta sẽ giúp ngươi giữ nó. – Long Khang lúc này đã bộc lộ bản chất.

– “Hừ, cáo già đúng là cáo già, muốn ăn hót trên tay của ta hả, đầu dễ.” – Thiên nghĩ thầm khi biết âm mưu lão ta là muốn chiếm đoạt thanh kiếm này, tuy nói đến sự truy sát của thần vệ hẳn có vẻ tin nhưng đưa kiếm cho lão ta khác gì hắt hai tay dâng lên một thứ vô giá mà hắn hiện giờ rất cần, nhưng rất bình tĩnh. Hẳn tỏ ra ngu ngơ để biết thêm chút ít về lão gia này.

– Tôi đưa thanh kiếm này cho ông thế không phải ông sẽ mắc họa diệt thân sao? – Thiên hỏi ngu ngơ.

– Hahaha... ta cũng gần đất xa trời rồi, còn gì mà phải lo nhưng ngươi còn tương lai dài ở phía trước, không thể vì thanh kiếm mà bỏ mạng tại nơi này được.

– “Hừ, càng nói càng ngu. Lão này già mà ăn nói như con nít vậy nhỉ?” – Thiên đang suy xét về lão. Mà đúng thật, lão ta nói vậy thì có mà đi lừa con nít đó chớ. Lúc này còn đôi sống nhăn răng ra đó, giờ lại không thiết sống vì thanh kiếm này. “Chắc chắn có vấn đề” – Thiên nghĩ thầm.

– Ta giao thanh kiếm này cũng được nhưng giờ trên người ta chỉ có nó mới bảo vệ ta an toàn, giao nó rồi nguy hiểm đến ta biết phải làm sao?

Long Khang nghe vậy lão đâm chiêu một lúc rồi nói.

– Được, ta có món bảo vật, nó có thể bảo vệ ngươi an toàn trước sự tấn công nguy hiểm.

– “Hehehe... Long Kim Giáp? Ta sắp có ngươi rồi, lần này ta cho ông mất cả chì lẫn chài nè, hehe...” – Thiên cười thầm, hẳn vui mừng vì cuối cùng cũng dụ được lão ta, vốn dĩ hắn không sợ mất Hỏa kiếm vì hắn và nó đã có liên kết bền vững rồi, Hỏa kiếm luôn trung thành với hắn cho đến khi hắn chết đi như Hỏa Nam Thần thì thôi.

– Không biết đó là gì vậy? – Thiên giả ngu để tránh nghi ngờ.

– Long Kim Giáp, đây này. – Long Khang nói rồi đưa trước mặt hắn một bộ giáp vàng khá đẹp mắt nhưng không phải Long Kim Giáp vì nó là giáp khí, sao có thể là vật vô tri vô giác này.

– “Lão chó này muốn chơi tao hả? Không cho thì tao cướp.” – Thiên chửi thầm.

– Ôa, tuyệt thật, đa tạ ngài. – Thiên tỏ ra ưng ý nhận lấy giáp vàng trên tay lão, hẳn muốn cho lão nếm mùi gậy ông đập lưng ông.

– Nào, giờ để ta giữ nó cho. – Long Khang nói rồi đưa tay ra trước mặt như muốn Thiên hai tay dâng kiếm cho lão.

– Đây, ông cầm đi. “ĐM, mày chờ đó lão cáo già.” – Thiên chửi thầm nhưng vẫn đưa kiếm ra cho Long Khang. Thanh kiếm được đưa ra rung động dữ dội, lửa bùng phát mạnh mẽ khiến cả hai sợ xanh mét, Thiên bình tĩnh an ủi và nhấn nhủ gì đó vào thanh kiếm sau đó nó mới thật sự im lặng trở lại.

Nhận lấy Hỏa kiếm, Long Khang cười tà rồi bay đi. Thiên đứng đó nhếch mép cười, hẳn cũng không quên xem xét bộ giáp vàng trên tay hắn. Trông nó khá đẹp và khác hẳn với giáp thường, tuy không phải Long Kim Giáp nhưng có thể là bộ giáp có giá trị.

Đem đó, hẳn mày mò với bộ giáp, giáp mặc vào khá nhẹ lực đỡ của giáp rất ổn, hẳn thử dùng dao đâm mà không thủng, quả là bộ giáp tốt nhưng hắn vẫn không thích. Hẳn nghĩ đem nó làm quà cho Tiên Nhiên vậy tốt hơn. Vứt bộ giáp một bên, hẳn xếp bằng luyện công, hẳn cảm thấy khí tức cơ thể mình tăng vọt nhanh chóng. Hẳn dừng lại vì sợ nếu đột phá thấp cấp trong tình trạng này thì có mà toi mạng dễ Sinh nên hắn thấy lo, có vấn đề gì tới tính mạng nếu có Lưu Ly ở bên còn an toàn, giờ không có cô nên cẩn thận vẫn tốt hơn. Hắn bỏ việc luyện công sang một bên rồi ý niệm kết nối với Hỏa kiếm.

Tại ngôi nhà sụp đổ, bên trong...

– Hahaha... thanh kiếm tốt, lần này còn ai dám cản ta trở về Long tộc đây, haha... Long Hậu – bà chờ đó, ta sẽ trả mối thù này. – Tiếng cười nói không ai khác là Long Khang, lão đang nhìn Hỏa kiếm đầy vẻ tự mãn.

Long Khang trước kia là em trai của Hoàng Long Đế – cha cha của mẹ Thiên nên có thể nói lão ta là bậc ông của Thiên, vì sự tranh quyền đoạt vị nên đã ăn cắp Long Kim Giáp, bảo bối của Hoàng Long tộc và ra tay ám sát ông ngoại của Thiên. Sau khi anh trai lão chết, vụ việc này đã bị bại lộ và lão bị

sự truy sát của cả 3 dòng dõi Long tộc. Lão đã bị đẩy vào ma trận này và không thể tự giải thoát. Giờ đây lão ta đã có Hỏa kiếm trong tay khiến lão tượng mình như được trùng sinh lại lần nữa....

Bạn đang đọc truyện *Hắc Long* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Giết ta?

Ai? – Đang vui mừng thì lão cảm thấy luồng khí tức mạnh mẽ xuất hiện ngay sau lão.

– Kê kia, mau giao Hỏa kiếm ra. – Một giọng nói hùng hồn.

– Ôi! Thì ra là các thần vệ, bắt mùi nhanh nhỉ! – Long Khang không tỏ ra lo lắng mà lão còn thấy hứng thú.

– Ngươi... – Tên chủ soái tức giận khi lão nói đám thần vệ giống như chó có tài bắt mùi.

– Kê kia mau xưng danh. – Mặc dù tức giận nhưng tên thống soái vẫn cố tỏ ra bình tĩnh.

– Hahaha... ta – Long Khang trưởng bối Long tộc. – Long Khang vuốt râu ra uy.

– “Khục khục...” thì ra là phản đồ của Long tộc, nay một công đôi việc, bọn ta sẽ lấy Hỏa kiếm cùng Long Kim Giáp trên người ngươi để nó về đúng với chủ nhân, mau giao đồ ra ít nhất mạng của ngươi còn giữ được. – Tiếng tên thống soái nghiêm túc sau khi bật cười bởi câu nói của lão, không hiểu sao lão tự tin đến vậy.

– Haha... có đủ tuổi thì đến mà lấy, còn không thì... Chếtttt... Hỏa kiếm giết chúng. – Giọng Long Khang tỏ ra tự tin.

– Hỏa kiếm giết chúng, Hỏa kiếm... – Long Khang vẫn ra lệnh nhưng đáp trả lão là sự bất động của thanh kiếm.

– Hahaha... e là ngươi không phải chủ nhân nó rồi, nói đi ngươi ăn cắp từ ai, à mà chắc ngươi bị chủ nhân nó lừa rồi, tên đó thừa biết không có lệnh của tên đó thì ngươi tuổi gì mà điều khiển được Hỏa kiếm, thật nực cười, haha... thân là em trai Hoàng Long đế mà lại không biết đạo lý nào quả là nực cười. – Tên thống soái này giờ cười hả hê trước mặt Long Khang khiến lão muốn cắn đầu xuống đất. Lão cũng đâu biết đạo lý này, đơn giản là thanh kiếm này chỉ có trong truyền thuyết mà lão chỉ nghe qua thôi chứ chẳng biết gì về đặc tính của nó cả.

– “Tên khốn đó, dám lừa ta, lần này lão mà thoát được kiếp này thì mày có mà đi gặp ông nội”. – Long Khang chửi thầm Thiên, cái này không thể trách hẳn, chỉ do lão qua tham lam mà thôi.

– Sao nào, còn không mau giao đồ, ta còn nhiều việc phải làm nữa. – Tên thống soái đang mất kiên nhẫn.

– Haha... giỏi thì đến lấy đi, nên nhớ ta mà chết thì Long Kim Giáp cũng mất, haha... – Long Khang vẫn tự tin, lão nghĩ bọn chúng thích Long Kim Giáp của lão hơn Hỏa kiếm vì nó là thứ dễ kiểm soát hơn.

– Được, để coi nhà ngươi ngạo mạn được bao lâu, Tòa Lôi Tháp – Phong. – Tên thống soái nói xong lập tức một tòa tháp trên trời chụp xuống chỗ Long Khang.

– Không, ta không tin, thả ta ra. – Long Khang vững vãi khi lão chưa kịp trở tay thì đã bị nhốt trong tòa tháp này rồi.

– Ngươi có giao đồ không, nhà ngươi có 3 giây trả lời.

– 1... 2... 3... được! Ngươi cứng đầu thì ta coi tòa tháp này có đập nát cái đầu nhà ngươi không, Án Lôi Điện.

– “Xoẹt xoẹt xoẹt...” – khi tên thống soái nói lên thì từng tia chớp xuất hiện, ngay sau đó những tia chớp đánh thẳng vào người Long Khang.

– “Xoẹt... ahhh... ta không chịu... xoẹt... ahhh... ta không... xoẹt... ahhhh...” – Long Khang vẫn cứng đầu.

15 Phút trôi qua, lão vẫn không chịu giao ra Long Kim Giáp, thân thể lão bây giờ rất tàn tạ nhưng không đến mức khiến lão toi mạng.

– Cứng lắm, để coi với cái này thì ngươi cứng nữa không, Tam Nhị Chân Hỏa.

– “Phù phù... ahhhhh... phùuuu... ahhhh...” – bị điện giật xong lại bị lửa đốt khiến lão đau đớn vô cùng.

– Ta chịu... ahhhh... ta... chịu... – Long Khang bị điện giật xong lại bị hỏa thiêu khiến lão thông minh ra một chút, lão cần sống, có sống mới có hi vọng.

– Hahaha... chấp nhận từ đầu có phải hơn không, giao đồ đi.

– Long Kim Giáp – xuất thế – Long Khang nói xong ngay sau đó bộ giáp khí huyền diệu thoát ra từ người lão.

– Được rồi, Tòa Lôی Tháp – Thu – nhận được 2 món đồ rồi giờ mạng lão già này lấy như không, lão ta giờ chả còn gì nên tên thống soái cũng không làm khó lão nữa.

– À... chủ nhân của Hỏa kiếm này người biết chứ? – Định rời khỏi thì tên thống soái quay lại hỏi.

– Ta biết, ta dẫn các người đi nhưng phải để tự tay ta giết nó. – Long Khang tức sôi máu sau đại nạn này.

– Hahaha... người như vậy có giết nổi nó không? – Tên thống soái bật cười khi Long Khang bây giờ chả khác gì ông già lực bất tòng tâm cả.

– Các người đánh đến khi nó không lết được nữa thì để ta.

– Người cũng đủ tư chất ra lệnh sao? Lại thêm chết hả? – Tên chủ soái nhổ vào mặt lão ta bái nước miếng khiến Long Khang tức muốn vỡ bụng.

– Coi như ta xin các người được không.

– Hahaha... không ngờ đường đường là gì ấy nhỉ? À là Trưởng... Bối... Long... Tộc mà lại đi xin một thần vệ như ta, có thấy nhục không? Hahaha... – Tên thống soái nhấn mạnh bốn chữ đó khiến Long Khang mặt mũi lão còn đau nữa nhưng lão không quan tâm, lão cần trả thù Thiên bằng mọi giá mới được.

– Được, coi như cho người một cái phúc vậy, Tòa Lôی Tháp – Phong – Tên thống soái gọi ra tòa tháp để giam lại hai thần vật kia vì sợ gặp chủ nhân của Hỏa kiếm, nó lại vùng lên đánh lại thì nguy to. Sau đó, hắn theo Long Khang tìm đến chỗ Thiên... .

– Nguy to rồi, giờ làm sao đây ta? Mất ý niệm với Hỏa kiếm rồi, trời à, không nghĩ tên kia lại có bảo vật lợi hại như vậy, làm sao đây ta? – Thiên giờ rất lúng túng khi hắn chứng kiến qua ý niệm về sự việc lúc này.

– Tiên Nhiên... Tiên Nhiên... dậy đi em, chúng ta đi thôi, nguy hiểm tới rồi. – Thiên nói xong bẻ cồng Tiên Nhiên một tay mà chạy nhanh hết sức có thể.

– Sao vậy anh? Có chuyện gì mà anh lo vậy? – Tiên Nhiên trên lưng Thiên cũng lo lắng theo.

– Chuyện này anh nói sau, trốn trước đã.

– Hahaha... chạy sao? Chạy đằng trời nhóc à. – Tiếng cười khoan khoái của tên thống soái xuất hiện khiến Thiên giật mình, ngay sau hắn là 10 tên thần vệ khác cùng kẻ ăn mày sắp chết, không ai khác là Long Khang. Thiên thấy sợ hơn bao giờ hết bởi hắn không nghĩ Long Khang ra nông nỗi này. Sức mạnh của lão không thể đùa được vậy mà gặp đám thần vệ lại bị ăn hành đến sưng cả mặt, thâm tím cả người khiến Thiên tái da mặt.

– Không ngờ thật, một thiếu niên như người lại là chủ nhân của Hỏa Kiếm.

– Người có Hỏa kiếm rồi còn tìm ta làm gì. – Thiên bỏ Tiên Nhiên xuống rồi hướng mắt về tên thống soái.

– Haha... người nghĩ là gì? Người là chủ nhân hiện tại của nó vậy chủ nhân nó trước kia đâu rồi? – Tên thống soái nheo mắt nhìn Thiên.

– Giết ta? – Thiên sững sờ, hắn cố gắng bình tĩnh hết mức có thể.

– Đúng nhưng không phải là ta mà là lão. – Tên thống soái đưa mắt về Long Khang.

– Lão phản đồ này sao, hahaha... – Thiên cười đưa mắt lên trời.

– Câm miệng, do người... tất cả là tại người ta mới ra nông nỗi này, là tại người. – Long Khang tức giận gầm lên.

– Tại ta sao? Haha... đường đường là phản đồ Long tộc đã không nói thì thôi đằng này còn muốn cướp cả bảo kiếm của ta còn lừa cả ta, tại ta sao? Sủa tiếp đi lão cẩu. – Thiên đầu khầu trước mặt Long Khang không chút lo sợ.

– Người... người... ta giết người. – Long Khang tức tối cả mặt.

– Được rồi! Các người sẽ sớm thỏa mãn nhu cầu bạn thân thôi, để ta giúp người một chút, người đâu lên đi. – Tên thống soái nói sau đó 10 tên thần vệ lao tới như gió.

Thiên mặc dù thân pháp đã nhanh hơn lúc trước rất nhiều nhưng một lúc đối đầu với 10 tên thần vệ thì không dễ dàng gì. Hắn cố gắng né hết những đường kiếm sắc nhọn lao tới.

– “Phụp... ahhhh” – tiếng kêu của Thiên vang lên, hắn chưa từng gặp thần vệ bao giờ và với sức mạnh hiện tại của hắn mà không có Hỏa kiếm thì chỉ có nước chết.

– Dừng lại đi, ta xin các người, hãy tha cho anh ấy. – Tiếng van xin của Tiên Nhiên khi thấy người yêu mình bị ăn một đao vào bả vai phải. Thiên giờ

trông còn tệ hơn lão Long Khang, mất một cánh tay trái nay lại bị dính một đao vào bả vai phải chả khác gì mất cả 2 cánh tay mẹ nó rồi.

– Hahaha... được, ta tha nhưng hỏi lão này tha không đã, haha... – tên thống soái đưa mắt nhìn Long Khang.

Như hiểu ý, Long Khang bước tới chỗ Thiên.

– Chủ nhân, xin ngài hãy tha cho anh ấy. – Tiên Nhiên nài nỉ, cô không thể đánh được vì trận chiến hôm qua khiến cô đang bị trọng thương nên chưa bình phục.

– Tha! Con súc vật nhà ngươi, uống công ta đã cứu mạng ngươi vậy mà ngươi lại đi bảo vệ cho kẻ chả liên quan gì tới ngươi hay là ngươi yêu hắn rồi... nói mau. – Long Khang quát thẳng mặt Tiên Nhiên. Cô lúc này chỉ biết khóc mà không nói gì.

– Đúng rồi chứ gì, con tiện đồ nhà ngươi, yêu hắn chứ gì, vậy thì hai ngươi xuống địa ngục mà làm một đôi uyên ương đi.

– Không, đừng tay, lỗi của ta, không liên quan tới cô ấy, ngon thì giết ta đi. – Thiên khiêu khích Long Khang.

– Giết ngươi! Ta không thích, ta muốn xem ngươi đau đớn thế nào khi chứng kiến cảnh người yêu vì mình mà chết, hahaha... ta nói rồi, trên đời này tình yêu là cái gì chứ. Nó chỉ làm con người ta yếu mềm thêm thôi, hahaha...

– Đừng mà, đừng lại... ‘phụp... ahhhh’. – Thiên hét hoảng lao tới Tiên Nhiên khi đao của Long Khang chém tới, cánh tay phải của hắn thế là mất luôn. Giờ thì hắn đúng chỉ còn ăn cháo thật.

– Không... tại sao chứ, tại sao anh lại đỡ đao đó... huhuhu... – Tiên Nhiên ôm lấy Thiên òa khóc.

– Vì anh yêu em, anh còn một hơi thở thì anh nhất thiết sẽ bảo vệ em tới cùng.

– Sao anh ngốc vậy chứ... huhu...

– Thôi, sến vừa thôi, giờ đến lượt mày đó con tiện đồ. – Long Khang lại nhìn thẳng vào Tiên Nhiên.

– Ngươi là đồ ác nhân, ta hận đã coi ngươi như chủ nhân, lúc đó để ta chết đi còn hơn.

– Hahaha... đời không như là mơ, chết lúc đó với lúc này có gì khác nhau sao? À đúng rồi, lúc này chết thì thú vị hơn đó, hahaha... – Long Khang cười điên loạn.

Đao trong tay lão một lần nữa đưa lên, tiếng đao xe gió chém thẳng tới Tiên Nhiên.

– “Đừng mà... Phụp... ahhh... ahhh... con tiện đồ nhà ngươi!!!”... – Tiếng Thiên vang lên khi thấy cảnh đó, đao cứ thế mà chém vào ngực Tiên Nhiên nhưng hai tiếng la cùng lúc phát ra vì ngay sau khi trúng đao, Tiên Nhiên đã kịp tặng Long Khang một con dao vào tim, lão chết ngay sau đó. Tiên Nhiên cũng vậy, trước lúc chết cô còn cố gắng nhìn Thiên với ánh mắt满眼 nguyện.

– Tại sao, tại sao lại như thế này? Tại sao... – Thiên gào lên trong tuyệt vọng. Hai người con gái vì hắn mà chết cả khiến hắn thấy mình thật vô dụng.

– Hừuuu... chán nhĩ, lại để ta tự ra tay rồi – Tiếng tên thống soái vang lên sau một hồi im lặng chứng kiến cảnh đó.

– Các ngươi, tiến nó một đoạn đi. – Tên thống soái đưa mắt nhìn 10 tên thân vệ.

Chúng tiến đến. Đao giờ lên, tưởng chừng cái chết cách trong gang tấc đối với Thiên. Hắn nhắm mắt, không còn nghĩ gì nữa như muốn buông xuôi chấp nhận cái chết.

– “Vù vù... pingggg...” – Tiếng đao lao xuống chạm tới đầu Thiên thì một lần nữa hiện cảnh lại xảy ra. Cái cảnh tượng này rất quen thuộc, giống như lúc đầu truyện vậy. Người Thiên một lần nữa lại tỏa ra khí tức mạnh mẽ, bạn thân hắn được bao bọc bởi lớp Hắc khí dày đặc.

– Các ngươi!!!... phải... Chếtttt... – nói xong Thiên lao tới. Trong nháy mắt xác 10 tên thân vệ nằm xoài trên đất. Lúc này không phải là Thiên nữa mà hắn như bị ai nhập vào rồi. Bản năng sát thủ nổi lên, hắn không biết bản thân đang làm gì cả.

– Ngươi!!!... ngươi là ai? – Tên thống soái tái xanh mặt khi chứng kiến 10 tên thân vệ chết không đến cái nuốt nước bọt.

– Hừ... vù vù... phụp... pingggg... – Thiên không nói mà lao tới chỗ tên thống soái, một trận chiến nổ ra gay cấn. Thiên chỉ đánh bằng chân nhưng kỹ năng ra đòn của hắn rất chuẩn xác và hiểm.

– Bựp... ahhhh... – Sau một hồi tên thống soái ăn một nộ long cước vào đầu mà nằm vật trên đất.

– Tha cho ta, ta sẽ trả lại nó cho ngươi. Ta xin ngươi. – Tên thống soái giờ lại giờ giọng tiểu nhân, nào còn giọng oai hùng như lúc trước.

– Bựp... rắc... ahhhh... – Thiên không nói mà tung cước đá gãy đầu tên thống soái. Hắn chết không nhắm mắt.

Ngay sau đó Thiên cũng bất tỉnh nhân sự.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Long* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Hoàn thành huấn luyện

1 Ngày sau...

– Tỉnh rồi hả? – Giọng của một cô gái ngọt như mật rót tai khi thấy Thiên mở mắt.

– Ta đang ở đâu đây, ta chưa chết sao?

– Chưa, sao có thể chết được, nguoi có duyên với ta sao lại chết được. – Giọng cô gái vẫn ngọt.

– Cô là ai? Sao lại cứu ta? – Thiên giờ mới để ý cô gái.

– Ấy za! Sao lại nói vậy chứ! Bộ nguoi không muốn sống sao. – Cô gái giờ giọng nịnh nọt.

– Thôi! Đừng nhìn người ta vậy chứ, người ta ngại mà... hihi... – Cô gái thấy Thiên nhìn chăm chăm mình liền trêu chọc, tay đưa điều bộ che mặt.

– Ta xin lỗi, tại ta thấy cô... cô...: Thiên lúng túng.

– Đẹp chứ gì? Ấy zà, Nguoi cũng xấu xa đó nha. – Cô gái không có vẻ ngại ngùng gì mà ngược lại còn thấy thích.

– Ủhhhh... mà cô là ai vậy?

– Ta là chủ nhân của nó đó. – Cô gái đưa tay lên ngay sau đó Hỏa kiếm xuất hiện trước mặt Thiên.

– Làm sao có thể, không phải chủ nhân nó là Hỏa Nam Thần sao.

– Ấy zà! Nguoi ngốc quá đi! Thấy tên đó kẻ nguoi có thấy gì lạ không, hán tạo ra Chu Tước Thánh kiếm mà không kiểm soát được nó sao? Chả có chủ nhân nào tạo ra một vật thể linh lực đến vậy mà không biết cách khắc phục nó cả, lại còn để nó đi đốt thiên thiêu địa nữa chứ.

– Chu Tước Thánh kiếm sao?

– Ủhhh... đây là Chu Tước kiếm, gọi là Hỏa kiếm do đặc tính của nó thôi.

– Vậy hán là ai?

– Đồ đệ của ta.

– Đồ đệ sao? – Thiên ngạc nhiên, hán nghĩ lão già kia già đến bạc tóc mà còn là đồ đệ hán vậy tuổi của cô gái này là bao nhiêu ta.

– Ủ, không giống sao?

– À, tại ta thấy cô trẻ quá mà.

– Vậy nguoi không biết ta là ai sao?

– Vậy cô là ai?

– Tề... lại không ai nhớ tới ta sao, đúng là sống lâu quá nên giờ có lẽ người biết ta chết hết rồi, hic hic... – Cô gái giả vờ nước nở.

– Chu Tước sao? Cũng quen quen, ah... chả lẽ cô là Thánh sứ Chu Tước trong Tứ Thần Thánh Thú. – Thiên ngạc nhiên khi người trước mặt hán là người đã có từ thời khai thiên lập địa nhưng trong mắt hán lại giống cô gái đôi mươi.

– Ấy zô... Đừng nói biệt danh đó, nghe già lắm, trông ta già vậy sao? – Cô gái nhìn Thiên.

– À không, bà chưa già đâu còn trẻ lắm.

– Huhuhu... ta không chịu đâu, sao nguoi lại gọi ta là bà chứ, huhu... – Thánh sứ Chu Tước giả vờ khóc.

– À á... ta nhầm, cô còn trẻ đẹp lắm, cô gái đẹp như thế này quả là lần đầu tiên ta thấy. – Thiên cũng không cạn lời nữa, hẳn không cưỡng lại được vẻ đẹp của cô. Với bộ váy như hoàng hậu đỏ thắm, từ tóc đến kẽ mỵ rồi mỗi đều một màu đỏ, làn da thì trắng như tuyết không tì vết. Cách ăn mặc bốc hỏa, phần ngực căng tròn nổi lên với hai bầu vú đồ sộ, đường cong cơ thể có thể nói đủ để khiến làm nghiêng trời đất. Đó ai mà cưỡng lại được vẻ đẹp của cô gái có tuổi sánh ngang trời đất này.

– Ngươi cứ gọi ta là Diệm Linh Cơ, tên thật ta đó. Sau này có duyên sẽ gặp lại, ngươi đã hoàn thành cuộc huấn luyện rồi đó.

– Há? Cái gì? “Ôi! ĐM, giờ mới nhớ đây là cuộc huấn luyện trong ma trận và mọi thứ đều là ảo” – Thiên như tỉnh lại sau cơn mê.

– Váy cô là ảo sao? – Thiên nghi hoặc.

– Hihi... Không phải đâu, ma trận này do ta tạo ra, mọi thứ trong này đều là mộng thật.

– Mộng thật là cái gì?

– Đó là một ảo giác có thật, mọi sự việc xảy ra trong này đều là thật, nó như là một chiều không gian chạy song song với hiện tại ngươi đang ở đó.

– Vãi! Vậy nếu ta mà chết trong này là không ra được nữa sao?

– U! Chết thẳng căng luôn chứ còn gì nữa.

– Vậy sao Lư Ly nói đây chỉ là cuộc huấn luyện ảo thôi.

– Lư Ly sao? Cô gái đưa ngươi vào ma trận này à.

– Ừ, ta là chủ nhân cô ấy.

– Chủ nhân ư! Ấy zô, đúng là có duyên mà, ma trận này do ta tạo ra cho Phụng tộc để giúp họ tìm được người có thể tạo ra tương lai tránh họa diệt thân. Vậy mà không ngờ ngươi là chủ nhân nó, có lẽ nó chính là công chúa Phụng Tộc đó, phụng tộc giờ cũng chỉ còn mỗi nó nữa thôi, ấy zà... – Giọng Diệm Linh Cơ có vẻ nuối tiếc.

– Ý cô Lư Ly là công chúa Phụng Tộc sao? “What the hell?” – Thiên ngạc nhiên tuyệt độ.

– Ta nghĩ là vậy, mà thời gian cũng không còn sớm nữa, ta phải về Thánh điện đây. Ngươi có nguyện vọng gì không.

– Ta... ta cũng không biết nữa. – Thiên đang hoang mang, hẳn đang nghĩ chuyện khác hơn là lời nói của Diệm Linh Cơ.

– Vậy ta đưa ngươi Long Kim Giáp, còn Chu Tước Thánh Kiếm này nếu sau này có duyên thì ắt sẽ là của ngươi và còn “cả ta nữa”, hihi... – Ba chữ cuối Diệm Linh Cơ thủ thi vào tai Thiên nhưng hẳn không quan tâm, nào hẳn giương như đang ngưng hoạt động rồi.

– Ấy zô, không cần phải thế đâu, ta đùa ý mà, hihi... – Cô tưởng hẳn cứng người vì lời nói vừa rồi của cô nên có vẻ vui mừng nhưng cô đã sai.

– Nay, người ta nói ngươi có nghe không vậy? – Diệm Linh Cơ đổi giọng tức giận quát Thiên cho hẳn tỉnh khi mãi vẫn không thấy hẳn ngược mặt nhìn cô.

– Há? À à ta nghe, ta nghe mà. Hihi... – Thiên giật thót khi Diệm Linh Cơ quát, Hẳn cảm thấy một khí tức mạnh mẽ ép chặt cơ thể hẳn.

– Ta đi đây, ngươi đi qua cánh cổng này thì sẽ về không gian hiện tại của ngươi, mắt cả hứng, hứ... – Diệm Linh Cơ vẫn giận vì cô chưa bao giờ bị lãng quên như vậy, tính cách lúc nóng lúc nguội như Chu Tước Thánh Kiếm, cô luôn nghĩ với nhan sắc này của mình sao một người như Thiên lại không bị thu hút được. Đáng này khi cô nói “cả ta nữa” mà hẳn vẫn tỏ ra bình thản thì ai mà chịu cho nổi.

– Vậy vết thương hiện giờ của ta thì sao? – Thiên giờ mới tỉnh táo lại đôi chút.

– Nó sẽ khỏi khi ngươi đi qua cánh cổng kia. Ta mệt rồi, ta muốn nghỉ ngơi. Tạm biệt... – Nói rồi Diệm Linh Cơ biến mất trong tích tắc.

– Đợi đã... trời ạ. – Về mặt tiếc nuối của Thiên hiện rõ, hẳn giờ cảm thấy trời đất tối om, hẳn vừa khiến một thánh sứ giận mà mạng còn giữ được. Một cô gái đang vui đùa với hẳn mà hẳn chẳng quan tâm đến vẻ đẹp với ý vị của cô khiến hẳn cảm thấy tiếc nuối khôn nguôi.

– Hầy zà... – Thiên lắc đầu một cái rồi bước chân qua cánh cổng trở về không gian hiện tại.

– Chủ nhân ngài về rồi, anh về rồi, làm em đợi muốn chết đi được bắt đền anh đó – giọng của ba cô gái vang lên.

– À, ừ, anh biết rồi! – Thiên trả lời nặng nhọc.

– Chủ nhân, ngài không khỏe sao, ngài sao vậy? – Lư Ly quan tâm ngó nghiêng khắp người Thiên.

– Ta không sao, ta hơi mệt cho ta nghỉ ngơi một lát. Mọi người làm việc mình đi. – Thiên nói rồi quay mặt về phòng.

– Hừ... anh sao vậy? Chẳng lẽ anh thay đổi rồi sao? Anh không còn quan tâm chúng em nữa sao? Chúng em đợi anh hơn 2 tháng trời, ngày đêm đều cầu mong bình an cho anh vậy mà giờ đây là kết quả chúng em thu được sao. – Giọng Ngọc tức giận.

– Thôi, tỳ để anh ấy nghỉ đi, anh ấy có lẽ cũng mệt mà. – My nói đỡ.

– Em không cần nói gì hết, anh thấy sao khi chúng em đợi anh lâu như vậy mà giờ đáp trả chúng em là sự lạnh lùng này, anh biết chúng em đau lòng lắm không, anh đã hứa những gì với chúng em, anh nói đi chứ, anh nói gì đi. – Ngọc không nói nữa mà giờ là gào.

Thiên nghe xong đứng lặng người, hắn đã từng hứa không làm người mình yêu khóc nữa nhưng có lẽ bây giờ đã mất tác dụng. Hắn đã sai, sai khi không suy nghĩ thấu đáo khi đưa ra quyết định đó. Giờ đây mọi việc hắn có thể làm là quay lại xin lỗi mọi người.

– Anh xin lỗi, anh biết anh sai rồi, tại anh không biết quan tâm các em, anh đã sai, hãy tha thứ cho anh nhé. – Thiên bước tới ôm chầm ba cô gái.

– Hic hic... anh quá đáng lắm anh biết không. – Ngọc vẫn nức nở, tay cô nắm yêu Thiên. Đêm hôm đó, Thiên lấy Long Kim Giáp ra xem xét, tuy là Diệm Linh Cơ đưa cho hắn nhưng không nói cho hắn cách để hấp thu bộ giáp này.

– Chủ nhân, ngài thấy sao rồi... hihi... – Luru Ly cất tiếng khi thấy Thiên hôm nay không đếm xỉa cô.

– Ta... ta nào dám... – Thiên lúng túng, hắn bây giờ đang là chủ nhân của một công chúa Phượng tộc khiến hắn cảm thấy không được tự tin như xưa. Hắn sợ mắc sai lầm một chút khiến cô giận thì nguy to.

– Ngài sao vậy? Hôm nay sao ngày có vẻ xa cách em vậy? – Luru Ly mặt biến sắc, cô bắt đầu nghiêm túc hỏi han Thiên.

– Luru Ly này!

– Vâng! Chuyện gì vậy ạ?

– Em nói thật cho ta biết, em là ai?

– Em là Luru Ly? Sao ngài hỏi vậy?

– Ý ta rõ hơn em là gì trong Phượng tộc.

– Ngài biết rồi sao? – Luru Ly giọng trầm lại.

– Ủh... – Thiên chỉ ừ một cái lạnh lùng nhưng đó là cả một vấn đề đối với Luru Ly.

– Sao ngài lạ thế? Em là công chúa hay không thì cũng chả sao mà. – Luru Ly vẫn trả lời ngu ngơ.

– Tại sao em không dùng ma trận này cho bản thân mà lại để cho ta, em có biết em đã hại cả Phượng tộc không. – Thiên nhìn thẳng vào Luru Ly, giọng hắn bắt đầu nặng.

– Hức hức... ngài có biết gì không mà ngài nói vậy... huhuhu... – Luru Ly bật khóc khi Thiên nhắc tới họa diệt tộc của Phượng tộc.

– Chính vì ta không biết nên mới hỏi.

– Huhuhu... ngài quên chuyện đó đi, em không muốn nhớ tới nó nữa, huhu... – Luru Ly khóc nhiều hơn.

– Ta xin lỗi nhưng ta cần biết vì điều đó khiến ta bớt áy náy khi gặp em

– Ngài im đi, vậy đừng gặp em nữa. – Luru Ly quát xong cô ôm mặt chạy ra khỏi phòng.

Về phần Thiên, hắn sững người lại. Lần đầu tiên, là lần đầu tiên hắn thấy Luru Ly tức giận. Hắn đứng như trời trồng giữa căn phòng.

– Chuyện gì vậy? – Tiếng My nói ngoài cửa khiến Thiên giật mình.

– À, không có gì.

– Không có chuyện gì mà Luru Ly lại ôm mặt khóc chạy không biết trời đất như vậy. Có chuyện gì anh cứ nói với em, có khi nói ra là cách giải quyết tốt hơn. – My bước tới trước mặt Thiên.

– Anh không biết nữa, anh không biết anh đã làm gì mà khiến Luru Ly tức giận tới vậy. – Thiên ôm My, việc ôm một cô gái bây giờ có thể là cách tốt nhất đối với hắn. Sau đó hắn kể cho cô rõ về Luru Ly và mọi thứ liên quan tới cô.

Nghe xong, My tỏ ra bình thản, cô nở một nụ cười với Thiên.

– Con gái có nhiều thứ họ không thể nói ra, có lẽ đó là nỗi đau tinh thần lớn nhất với cô ấy nên cô ấy không muốn nhắc đến nữa.

Thiên nghe xong lời đó, hần như tỉnh hẳn ra. Hần vội vùng dậy chạy đi tìm Luru Ly, hần chạy nhanh hết mức có thể. Về mặt hồi hận hiện rõ nét trên khuôn mặt hần. Hần hồi hận vì sao lúc đó lại nặng lời với cô, hồi hận khi đã không nắm tay cô, đã không giữ cô lại.

– Luru Ly, em ở đâu, Luru Ly à, em ra đây đi, anh sai rồi. Anh biết anh sai rồi, anh xin lỗi, anh không nên nặng lời với em, anh xin lỗi vì đã không hiểu em. Luru Ly à, em ra đây đi, anh xin em mà. – Thiên vừa chạy vừa nói.

Còn tiếp.....

Bạn đang đọc truyện *Hắc Long* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Đột phá

30 Phút trôi qua, hần vẫn chạy, vẫn chạy một cách vô ý thức, hần không biết mình đang đi đâu nữa, hần vẫn gọi cô không ngớt. Một lúc sau hần chạy tới bờ sông, nơi mà lúc trước Luru Ly suýt bỏ mạng vì cứu hần.

– Luru Ly à, anh biết em ở đây. Hãy ra gặp anh đi, anh biết mình sai rồi, anh xin lỗi đã làm em đau, hãy cho anh một cơ hội. Anh sẽ sửa chữa lỗi lầm này. Anh không nên nói chuyện đó ra. Anh biết giờ đây Phượng tộc chỉ còn mỗi em. Anh biết em đau khổ thế nào và anh cũng vậy, hãy cho anh cơ hội để bù đắp những mất mát cho em. Anh biết bây giờ anh chưa đủ khả năng bảo vệ em nhưng anh hứa trong tương lai không xa. Anh nhất định bảo vệ được em đủ bằng cả tính mạng này. Anh yêu em, anh biết anh không đủ tư cách để yêu một công chúa Phượng tộc nhưng điều đó không quan trọng bởi vì anh yêu em thật lòng. Hãy ra đây đi, anh xin em mà... Luru Ly. – Thiên thổ lộ nội tâm bản thân mong cô có thể tha thứ nhưng đáp lại hần là sự yên lặng của mặt nước. Những tiếng gió vi vu luồn qua khe lá làm cho không khí lạnh lẽo nay lại càng lạnh lẽo hơn. Thiên đột, hần chờ trong tuyệt vọng. Hần nghĩ hần đã mất cô thật rồi, khôn ba năm đại một giờ là đây, hần đã đánh một cô gái tốt mà có thể nói đối với hần là rất quý. Hần tuyệt vọng quay lưng ra sông để hướng về nhà. Chính là ngay lúc này đây, giây phút thiêng liêng, trong cái tuyệt vọng luôn có một ngọn lửa hy vọng.

– Là em sao? Em tha thứ cho anh rồi sao? – Thiên ngạc nhiên khi hình bóng quen thuộc của Luru Ly xuất hiện trước mặt hần. Không kiềm chế được nữa hần lao tới ôm Luru Ly. Hần ôm chặt cô hết mức có thể vì sợ cô lại chạy mất.

– Ahh... đau... – Luru Ly thốt lên khi Thiên xiết chặt lấy cô.

– Anh xin lỗi, tại anh vui quá, em có sao không? – Thiên quan tâm quá chừng. Hần cầm tay cô nâng lên kiểm tra.

– Em không sao, ngài đừng lo. – Tiếng nói Luru Ly khiến Thiên đứng lại, hần bất động là do từ “ngài”. Hần tưởng hần thổ lộ hết tình cảm của mình như vậy thì đáng lẽ ra cô phải gọi hần với một từ quen thuộc hơn.

– Ngài sao vậy? – Luru Ly hỏi khi thấy Thiên đứng người.

– À, không sao, không sao... – Hần bây giờ vui mừng khôn tả, việc Luru Ly có chấp nhận hần là ý chung nhân không chỉ là một sớm một chiều. Hần chắc chắn sau này điều đó sẽ xảy ra.

– Em tha thứ cho ta rồi chứ? – Thiên vẫn muốn khẳng định lại vấn đề lần nữa.

– U... – Luru Ly đáp trả bằng cái gật đầu rất dễ thương.

– Tuyệt quá, ta vui quá... hô hô... – Thiên lại ôm Luru Ly nhấc cô lên rồi xoay người.

– Ngài bỏ em xuống đi. – Luru Ly đứng là sau chuyện này khiến cô cảm thấy không được tự tin như lúc trước nữa. Không còn sự ngây ngô của một đứa trẻ nữa mà thay vào đó là sự e thẹn của một cô gái bị rắc thính.

Hai người vẫn nói đùa vui vẻ bước về nhà nhưng người chủ động bắt chuyện bây giờ là Thiên.

– Hai người về rồi à. – Giọng My vui vẻ khi thấy hình bóng Thiên và Luru Ly.

– Hôm nay ta vui quá, hay là chúng ta đi ăn lẩu đi. – Thiên mở miệng nhắc tới lẩu.

– Lẩu sao? Vui quá, đúng là lâu rồi chúng ta chưa đi ăn cùng nhau, hôm nay quả là dịp tốt, để em đi gọi chị Ngọc rồi chúng ta đi. My hớn hờ vào phòng gọi Ngọc.

4 Người dắt nhau đi vào quán lẩu. Bữa lẩu này, mọi người vừa ăn vừa trò chuyện vui vẻ, Thiên thì vẫn thỉnh thoảng để ý Luru Ly xem thế nào.

– Mọi người, hôm nay em có tin vui muốn thông báo. – Giọng My thốt lên khiến mọi người dừng đùa. Ai cũng muốn xem đó là chuyện gì.

– Chuyện gì vậy em nói đi. – Ngọc hứng thú.

– Thật ra là em có thai rồi, hihi... – My vui vẻ nói ra.

– “Phụt... em có thai rồi?” – Thiên đang nhai thức ăn thì bị phụt tung tóe, hấn hỏi lại cô để xem điều đó có phải thật không.

– Ủ, anh vui không, con của anh đó. – My nhìn Thiên nở nụ cười thích thú.

– Tất nhiên là thích rồi, vợ anh xinh đẹp vậy nếu xinh con gái chắc cũng đẹp bội phần... hehe...

– Anh lại nghĩ gì xấu xa rồi phải không, coi chừng đó nha. – Ngọc nói đồng thời cô đưa tay véo tai Thiên.

– Ahhh... đau quá, thả ra đi, anh có nghĩ gì xấu xa đâu, không nghĩ gì đâu... ahhh... – Thiên bị véo nhả cả mặt như khi đột.

– Coi chừng nha... hihi... – Ngọc nói rồi thả tay ra.

Mọi người trở về nhà khi đã khuya, Thiên hôm nay việc hấn nghĩ tới là Long Kim Giáp.

– Lưu Ly? Ta có chút chuyện muốn hỏi nè. – Giọng Thiên ngọt vl.

– Chuyện gì vậy chủ nhân.

– Em coi bộ giáp này giúp ta, sao ta không hấp thụ được nó mà cũng tại bà Diễm Linh Cơ đó, đang vui vậy mà tức giận đùng đùng biến mất tiêu.

– Cái này là giáp khí chỉ có người đạt từ Ngũ cấp của Nhị Thánh Diễm trở lên mới hấp thụ được, à mà ngài bây giờ đạt tới đâu rồi.

– Ta tới Cửu cấp của Nhất Kim Long rồi, có thể đột phá Thập cấp nhưng ta sợ chuyện như lúc trước lại xảy ra thì không hay. Mà em nói như vậy chả lẽ cái giáp này bỏ đi sao?

– Ngài phải cố gắng thôi, có thể ngày ngài lên Ngũ cấp không xa đâu., Ngài cố lên, em tin ngài mà, hihi...

– À, ừ ta sẽ cố gắng. “ĐM thật, trời lại muốn chơi mình đây mà.” – Thiên ừ vậy nhưng thâm tâm lại đang chửi trời đất bởi lẽ đột phá Thập cấp mà còn khó khăn nguy hiểm vậy thì chờ cho lên Ngũ cấp của Nhị Thánh Diễm thì còn bao nhiêu cánh cửa tử thần đang đợi hấn đây.

– Chủ nhân, để em giúp ngài đột phá Thập cấp. – Lưu Ly lên tiếng cắt dòng suy nghĩ của Thiên.

– Không được.

– Tại sao?

– Em giúp ta vậy chẳng lẽ sau này em không còn khả năng tái sinh nữa sao. Điều đó là không được, ta thà cứ ở Cửu cấp chứ không thể để em hi sinh lần tái sinh cuối cùng này được.

– Ngài ở Cửu cấp vậy ngài không nghĩ một ngày nào đó ngài chết thì ai cứu ngài, không phải là em sao? Hay một ngày nào đó ngài chứng kiến cảnh người mình yêu thương chết trước mặt mình mà mình lực bất tòng tâm thì sao? Ngài không sợ điều đó xảy ra sao? – Lưu Ly nói rất nghiêm túc, câu nói của cô rất đúng, nó khiến cho Thiên nhìn sự việc theo một chiều sâu hơn, hấn cũng nghĩ về cảnh 2 câu gái trong ma trận chết vì hấn. Điều này khiến hấn cảm thấy sợ, sợ một ngày những người xung quanh mình lần lượt ra đi, sợ một ngày hấn lẻ loi một mình giữa cuộc đời.

– Nhưng ta... ta... sợ... – Thiên ấp úng.

– Ngài sợ cái gì?

– Ta sợ liệu sau khi ta đột phá Thập cấp của Nhất Kim Long bước vào Nhị Thánh Diễm thì những lần đột phá tiếp theo có nguy cơ bỏ mạng không.

– À thì ra là chuyện đó, ngài không cần lo, Nhất Kim Long là giai đoạn biến đổi của cơ thể, giai đoạn này người học nó chỉ giúp mình tăng khả năng chống chịu, độ bền được tăng cao vì vậy mà giai đoạn này khi đột phá cơ thể mới bị phá hủy để tái tạo lại cơ thể mới bền vững hơn. Những giai đoạn sau này tập trung tăng các yếu tố khác trong cơ thể con người như nhanh nhẹn, sức mạnh vì vậy mà việc đột phá của ngài sẽ không gặp nguy hiểm như bây giờ nhưng lại khó hơn trăm lần. Đó gọi là vạn sự khởi đầu nan đó, ngài hiểu không?

– À, ra là vậy. – Thiên gật gù như hiểu ra vấn đề, vậy là sau này hấn không cần phải lo tới việc Lưu Ly bỏ mạng vì hấn nữa mà quả thực cho dù hấn chết thì sau đợt này Lưu Ly cũng mất khả năng tái sinh rồi.

– Vậy ngài đột phá đi, em giúp ngài.

– Ủ, cũng còn cách đó. “Mong là sau đợt này mình không khiến Lưu Ly bỏ mạng vì mình nữa, hầy zà.” – Thiên nghĩ thầm thở dài một hơi rồi hấn xếp bằng luyện công. Quả thực qua ải khổ luyện vừa rồi cho hấn ngộ ra được nhiều điều. Thế giới này cần có sức mạnh mới tồn tại được, sức mạnh là thứ duy nhất thỏa mãn nhu cầu con người, có sức mạnh là có tất cả.

Thiên luyện công, luồng khí tức bao bọc cơ thể hấn đưa hấn lên giữa gian phòng. Giai đoạn đột phá cũng đến. Cơ thể hấn bắt đầu nứt nẻ, quần áo rách

nát.

– Ahhhh... Pặc... pặccc... – Tiếng la hét của Thiên, hấn đau đớn từng tắc thịt, gân cốt hấn nổi lên cuộn cuộn, thịt hấn trùn lên nứt nẻ như khe núi.

Luru Ly biết thời cơ đến, cô hóa phượng ép hỏa đan ra, cô lượn quanh người Thiên còn hỏa đan thì thiết lập kết giới cho hai người vì quá trình đột phá này có thể gây ra luồng sóng vô cùng mạnh mẽ khiến sập cả căn nhà, điều đó rất nguy hiểm cho My và Ngọc.

– Piếc... Piếccc... – Tiếng kêu của hỏa phượng lượn quanh Thiên.

– “Pặc pặc... ahhhh...” – Thiên đau đớn mất hết lý trí, hấn rơi vào giai đoạn chết lâm sàng, một chút lý trí cuối cùng của hấn có thể vụt tắt bất cứ lúc nào và khi điều đó xảy ra thì coi như mất cả chỉ lẫn chài vì không những không đột phá thành công mà hấn còn hi sinh lần tái sinh cuối cùng của Luru Ly một cách vô ích.

– “Chủ nhân ngài phải cố lên, sắp thành công rồi, ngài hãy nghĩ những điều quan trọng đối với mình, ngài phải cố gắng lên.” – Ý niệm Luru Ly nhắc vào tâm trí của Thiên.

Lúc này đây hấn muốn buông xuôi, quá đau đớn lý trí của hấn muốn vụt tắt nhưng hấn không thể để điều đó xảy được, người quan trọng mà hấn nghĩ trong lúc này là mẹ hấn.

– “Ta phải gặp mẹ ta, ta không thể chết, ta không thể, ahhh...” – Lý trí của hấn vung lên mạnh mẽ.

– “Pặc... bùng... vù vù vù...” – Tiếng nổ cuối cùng vang lên mạnh mẽ tạo ra làn sóng rung chuyển cả căn nhà may mà có kết giới không thì sụp lúc nào không hay, tưởng chừng sau vụ nổ chả còn gì nữa nhưng ngay sau đó tiếng vù vù lại vang lên, luồng khí tức hội tụ lại hình người, sau một lúc thì một cơ thể mới hiện ra, không ai khác đó là Thiên, hấn đã đột phá thành công, cơ thể hấn biến đổi một cách chóng mặt, còn to lớn hơn cả lúc trước, cơ bắp nổi cuộn cuộn hơn cả võ thái.

– Ta thành công rồi, ta thành công rồi, haha... – Hấn vui mừng khôn xiết. Niềm vui đó vụt tắt ngay lập tức khi hấn nhìn qua Luru Ly. Luru Ly giúp hấn đột phá thành công khiến sinh lực của cô cạn kiệt. Một thân hình bé nhỏ duyên dáng của một cô thiếu nữ khóa thân nằm trên sàn nhà khiến ai thấy cảnh nó cũng phải xót thương.

– Luru Ly, em sao vậy? Mau tỉnh lại đi Luru Ly, Luru Ly... – Thiên đỡ cô dậy, hấn lay cô, muốn cô cho hấn một niềm hi vọng liệu cô có sao không.

– Em mệt, em cần nghỉ ngơi. – Luru Ly đáp một cách nặng nề sau đó cô ngất đi.

– Được rồi, em đừng chết, không được có chuyện gì xảy ra với em cả. – Thiên an ủi bạn thân, hấn bế cô lên giường đắp chăn cho cô.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Long* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Chương này ta không muốn đặt tiêu đề ^

Một tuần trôi qua sau cái đêm đó, ngày nào cũng như ngày nào, Thiên luôn ở bên chăm sóc cô, món cho cô từng bát cháo khiến My và Ngọc nhìn thấy mà không giấu nổi lòng ghen. Sự nỗ lực của Thiên cuối cùng cũng được đền đáp.

– Em tỉnh rồi à, haha... cuối cùng em cũng tỉnh rồi. – Thiên vui mừng khi thấy đôi mắt Luru Ly hé mở.

– Em ngủ bao lâu rồi? – Luru Ly vẫn cảm thấy mệt, cô gắng người ngồi dậy.

– Thôi. Cứ nằm đi, em ngủ một tuần rồi đó. – Thiên đáp đồng thời đẩy cô nằm xuống.

– Mệt cho anh quá, em xin lỗi. – Luru Ly trả lời nhưng câu trả lời này của cô có vấn đề rồi. Thiên nghe xong câu này mặt hấn đang vui mừng tự dưng cứng đờ, từ hấn để ý nhất là ‘anh’, hấn nghĩ tại sao cô lại chấp nhận hấn trong một trường hợp không ai nghĩ tới. Một cô gái như Luru Ly vốn có tính trẻ con đáng yêu chỉ sau một tuần đã mất hấn, thay vào đó là câu nói của một người con gái chừng chạc hơn, giọng nói ầm ập và có suy nghĩ hơn.

– Anh sao vậy? – Luru Ly hỏi khi thấy Thiên bất động, cô không nghĩ mình đang gọi Thiên bằng anh thay vì từ chủ nhân quen thuộc.

– Há? À à anh không sao, chả lẽ em chấp nhận anh rồi sao. – Thiên vui mừng trở lại, hấn nắm tay cô đặt lên má.

– Cái gì? Ahhh... em... em xin lỗi. – Luru Ly e thẹn khi cô để ý ra mình vừa kêu Thiên bằng anh. Cô không biết do vô ý hay cố ý nữa, mặt cô đỏ ửng, mặt quay đi chỗ khác.

– Em không phải xin lỗi, em có sai gì đâu, anh vui, anh vui lắm khi cuối cùng em cũng chấp nhận anh là ý chung nhân của em, cảm ơn em. – Thiên vui mừng, hấn vui vì một cô gái mà hấn quyết tâm lấy được trái tim cô một ngày nào đó nhưng không ngờ ngày đó lại đến sớm như vậy.

– A... chủ nhân, em không có ý đó. – Luru Ly gọi chủ nhân để cố ý tránh sự thẹn thùng của cô nhưng điều đó là không thể vì cô vẫn không giấu được khuôn mặt đỏ ửng của cô.

– Đừng gọi chủ nhân nữa, nghe kỳ lắm, từ nay phải gọi là anh. – Thiên được đà lấn tới, hẳn biết cô đã chấp nhận hẳn nhưng vì sự thẹn thùng mà cô phải định.

– Em... emm... – Luru Ly lúng túng, tay cô muốn thụt lại nhưng không được vì đã bị Thiên nắm chặt.

– Gọi là anh đi nào, anh biết anh em cũng yêu anh mà không thì sao lại hi sinh một cách không chán chừ như vậy chứ, nào ngoan nào, gọi một tiếng anh đi cho anh vui nào. Hừ... – Thiên lấy tay kéo hướng đầu cô về phía mình.

– Em, em... – Luru Ly vẫn không nói lên được, cô biết mình đã yêu hẳn nhưng không biết tại sao khi đứng trước hẳn cô lại không thể gọi hẳn bằng từ anh được.

– Nào gọi đi, không là anh giận đó nha. – Thiên giả vờ đứng dậy quay mặt đi, hẳn biết có làm thế mới bắt cô mới chịu gọi và điều đó quả là không sai.

– Anh... – Luru Ly thốt lên một tiếng rồi cô quay mặt đi tránh ánh mắt của Thiên quay lại nhìn.

– Hả? Anh nghe không rõ, em nói cái gì? – Thiên giả vờ, hẳn muốn cô gọi lại lần nữa.

– Anh... – Luru Ly vẫn gọi nhưng nhỏ hơn lúc nãy.

– Hả, em nói nhỏ quá, anh không nghe gì hết á. – Thiên vẫn muốn chơi lầy nhưng hẳn đã hối hận cho việc đó.

– Hic hic hic... – Luru Ly bật khóc, cô nức nở khi bị Thiên lép vế, cô muốn gọi lần nữa nhưng cô vẫn e thẹn.

– Ahhh... anh xin lỗi, đừng khóc nữa, anh nghe rồi, anh nghe rồi, thôi ngoan nào, nín đi, anh xin lỗi mà... – Thiên vội chạy đến ôm cô vào lòng, hẳn quả là rất sợ nước mắt phụ nữ.

– Hức hức... – Luru Ly vẫn nức nở trong lòng Thiên.

– Nào ngoan đi, anh yêu mà. – Thiên vỗ về tấm lưng bé bỏng của Luru Ly, hẳn đặt lên trán cô một nụ hôn.

– Anh, anh sau này không được bắt nạt em nữa nghe chưa... hic hic... – Luru Ly đắm vào ngực Thiên.

– Ủ, anh biết rồi anh xin lỗi mà... hi hi...

– Đáng ghét! Hừ...

Hai người ôm nhau mà không biết ở bên ngoài đang có ánh mắt nhìn vào, đó là Ngọc. Cô chứng kiến cảnh đó nãy giờ, không hiểu sao cô thấy nóng trong người, cô tức tối lắm khi thấy cảnh đó, cô đang ghen, cô nghĩ phải thử giả bệnh một lần mới được. Cô bước đi với đầu óc lơ mơ nghĩ về kế sách cho mình.

Đêm hôm đó, bốn hình bóng con người đang quây quần bên bàn ăn, tiếng nói đùa vui vẻ thì lại có một sự việc cắt ngang.

– Ahhh... – Ngọc bỗng đứng thốt lên khiến ai cũng nhìn cô.

– Tỷ sao vậy... em sao vậy... cô sao vậy... 3 người cùng lúc đặt một câu hỏi.

– Em đau bụng quá anh Thiên à. – Ngọc chỉ trả lời mỗi Thiên, mặt cô giả vờ nhăn nhó y hệt người có bệnh.

– Nào để anh xem. – Thiên bỏ đũa bước tới Ngọc.

– Em cần đi bệnh viện không, để anh đưa em đi nhé.

– Không, em hơi đau một chút, có lẽ nghỉ một lúc là xong.

– Vậy để anh đưa em vào phòng nghỉ. – Thiên bế cô lên đưa vào phòng. Bữa ăn hôm đó cũng kết thúc.

– Nào nghỉ đi, em mà có vấn đề gì gọi anh liền, không được im lặng đâu đó. – Thiên đắp chăn cho cô rồi dặn dò ăn cần. Hẳn đành quay mặt rồi đi thì một bàn tay nắm lại.

– Anh. – Ngọc gọi từ sau.

– Sao vậy? – Thiên quay lại.

– Em, em... – Ngọc ấp úng.

– Sao vậy?

– Em, em muốn... – Ngọc bắt đầu đỏ mặt. Như hiểu ra vấn đề nhưng Thiên cũng không thấy lạ, có lẽ lâu rồi chưa quan tâm nên giờ cô muốn là điều dễ hiểu.

– Haha... vợ anh xấu nhỉ, giả đau bụng để làm chuyện này à. – Thiên day mũi cô.

– Anh... tại anh không quan tâm em chứ bộ, hay anh chán em rồi sao? Hic hic... – Ngọc giả vờ khóc, trò này rất là hiệu quả.

Ngay tức khắc Thiên ôm cô, vỗ về cô như làm với Lưu Ly.

– Em muốn, anh cho em đi... – Ngọc thủ thỉ vào tai Thiên, cô cảm thấy mình nóng hổi.

Thiên cũng biết điều đó. Hắn bắt đầu liếm vào tai cô.

– Uhh... – Ngọc rên lên vì sướng, có thể nói tai là bộ phận nhạy cảm của nhiều cô gái.

– Uhhhh... – Ngọc rên dài hơn khi tay Thiên bắt đầu luồn vào áo trong của cô để nắn hai bầu vú.

– “Roạt” – Thiên bắt chợt xé nát cả áo trong lẫn áo ngoài của cô, hắn cũng mất bình tĩnh rồi, cũng lâu rồi hắn chưa quan hệ. Cảm giác dục vọng tuôn trào trong hắn.

– Uhhh... sướng quá mạnh lên nữa đi... bóp mạnh vào đi anh... urhh... – Ngọc vẫn rên không ngớt.

Thiên rời khỏi tai rồi tiến đến hôn môi cô, liếm láp phần cổ sau đó hắn hướng xuống hai bầu vú. Một tay hắn vẫn day hạt ti còn tay kia thì luồn xuống háng cô kiểm tra nhu động.

– Uhhhh... mút mạnh vào đi anh... urhhh...

– Hahaha... em dâm lắm nha, ướt thế này rồi kia à, haha...

– Tại anh hết đó, quên người ta tới tận hai tháng rồi, làm người ta chịu sao nổi chứ, urhhhh...

Thiên bắt đầu hướng xuống hàng cô, cái quần lót màu đỏ bị lột mất để lộ ra một cảnh thác đổ rất đẹp mắt. Âm dịch vẫn ria ra, lông l-n được dọn sạch.

– Haha... vợ anh cũng biết chăm chút đấy chứ, anh sẽ thưởng, hahaha... – Thiên nói xong hắn úp mặt vào l-n cô, cái l-n còn non nớt mới chỉ mình hắn chơi nên rất trắng mà mịn màng, không một vết thâm đen, bên trong màu hồng của thổ nhĩ.

– Uhhh... Áhhh... urhhh... – Ngọc đang rên thì bắt chợt kêu lên khi Thiên cắn một phát vào l-n cô.

– Đau hả, hehe... – Thiên hỏi miên man rồi quay lại với công việc.

– Em... urhhh... em sướng... lắm... mạnh lên đi anh, anh chơi thoải... urhhh... mái đi... emm... urhhh... – Ngọc phải cố rặn từng tiếng trong cơ để mê. Hai chân cô bang rộng hết cỡ, hai thì nhúi đầu Thiên vào háng, người cô uốn lên hết cỡ.

Thiên thì cũng không kém. Tay hất banh hai mép l-n cô ra hết cỡ, miệng hắn dui mạnh vào trong để cái lưỡi luồn lách khắp nơi.

Âm dịch vẫn trào ra không ngừng nhưng đều bị Thiên nuốt sạch.

– Chơi em đi, em chịu hết nổi rồi, urhhh...

– Muốn sao? Vậy em phải tự mình làm đi chứ. – Thiên nói rồi nằm sang một bên. Ngay tức khắc, hắn bị một cơn hủ cái vồ tới, quần áo Thiên trong chớp mắt biến đi đâu không hay để lộ ra thân hình săn chắc đầy đặn cùng cơn c-c bự chà bá.

– Nó to thế này, anh dùng Titan hả? – Ngọc ngạc nhiên khi thấy cơn c-c to, gân gốc của Thiên, nó còn to hơn lúc trước rất nhiều. Cô thoáng nghĩ cái này mà vào l-n mình thì sao đây, có khi nào... cất đi dòng suy nghĩ, Ngọc không, ngăn ngại đưa cơn c-c tới mép l-n rồi ngồi xuống cái phup.

– “Ốt... áhhh... urhhh...” – Ngọc rên lên vì cảm giác như l-n mình bị nong hết cỡ, nó vẫn chưa lút cán nhưng Ngọc cảm thấy nó quá to, quá chặt. Cô ngồi trên cơn c-c lắc lư cho nó đi sau vào trong chút một.

– Haha... sướng không, anh phải cố gắng tập luyện để có thằng em tốt nhất cho các em xài đó, haha... – Thiên cười khoái chí, tay hắn bóp nắn hai bầu vú cô khiến đó biến dạng đủ kiểu.

– Uhhh... urhhhh... – Ngọc vẫn lắc lư trên cơn c-c,

– “Rọt... áhhh... haha...” – Tiếng kêu của Ngọc và tiếng cười dâm dăng của Thiên, hắn đã không chịu nổi, tay hắn đưa tới eo Ngọc nâng cô lên rồi dập xuống đồng thời hẩy mông mình lên mạnh hết cỡ. Một pha va chạm khủng khiếp xảy ra, cơn c-c như vậy mà lút cán hẳn. Thiên thì cười khoái chí còn

Ngọc thì đau đớn tuyệt độ, cô nhắm mắt hồi lâu sau mới giãn ra.

– Đừng mà anh, để yên đi, anh chả lẽ không tiếc sao, anh chơi vậy mà nát của em thì sau này sao chơi. – Ngọc ngăn Thiên lại khi thấy hắn có hiện tượng muốn rút ra và khi hắn rút ra thì chắc chắn sẽ chơi lại một lần nữa và khi điều đó xảy ra thì cô sợ mình chịu nổi không. Mặc dù là sướng thật nhưng mà đau không kém, l-n cô cần thời gian để thích ứng. Cô lắc lư nhẹ nhàng.

– Haha... vợ anh đau hả, để anh nhờ người giúp em nha, vào đi, sao lại nhìn trộm người ta như vậy. – Thiên đưa mắt về cửa nơi đó có ai ánh mắt đang đăm chiêu nhìn Thiên và Ngọc trong phòng.

– Còn không vào hả, hay để anh ra bế vào, haha... – Thiên nói mà tay vẫn nắn bóp bầu vú của Ngọc một cách dã man.

– Thôi, đi thôi. – Tiếng nói cô gái thủ thi vào cô gái bên cạnh, đó là Luru Ly. Chứng kiến cảnh đó tuy có thích thú nhưng cô cảm thấy sợ. Không biết là lý do gì.

– Thôi, không sao đâu vào với chị. – My nắm tay Luru Ly kéo vào phòng.

– Nào, lại đây nào hai cô vợ bé bỏng của anh, haha... – Thiên nói rồi vùng người dậy kéo My và Luru Ly tới, hắn không chán chừ chút nào mà hai tay giật toác hai bộ áo của hai cô gái. Trong chớp mắt, hai cô gái sững sờ không biết điều gì đang xảy ra với mình.

– Ahhh... anh, anh quá đáng. – Tiếng Luru Ly thốt lên khi thấy hành động thô bạo của Thiên.

– Haha, quá đáng hả, để coi vợ anh có nói như vậy được nữa không. – Thiên nói rồi ôm Luru Ly áp vào mình rồi hôn cô dồn dập.

– Uhhh... ưhh... – Luru Ly bị hôn nhưng vẫn tỏ ra phản kháng, cô đấm Thiên liên tục. Đây có lẽ lần đầu cô thấy cảnh này, tuy chưa biết như thế nào nhưng đối với cô, tình dục như vậy là không tốt. Cô lớn lên ở Phụng tộc nên ít nhiều cũng hiểu được đạo lý tình cảm của tình nhân.

Nhưng tất cả nhanh chóng quên đi, cô bắt đầu bị thuần phục, tay không còn đấm mà chỉ còn những cái vỗ nhẹ nhàng.

Thiên đưa tay xuống nắn bờ mông căng tròn của cô, hắn dần dần móc qua háng cô rồi là khe âm đạo, lông l-n vẫn có.

– Rỉ nước ướt hết cả thế này rồi còn không muốn hả, vợ anh xấu tính lắm nha, hehe... – Thiên nhả miệng Luru Ly ra nhìn cô với ánh mắt dâm dăng.

– Đáng ghét, hừ... – Luru Ly đỏ mặt quay đi chỗ khác. Thiên giờ chỉ còn một tay để chơi với Luru Ly vì một tay của hắn đã bị My giữ lấy để phục vụ bản thân, lúc thì cô cho lên nắn vú mình, lúc thì cô cho xuống âm đạo để day hột le.

– Đáng ghét sao? Còn dám nói vậy à, anh phải phạt cái tội chửi chồng mới được. – Thiên nói rồi tay hắn thọc thẳng vào âm đạo Luru Ly mà ngoáy không thương tiếc.

– Uhhh... từ từ thôi, ưhhh... – Luru Ly rên rỉ, cô oằn người đu kiêu.

– Hehe, vậy có xin lỗi chồng không hả. – Thiên nói tay hắn ngoáy mạnh hơn.

– Em, ưhh... em xin... ưhhh... lỗi... ưhhh... – Luru Ly cố rặn từng từ trong sự tấn công như vũ bão của Thiên.

– Vậy thì phục vụ anh đi. – Thiên buông tha cái âm đạo bé bỏng của Luru Ly.

– Phục vụ thế nào. – Luru Ly hỏi ngây thơ, đơn giản vì đây là lần đầu của cô, cô không biết là điều dễ hiểu,

– Lại đây nào, ngồi lên ngực anh đi. – Thiên nói rồi đưa một tay xóc cô lên ngực.

– Giờ học Ngọc đi. – Thiên nói, tay hắn mân mê bầu vú của cô, nó săn chắc không kém gì Ngọc, xét về độ trắng trẻo thì Luru Ly hơn hẳn tất cả đơn giản vì cô là giống Tiên nên nói về độ sắc là tuyệt nhất rồi. Ti của cô đỏ trông rất bắt mắt. Thiên không chờ được nữa, hắn kéo cô nằm xuống, miệng hắn ngậm lấy vú cô mà mút, một tay hắn vuốt ve âm đạo của Luru Ly.

– Hà hà, giúp anh một tay đi nào, anh chỉ có hai tay sao phục vụ 3 em cùng lúc đây. – Hắn đúng là mệt thật, bên dưới cu hắn bị l-n Ngọc ngậm, Một tay bị My hành hạ, một tay thì phục vụ Luru Ly – cô gái lần đầu làm tình.

– Uhh... ót ót... ưhh... sướng quá, em sướng quá... – Ngọc rên lên, sau bao nỗ lực cuối cùng l-n cô đã có thể ngậm trọn c-c Thiên một cách dễ dàng. Cô không cần phải lắc lư nữa mà có thể phi ngựa thoải mái trên người Thiên.

– Hà hà, thấy Ngọc chưa, giỏi như vậy mà, em học chị ấy đi. – Thiên nói nhưng vẫn bày dạy từng chút một cho Luru Ly.

Còn tiếp...

Bạn đang đọc truyện *Hắc Long* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Hàn Băng ngọc

Sau một tiếng, Ngọc phi ngựa mệt rũ rồi, lần lên đỉnh cuối cùng là lần thứ 10 của cô, Thiên cũng bị cô làm cho lên đỉnh 2 hai lần. Ngọc nằm sang một bên thở hổn hển, hai chân cô chưa thể khép lại vì còn thấy tê dại do con c-c khổng lồ ấy, l-n cô ửng đỏ rõ rệt, tinh trùng lần âm dịch vẫn trào ra, cô chỉ còn lấy tay bóp nó lại.

– Hà hà, giờ đến lượt em đó, để anh coi thử l-n em sướng tới mức nào nào, lên đi. – Thiên nói rồi đưa Luru Ly kê trên con c-c mình. Một tiếng qua, hần đã dạy cho cô được nhiều thứ, vú cô bị hần bóp cho đỏ ửng và còn có cả dấu răng trên vú. Thăng này chơi vợ mà như chơi điếm vậy, đó là hần còn để vợ mình phi ngựa chứ hần mà tự chơi thì có khi vợ hần nhập viện.

– Em sợ lắm. – Luru Ly vẫn không được tự tin.

– Nào, em sẽ sướng thôi, để anh chơi cho em coi. – Thiên nói rồi hần vùng dậy lật Luru Ly nằm xuống. Tay hần ở My thu về.

– Anh mượn tay chút nhé, tý nữa anh chiều. – Thiên nói với My.

– Hừ... – My chu môi, cô vẫn chưa cảm thấy sướng thật sự nhưng cũng đành chịu.

Thiên để Luru Ly nằm xuống, hần ban hai mép l-n cô ra rồi kê con c-c tới trước cửa mà nhẹ nhàng đẩy vào.

– Uhhh... – Luru Ly thấy sướng khi con c-c đi được 1/3.

– Ahhh... đau quá... ahhh, huhu... đau quá... – Cô bật khóc khi con c-c đi hơn 2/3 đoạn đường đục thủng cả màng trinh của cô. Tay cô cào mạnh tấm lưng của Thiên khiến da hần xây xước nhẹ.

Mặt cô nhăn nhó hết cỡ. Đây là lần đầu Tiên của cô. Mà còn gặp phải con c-c ngoại cỡ khiến cô không chịu được. Đến cả Ngọc đã từng quan hệ với hần mà còn chả chịu được thì Luru Ly làm sao chịu nổi.

– Đừng lo, em sẽ sướng nhanh thôi. – Thiên vuốt ve mái tóc cô, hần di chuyển nhẹ nhàng cho Luru Ly quên cảm giác đau đớn.

– Em đau, đau lắm, huhu... – Luru Ly vẫn thấy tê dại cả người, chân cô kẹp chặt vào hông Thiên.

– Nào thả lỏng ra đi, anh sẽ nhẹ nhàng. – Thiên hẩy mông nhẹ nhàng để Luru Ly bớt đau. Sau một hồi cô cũng quen dần. Hai chân cô bắt đầu, thả lỏng.

– Tốt lắm!

– Anh nhẹ nhàng thôi nhé, em đau lắm đó. – Luru Ly sau một hồi đau đớn thì cô bắt đầu thấy sướng dần.

– Uhhh... urhhh... – Tiếng rên rỉ trở lại.

Thiên vẫn kiểm chế, hần hẩy mông nhẹ nhàng nhưng rất khó vì l-n cô bót quá. Hần bắt đầu cảm giác được sự hợp tác của cô khi thấy cô hẩy mông theo nhịp của hần. Thời cơ đã đến, hần lấy hết sức chơi một phát lút cán đẩy bất ngờ.

– ‘Ốt... ahhh... anh... ahhh...’ – Luru Ly lại nhăn mặt đau đớn, cô không nghĩ hần chơi thô bạo vậy. Cô đấm ngực hần thành thịch vài cái.

Thiên sau khi cảm con c-c lún cán xong hần nằm trên người cô rồi quay mặt cười dâm giật.

– Anh, sao anh không chơi nữa. – Luru Ly hỏi khi thấy Thiên nằm bất động trên người cô. Thời cơ đến, hần vùng dậy.

– Muốn anh đ- hả. Hehe, em cũng dâm quá nha... – Thiên cười đùa Luru Ly khiến cô đỏ mặt.

– Anh, đáng ghét, chỉ giỏi bắt nạt người ta thôi. – Luru Ly quay mặt giấu đi sự e thẹn.

– Lại chửi chồng à, cái tội chửi nè, hẩy hẩy... – Thiên nói rồi hần đập không ngừng nghỉ, hần lấy hết sức để đập từng cái lút cán.

– Ahhh... đau, em đau... ahhh... – Luru Ly lại đau đớn khi cảm giác l-n mình bị nong rộng, cảm giác như l-n muốn nứt toác ra vậy, hần chơi cô từng phát lút cán chạm tới cả đáy tử cung.

– Hẩy... hứ hứ hứ... bạch bạch... l-n em bót quá... sướng quá... bạch bạch... – Thiên vẫn đập như cái máy khâu không ngừng nghỉ, hần chờ đợi đến này lâu lắm rồi. Từ cái lần hai thân hình trần trụi ôm nhau làm hần nhớ lại thì dục vọng lại tràn trề.

– Ahh... ahhh... ahhh... – Không còn tiếng kêu la đau đớn nữa mà là những tiếng kêu la trong khoái cảm, Luru ly bắt đầu thấy sướng, cảm giác nhột ở tử cung khiến cô thích thú.

– Sướng quá... ahhh... mạnh lên nữa đi, chơi mạnh lên, em sướng... ahhh... em sướng chết mất...

– Em muốn chết hả, vậy thì anh chiều nè, hứ hứ hứ... bạch bạch bạch... – Thiên được đằng, hấn dập nhanh và mạnh hơn. Đút c-c vào là những tiếng ót và khi rút c-c ra là dòng nước âm dịch tuôn ra không ngừng.

– Ahhh... đ- mạnh lên, em thích lắm, đ- chết em đi, đ- hết cỡ đi anh... ahhh... – Luru Ly mất kiểm soát với ngôn ngữ, cô thốt ra những từ dâm dục khiến dục vọng trong Thiên lại dâng lên cao độ.

– Em ra, em ra... ahhhh... – Luru Ly lên đỉnh lần thứ 4, cô sướng hết nổi.

– Anh cũng ra, anh cũng ra đây, l-n em bớt quá... – Thiên nói rồi tông một phát như máy ủi mà phun thẳng tinh trùng vào tử cung của cô.

Hấn gục trên thân thể của cô, thở hổn hển. Mồ hôi, mồ kê ướt nhoẹt.

– Ahhh... – Thiên kêu lên khi tai hấn bị ai đó nắm.

– Quên em hả, sướng rồi giờ quên em hả. – My nói, cô chứng kiến cảnh đó nãy giờ khiến cô không chịu được, mặc dù có thai nhưng cô vẫn không kiềm chế được.

– Ahh... anh, anh nào dám, anh chiều, anh chiều mà, thả ra đi, ahhh... – Thiên la làng, hấn giờ đây rất mệt nhưng vẫn không thể nghỉ. Nhiều gái quá có khi cũng là cái tội.

– Vậy còn không nhanh lên. – My ra lệnh.

Thiên lại phục vụ My lần nữa, đêm nay quả là ác mộng với hấn...

Sáng hôm sau, thân hình 4 con người trần truồng nằm ngổn ngang trên chiếc giường. 3 Cô gái, cô nào cô ấy âm đạo vẫn rỉ nước. Vú cô nào cũng đỏ ửng, l-n sưng vù. Còn Thiên không kém, hấn bị dày vò cả thể xác lẫn sức khỏe. Lưng của hấn vậy mà bị Luru Ly với My cào cho trầy thịt. Riêng con cu của hấn vẫn khỏe mạnh.

Người mở mắt đầu tiên là Ngọc, ánh mắt cô thức dậy đã bắt gặp ngay con c-c đang cương cứng của Thiên, dục vọng lại nổi lên.

– Ahhh... ahh... – Một mình tiếng rên của Ngọc giữa gian phòng bốn người.

Chắc chắn, mọi người không thể ngủ được rồi. Ai cũng mở mắt và bắt gặp Ngọc đang phi ngựa.

– Em dâm vậy hả? Không biết sau này không có anh thì ai phục vụ nổi em đây, hehe... – Thiên cười khoái chí khi thấy Ngọc vừa phi ngựa vừa rên.

– Anh dám chết là em không tha cho anh đâu, hứ hứ... ahhhh... sướng quá... – Ngọc vẫn lắc lư.

Ngọc chơi xong thì hai cô gái kia cũng không kiềm chế được mà làm theo. Vậy là một ngày tra tấn nữa đối với Thiên.

4 Con người quần nhau chán chê mới chịu thôi. Họ đi tắm chung mà cũng không quên ân ái. Thiên hấn cảm thấy của là ông trời có mắt, cho hấn tới tận 3 cô gái vừa xinh đẹp lại vừa ngoan hiền thế này thì hấn không thể chết được, nếu không là phí của trời.

Thấm thoát 3 tháng trôi qua, trong ba tháng đó đêm nào hấn cũng ân ái với 3 cô gái khiến khả năng tình dục của hấn giờ đây rất tốt, bụng của My cũng chướng lên rồi, tính từ lúc hấn bước vào ma trận đến nay cũng hơn năm tháng rồi. Hấn ngày đêm vẫn không ngừng luyện tập và đã đặt chân tới Tử cấp của Nhị Thánh Diệm. Nghe đúng là nực cười thật, nếu với 3 tháng lúc trước thì hấn đã đột phá xong Nhất Kim Long vậy mà ba tháng sau này hấn chỉ mới đặt chân tới Tử cấp của Nhị Thánh Diệm, quả là đời không như là mơ. Hấn rất nóng lòng tới Ngũ cấp để có thể mặc được Long Kim Giáp nhưng cũng không thể cầu được.

– Ahh... Luru Ly, ta nhớ ra một chuyện rồi. – Thiên gọi Luru Ly, hình như hấn nhớ ra cái gì đó quan trọng thì phải.

– Gì vậy anh. – Luru Ly xuất hiện ngay sau tiếng gọi.

– Lúc trước em nói khi ta đột phá Nhất Kim Long sẽ nhận được một bảo vật mà, vậy sao ta chả thấy gì thế?

– Anh không thấy gì là bởi vì anh đâu muốn lấy nó? – Luru Ly nói như biết lý do Thiên không có bảo vật.

– Há? Em nói gì anh không hiểu. – Thiên ngạc nhiên, sự thật là hấn cũng đéo hiểu gì cả.

– À, cái này anh phải dùng ý lực của bạn thân. Nó sẽ đưa anh tới một cánh giới hư không, tại đó anh sẽ đứng trước tể đàn thông tinh pháp, nó sẽ kiểm tra anh ở tư chất nào và sau đó nó sẽ đưa anh tới cánh cửa, sau mỗi cánh cửa có một hòm báu, anh nhận được gì ở đó là nhờ vào sự may mắn của anh.

– Sao em biết rõ về cái này vậy. – Thiên cũng ngạc nhiên như kiểu cô đã từng trải vậy nhưng mà bí pháp này do Hắc Long Nha truyền lại cho hấn, sao Luru Ly lại biết được.

– A, anh vẫn không biết một điều đó là bí pháp anh học đó thì tiên giới và yêu giới ai cũng biết cả. Nhân giới thì một số người cũng học được.

– Há, cái gì? “WTF, lão già kia chơi mình sao”: Thiên ngạc nhiên tuyệt độ, hấn chửi thề lão già khốn kiếp đó, làm cho hấn hi vọng mình có thể có ích cho đời nhưng xem ra đời này không dành cho hấn rồi.

– Vậy học làm gì nữa. – Thiên xủ mặt.

– Sao không? Em chưa nói hết mà.

– Há? Em chưa nói hết sao? Sau này đừng làm vậy nữa kéo có ngày anh đau tim chết mất đó nha. – Thiên lại được vỗ hủ hồn. Đúng là trong cái tuyệt vọng luôn có cái hy vọng.

– Tại anh chứ bộ? Em đã nói hết đâu anh lại cắt lời rồi... còn nói người ta nữa, em không nói nữa, hứ... – Luru Ly chu mỏ giận dữ. Mà quả thực là tại Thiên.

– À, hà hà, anh xin lỗi, anh sai rồi, vợ anh là nhất, nói tiếp đi em... – Thiên nắm tay nài nỉ.

– Hứ, em không nói... – Luru Ly vẫn cứng đầu, đúng là từ khi cô gặp được ý chung nhân – Thiên dẫn tới cô khác hẳn trong tính cách và hành động.

– Thôi mà, anh xin lỗi, vợ yêu của anh, nói đi rồi em muốn gì anh chiều cái đó. – Thiên phải xuống nước, Luru Ly bây giờ là mọi thông tin của hấn. Có cô hấn mới có thể biết được về thế giới bên ngoài.

– Anh hứa nha, anh không được dối đầu đó, ngoắc tay. – Luru Ly mặt tỏ ra vui mừng hấn rồi đưa động tác ngoắc tay thề thốt.

– Ủ, anh hứa mà. – Thiên cười khỏ, hấn không biết cái giá hấn phải bỏ ra sau cái thông tin này là gì nữa.

– Lúc này đến đâu rồi nhĩ? – Luru Ly hỏi ngây ngô.

– Trời ạ! Hãy nói với con đây là sự nhầm lẫn đi ông trời. – Thiên đặt tay lên trán cười khỏ.

– Lúc này đến đoạn giống nhau gì đó... – Sự thật hấn cũng đéo nhớ đâu mà nói.

– À, cái bí pháp anh học đó ai cũng biết nhưng khác ở chỗ là Tam Đoạt Giới đó.

– Ủ, em nói tiếp đi. – Thiên chăm chú, hấn cảm thấy rất tò mò.

– Từ Tam Pháp Giới sau khi đột phá thì sẽ bước vào cảnh giới tu nhân, Tiên tộc thì tu đạo, Yêu tộc tu ma còn một số nhân tộc giởn như cảnh giới đó là cuối cùng của họ, nếu muốn họ có thể tu nhân như Tiên tộc và Yêu tộc nhưng điều đó chưa từng thấy.

– Còn gì nữa không? – Thiên vẫn muốn nghe thêm.

– Tu đạo thì bắt đầu từ Đế Vương sau đó là Thánh Vương và cuối cùng là Đạo Vương. Tu ma thì Đế Ma, Chân Ma rồi Ma Vương.

– Đạo vương và Ma vương là cảnh giới cao nhất sao?

– Em cũng không biết nữa vì chưa có ai tu được đến đó cả. – Luru Ly lắc đầu.

– Ủ... – Thiên gật gù.

– Ahhh... có một người, em có biết không? – Thiên nhớ ra ai đó.

– Ai?

– Diệm Linh Cơ? – Thiên nắn từng chữ.

– Là ai? – Luru Ly vẫn không biết đó là ai cả. Cô cũng đâu biết đó là tên thật của Thánh sứ Chu Tước vì cô ta chỉ mới nói cho Thiên biết.

– À, anh xin lỗi, anh quên là em không biết cái tên này, Thánh sứ Chu Tước đó.

– Há, anh gặp bà ta rồi sao? – Luru Ly ngạc nhiên.

– Ủ, trong ma trận đó.

– Bà ta trông thế nào? – Luru Ly có vẻ thích thú với cái tên này, cô chỉ nghe nhắc tới nhưng chưa biết hình dáng ra sao.

– À, à... anh nghĩ bà ta cũng được. – Thiên lúng túng, hấn không thể quên cái vẻ đẹp làm nghiêng trời đất đó nhưng hấn cũng không thể phô trương điều đó trước vợ mình như vậy đặc biệt là Luru Ly, cái đó chả khác gì chê bai nét đẹp vợ mình cả.

– Ý anh là sao? – Luru Ly vẫn không hiểu.

– Bà ta có nét đẹp cũng khá ổn nhưng nắng mưa bất thường. – Hấn phải dối lòng khi đánh giá nét đẹp của Diễm Linh Cơ.

– Anh lại háo sắc phải không.

– Anh nào dám, bà ta già thế rồi sao đẹp bằng em được, không đẹp, không đẹp đâu, hihi... – Thiên có thể nói thánh nói dối con mẹ nó rồi. Hấn thầm mong bà ta không nghe thấy không thì có mà ngày hấn bị nướng chín sẽ đến không xa.

– Anh coi chừng nha... – Luru Ly véo tai Thiên, đây là lần đầu cô làm vậy. Điều đó đã cho thấy sự thay đổi của cô.

– Ahhh... anh không dám, tha cho anh, ahhh... – Thiên nhăn mặt cầu xin.

– Coi chừng đó. – Luru Ly thả tai Thiên ra rồi đưa hấn một lời cảnh cáo.

– Anh biết mà, ôi za, em véo đau quá, rụng tai anh rồi nè. – Thiên xuýt xoa cái tai tội nghiệp.

– Muốn nữa không.

– À không, ngàn lần không, vạn lần không.

– Hứ... tha cho anh đó. – Luru Ly vênh mặt lên trông rất đáng yêu. Đúng một cô gái lúc đang ghen là mọi cái duyên đều lộ ra hết.

– Vậy em biết bà ta tới cảnh giới nào không.

– Thánh vương? Em nghĩ là vậy vì bậc tiền bối em chưa có ai nhắc tới Đạo vương cả.

– “Ừ, khiếp thật, Thánh vương mà đã tự tao ra thánh kiếm khủng khiếp như vậy thì Đạo vương chả lẽ đủ cả khả năng hủy thiên diệt địa hay sao.” – Thiên nghĩ thầm hấn thấy trời đất này quả là bao rộng lớn và hấn chỉ là một hạt bụi trong đó.

– Anh nghĩ gì vậy.

– À, anh đang nghĩ tới mình nhận gì trong cánh cửa kia đó mà. – Một lần nữa Thiên thể hiện bản lĩnh của Thánh nói dối, hấn biết hấn mà nhắc tới Diễm Linh Cơ không chừng hấn tạm biệt cái tai.

– Em cũng mong là vậy. – Luru Ly trầm giọng xuống.

– Ý em là sao? À đúng rồi, em cũng đột phá cái này rồi vậy giờ em là gì rồi?

– Bát cấp của Tam Phá Giới. – Luru Ly nói nhưng cô không lấy gì làm vui cả.

– Ôaaa... vợ anh giỏi thế, vậy đã có hai lần em bước qua cánh cửa, nói anh nghe em nhận được gì nào? – Thiên tò mò, hấn cũng ngạc nhiên với sức mạnh của vợ mình.

– Em... emm... – Luru Ly ấp úng.

– Em nói đi, ấy zà, thích làm trò thôi à.

– Không phải vậy, thật ra em chưa nhận được gì cả. – Luru Ly nói với giọng buồn mà cũng phải thôi. Tới tận hai lần cô bước qua cánh cửa và quay về tay không. Cô hi vọng một lần có được một mẫu bảo vật, dù nó là gì cũng được nhưng khi hi vọng quá nhiều sẽ dẫn tới thất vọng.

– Hà? Thật vậy sao? Chả lẽ qua cánh cửa kia phải cần có sự may mắn nữa sao? – Thiên ngạc nhiên, hấn không ngờ là vậy, đời đeo như là mơ mà.

– Ừ, nhưng không sao. Em tin anh sẽ nhận được mà. – Luru Ly cố nở nụ cười với Thiên để che đi sự buồn tủi trong cô.

– Đúng, anh sẽ thay vợ nhận, anh không tin hai vợ chồng mình lại đen không thấy trời đất đến vậy. – Thiên nói với giọng quyết tâm, một phần vì hy vọng và một phần để an ủi cô.

– À mà lúc này em muốn gì, giờ nói đi, anh sẽ chiều em tất. – Thiên nhớ ra lời hứa của mình, đây quả là thời cơ tốt để hấn nói ra, nó có thể an ủi tâm trạng buồn của cô lúc này.

– A đúng rồi, em muốn đi chơi. – Luru Ly vui lên hấn.

– Đi chơi sao? – Thiên ngạc nhiên, hấn nghĩ nếu muốn đi chơi cô tự đi cũng được mà sao lại cần hấn.

– Ừ, đi mua sắm, dạo chơi đó, em muốn biết thêm về vẻ đẹp thế giới nhân tộc... hihi...

– À, được được... chắc chắn rồi... – Thiên đáp ứng, nhắc tới mua sắm khiến hấn ngập ngừng vì đơn giản hấn đâu có tiền. Hấn ăn nhờ ở đậu tại nhà Ngọc, dựa vào tiền đánh thuê của Ngọc. Giờ đây nói đi mua sắm thì hấn biết kiếm tiền đâu ra, chả lẽ đi xin vợ mình, như thế đúng là mất con mẹ nó mặt.

Thậm chí nếu Ngọc hỏi hán mượn tiền làm gì thì hán biết nói sao đây.

– Anh sao vậy? – Luru Ly cắt ngang dòng suy nghĩ của Thiên.

– À không sao, anh đang nghĩ mình đi chơi đâu đây. – Hán lại một lần nữa nói dối thành công, không hiểu sao khi nói chuyện với Luru Ly hán lại cảm thấy tự tin khi nói dối còn đứng trước Ngọc thì nửa từ lừa gạt cô khiến hán như mất đi nửa cái lưỡi của mình vậy. Cái này có lẽ là do hán bắt gặp Ngọc trong hoàn cảnh cô là sát thủ máu lạnh và điều đó ảnh hưởng tới sự nhận thức của hán về cô. Tuy hán yêu cô nhưng hán vẫn sợ cái máu lạnh trong cô điều đó khiến hán không thể tự tin khi nói dối trước mặt cô còn Luru Ly thì ngược lại. Hán bắt gặp cô trong điều kiện éo le vcl ra và sự đáng yêu của cô ngay từ đầu đã ăn vào tâm trí hán. Điều đó khiến hán luôn nhận thức được sự đáng yêu, hiền lành trong cô dù sau này cô thay đổi thế nào chẳng nữa nên việc hán tự tin khi nói dối cô là điều dễ hiểu.

– Việc đó để sau đi, anh kiểm tra máy nhắn mình đi, coi thử anh nhận gì sau cánh cửa kia. – Luru Ly nói.

– À đúng rồi, để anh coi nào. – Thiên nói rồi làm theo hướng dẫn của Luru Ly. Sau một lúc hán được đưa đến một tế đàn thông tinh pháp. Sau khi kiểm tra xong. Tế đàn hiện lên dòng chữ “Nhất Kim Long.” Và ngay sau đó hán được đưa đến một cánh cửa huyền diệu. Cánh cửa mở ra và sau cánh cửa là một hộp báu như hán dự đoán. Trước khi mở hộp ra hán còn chấp tay lạy trời lạy đất, lạy từ phía mong rằng máy nhắn không trốn tránh mình.

Đặt tay lên chiếc hộp mà tìm hán hồi hộp, “Đừng đùa tao nhé! Tao xin mày đó” – Thiên cầu xin chiếc hộp và ngay sau đó hán nhắm mắt mở chiếc hộp ra. Ngay lập tức một luồng sáng phát ra từ bên trong, hán vui mừng mở to mắt và mắt hán còn mở to sau đó nữa tưởng chừng rạn cả kết mạc.

– “What the hell, cngt?” – Thiên không kiểm chế được mà thốt nên từ ngữ thô tục, trước mắt hán là một hạt ngọc màu xanh lam bằng viên bi. So với lúc trước hán còn cầu mong có được bảo vật dù nó là gì nhưng bây giờ xem ra không chỉ thế, hán mong có một thứ gì đó đáng giá hơn là có nó. Đúng là lòng tham con người vô hạn, được voi đòi tiên. Hán cầm viên ngọc trên tay mòm thử coi có gì đặc biệt nhưng xem ra hán thất vọng rồi. Bất đắc dĩ cầm viên ngọc trên tay trở về thực tại.

– Anh về rồi sao? Anh nhận được gì nào? – Luru Ly vui mừng hỏi Thiên.

– À... à... – Thiên ấp úng, hán cũng không muốn khoe khoang làm gì nhưng sự ấp úng của hán lại khiến Luru Ly bị nhầm lẫn.

– Vậy à, xem ra anh cũng không có gì à. – Luru Ly giọng hơi thất vọng.

– Không phải, là cái này. – Thiên nói rồi đưa ra trước mặt cô viên lam ngọc.

– Há, cái gì? Hàn Băng ngọc. – Luru Ly sững sững, cô rất ngạc nhiên, quá ngạc nhiên là đành vì cô biết nó là gì và nó có tác dụng gì.

– Có gì mà em ngạc nhiên, chỉ là viên ngọc tâm thường thôi mà. – Thiên vẫn không vui mừng gì.

– Không phải, anh không biết sao? Hàn Băng ngọc là báu vật đó, nó có độ lạnh chỉ hàn, thứ bị nó đóng băng dù là Tam Nhị Chân Hòa hay lửa của Chu Tước Thánh kiếm cũng không thể nung chảy được đâu.

– Vậy thì có ích gì? – Thiên vẫn buồn.

– Có ích chứ, nó có thể đóng băng bất cứ ai từ Thánh vương hay Chân ma trở xuống đó.

– Ủ, nhưng nó cũng chẳng có ích gì với ta cả, ta cũng không thích nó lắm, em thích thì em lấy đi. – Thiên hán không hứng thú với Hàn Băng ngọc, tuy biết nói mạnh đến vậy nhưng chỉ đóng băng một người, hán muốn cái gì đó hay hơn, là một vũ khí hay giáp chẳng hạn.

– Thật sao? – Luru Ly ngạc nhiên khi Thiên cho cô một món đồ mà đối với cô rất quý giá.

– Ủ... vợ anh thích là được.

– Hihi... anh tuyệt quá, em cảm ơn anh nha. – Luru Ly nói rồi tặng hán nụ hôn vào má rồi rời khỏi phòng.

Về phần Thiên, hán không được vui sau khi nhận được Hàn Băng ngọc nay lại phải nghĩ đi đâu mà kiếm tiền đây.

– Ấy zà, ước gì ta có cả ngân hàng tiền nhĩ. – Thiên ao ước vắn vớ nhưng một lần nữa trong cái thất vọng lại có cái hi vọng, một ý nghĩ đã nảy sinh trong đầu hán.

– Ahh... ngân hàng, cướp ngân hàng, đúng rồi. – Thiên nhắc tới ngân hàng làm hán nhớ tới khả năng của mình. Đường đường là một IT chuyên nghiệp nên việc cướp ngân hàng đối với hán không phải chuyện khó.

– Haha... ta có cách rồi, haha... đúng là ông trời có mắt mà, haha... – Hán cười khoái chí

Bạn đang đọc truyện *Hắc Long* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Đm mà chúng mày là chủ hả

Đêm hôm đó, hắn một mình vào quán nét trong thành phố. Hắn phải làm vậy để tránh việc noi truy cập của hắn bị phát giác là nhà hắn khi đó thì chết thật. Không chỉ bị bóc lột mà còn mất mát mặt với cả 3 cô vợ.

Thiên mày mò trong quán nét suốt 3 tiếng, cuối cùng hắn cũng vượt qua tường lửa của ngân hàng, hắn bắt đầu giả lập tài khoản rồi rút tiền sau đó chuyển tiền vào tài khoản thật của hắn. Mọi việc xong xuôi như hắn mong đợi. Hắn bước khỏi tiệm nét và trước khi rời đi còn quay lại nhìn quán nét với vẻ tiếc nuối.

– Xin lỗi, sau này nếu có thể ta sẽ giúp ông xây một quán nét khác. – Hắn lắc đầu nhìn ông chủ quán đang vừa cười vừa xem hài trên youtube mà lòng đầy áy náy. Hắn trước khi về nhà đã ghé vào cửa tiệm lưu niệm để mua một cái vòng tay có mấy chục bạc.

– Anh đi đâu về vậy? – Tiếng ngọc gọi khi thấy hắn xuất hiện trước cửa.

– Ahh, anh... anh...: Thiên áp úng, hắn rất sợ, hắn không đủ tự tin để nói dối Ngọc, Điều đó khiến hắn lúng túng, đặc biệt là trong hoàn cảnh hắn đi cướp ngân hàng về.

– Anh là sao? Nói mau. – Ngọc bước tới trước Thiên, cô lại véo tai hắn.

– Ahhh... tha cho anh, ahh... – Thiên đau.

– Nói mau.

– Anh... anh vừa đi mua cho em cái này. – Thiên nói rồi lôi ra một cái vòng tay mà lúc nãy hắn vừa mua. Hắn cần mua để đề phòng Ngọc hỏi hắn đi đâu về và điều đó quả không sai. Con người ta cần đề phòng trường hợp xấu nhất. Đúng là phòng bệnh hơn chữa bệnh.

– Hừ, có thật không. – Ngọc càng kéo tai Thiên mạnh thêm để coi đó là thật không. Cô gái này hay có tính nghi ngờ nên mọi việc cô nghe thấy luôn cần có sự khẳng định chắc chắn.

– Ahh... thật... thật mà... ahhh... thả anh ra đi, anh xin em... ahhh... – Thiên đau đớn vô cùng, hắn không hiểu sao hắn làm được chồng của cô nữa.

– Hừ, tha cho anh đó, nếu em biết nha lừa em thì coi chừng đó. – Ngọc buông tha cho cái tai của Thiên.

– Ahh... thật mà, không một từ cảm ơn thì thôi đằng này còn nghi ngờ lòng tốt của anh nữa, ahhh... – Thiên vẫn suýt xoa cái tai của mình, hôm nay quả là tội nghiệp cho nó, vừa bị Lưu Ly kéo xong giờ lại Ngọc.

– Anh còn nói ư, anh nói anh đi mua dây chuyền này mà tới tận 3 tiếng sao? Anh lại muốn dối nữa à, nói đi, anh còn đi đâu nữa. – Ngọc đưa tay lên như muốn véo tai Thiên lần nữa nhưng lần lần này hắn đã nắm chặt lấy tay cô.

– Anh nói thật, anh phải tìm hết mọi quán mới thấy được cái này đó, nó rất đẹp và sắc xảo, em thấy không. – Thiên nói, đưa tay nâng tay đang cầm vòng tay của Ngọc lên cho cô xem. Còn tay kia vẫn nắm chặt tay của Ngọc để đề phòng bất trắc.

Ngọc sau một hồi xem xét cũng thấy khá đẹp, thực ra thì cô cũng không biết nó tốt hay không vì cô chưa bao giờ mua sắm hay đeo nó cả. Hàng giả mà làm giống thật thì rất nhiều, thậm chí chúng còn đẹp hơn cả hàng thật nữa. Giờ đây nghe những lời nói ngọt của Thiên nên cô cũng đánh nước phải tin.

– Được rồi, lần này em tin, em mà biết anh lừa dối em là coi chừng. – Ngọc nở nụ cười nham hiểm.

– Hà hà, anh biết mà, anh nào dám.

– Thôi em đi ngủ trước đây, anh ngủ sớm đi. – Ngọc cầm vòng tay quay mặt bước vào phòng.

– Ha, vậy không cảm ơn sao. – Thiên vẫn mong muốn một lời cảm ơn mặc dù hắn vừa nói dối cô.

– A, vậy thôi, không cần đâu, chỉ là một món quà nhỏ thôi, không cần cảm ơn, hihi... – Thiên nói nghe khi thấy Ngọc quay mặt lại, không hiểu sao hắn lại sợ ánh mắt đó, ánh mắt vui mừng xen chút lạnh lùng.

– Cảm ơn anh nha! Hihi... – Ngọc cảm ơn rất ra dáng người vợ cảm ơn chồng, rất chân thành và ngọt ngào. Sau đó cô quay mặt bước vào phòng.

Thiên sững sờ trước lời cảm ơn, sao mà nó ngọt đến thế, hắn nghĩ mình nghe nhầm nên đưa tay lên tát mặt mình.

– Ahh... là thật sao? – Thiên tự nói với bạn thân. Lòng hắn rạo rực tràn đầy sự sung sướng.

Sáng hôm sau...

– “Hôm qua, ngân hàng quốc gia đã xảy ra vụ cướp tài khoản, tài khoản này là giả lập nên đang được điều tra làm rõ. Được biết vụ cướp này xảy ra bất

nguồn từ tiệm nét. Cảnh sát đã cho đóng cửa tiệm này và đang tiến hành điều tra. Qua vụ việc này cho thấy thủ phạm rất tài giỏi trong việc sử dụng máy tính và an ninh mạng đang là vấn đề cấp bách cần giải quyết. Chúng tôi sẽ cập nhật các thông tin về vụ này và phần sau...” – Tiếng thời sự từ chiếc ti vi vang lên, người đang ngồi chiếm chỗ trên chiếc ghế xoay nhai ngô chiên bơ không ai khác là Thiên, hần vẫn bình thản như thường, hần chỉ lắc nhẹ cái đầu vì thương tiếc cho cái quán nét xấu số. Hần cũng thấy quá đáng vì hôm qua cướp ngân hàng nhiều quá, tới ba tỷ rưỡi lận. Việc hần cần làm bây giờ là đi rút tiền và dẫn Luru Ly đi mua sắm.

Hần dẫn Luru Ly tới siêu thị quần áo đắt nhất trong thành phố, cô đi với hần không khác gì cặp tình nhân khiến mấy thằng có gấu theo cũng bị thu hút, những thằng Fa thì tội hơn, chúng thấy vậy mà ôm mặt chạy vào nhà vệ sinh khóc một mình. Nói đến sắc đẹp của của Luru Ly thì phải nói nhất bảng rồi, bộ đồ nào hần mua cho cô cũng đẹp cả, không cần chọn cầu kỳ vì người đẹp thì mặc cái gì cũng đẹp cả.

– Anh cái này đẹp không? – Luru Ly đưa ra trước mặt hần bộ váy khá đẹp.

– Hải, em nhìn này, em không thương anh sao? – Thiên nói mệt nhọc, hai tay hần sách hai túi đồ nhiều vô kể khiến hần muốn rung cả hai cánh tay. Điều đó cũng dễ hiểu vì lần đầu tiên cô đi mua sắm tại nhân giới mà lại ở một nơi tốt nhất trong thành phố, mọi thứ ở đây đều rất bắt mắt khiến cô không kiềm chế được.

– Hur, đột phá Nhất Kim Long mà vậy sao, đàn ông gì moi chút kêu mệt rồi. – Luru Ly chủ môi nói mà quả thực cô cũng hiểu thực lực của Thiên, với sức hần hiện giờ thì gấp 5 lần vậy cũng không sao, chỉ qua hần sợ mất sĩ diện thôi.

– Anh mệt thật mà, anh là người chứ đâu phải trâu bò đâu. – Thiên vẫn nói dối trắng trợn nhưng lần này không thành công được rồi.

– Ừ, vậy em nhờ mấy anh kia sách dùm nhé. – Luru Ly nói chỉ tay về hai thằng Fa đang đi với nhau, cô biết Thiên không muốn sách nên phải ép hần tới đường cùng. Cách này chắc chắn sẽ hiệu quả vì đeo có thằng đàn ông nào mà để người ta sách đồ cho vợ mình cả, nhất là lúc mình đang đứng sò sò bên cạnh.

– Thôi, anh khỏe rồi, anh không sao đâu để anh sách cho, cái này được này, cái này nữa... – Thiên vội biến đổi thần thái hần, hần chọn đồn dập, bộ nào cũng chọn thậm chí cả quần áo con trai hần cũng vợ nốt. Luru Ly nhìn hần bật cười.

Hai người rời siêu thị rồi tới quán ăn, trên đường về thì Thiên và cô bị chặn lại bởi một con Limo đời 3, bước xuống là hai tên cận vệ.

– Ready?, Đm mà chúng mày là chủ hả. – Một tên ngồi trong xe cất giọng chửi hai tên cận vệ khi hai tên bước xuống xe mà đứng hai bên nhìn Luru Ly quên cả việc mở cửa cho chủ.

– À, em xin lỗi, cậu chủ, mời ngài. – Một tên tỉnh táo vội chạy ra sau mở cửa.

– Coi chừng ngày mai ta cho đi hốt ra giờ. – Tên chủ trẻ tuổi bước ra không quên cảnh cáo tên cận vệ.

Hần bước tới trước mặt Thiên và Luru Ly.

– Anh muốn gì sao? – Luru Ly nói với giọng thích thú chứ không có vẻ lo lắng.

– Ôi, cô em tuyệt quá đó, em muốn theo anh không?

– Ngươi dám... – Thiên không kiềm chế được khi nghe câu đó, hần muốn lao tới cho thằng này một cước cho nó về châu ông bà nhưng bị Luru Ly cản lại.

– Ô, không biết anh là ai mà lại đòi em theo vậy, anh cho em đủ mọi thứ em muốn sao? – Luru Ly vẫn nói cười vui vẻ. Cô không để ý Thiên bên cạnh, mặt hần đỏ như quả ớt khi thấy vợ mình bị thằng khác tán ngay trước mặt mà còn tỏ ra vui vẻ.

– Tất nhiên, anh là Quang, con của thị trưởng thành phố này đó, theo anh em sẽ có tất cả, không phải sợ ai cả, hehe... – Hần vui mừng vì không ngờ tán một cô gái lại dễ dàng đến vậy. Từ trước tới giờ hần chưa bao giờ làm điều đó dễ dàng như hôm nay mà còn là với một cô gái có nhan sắc đệ nhất thế này.

– Vậy em muốn tính mạng của anh thì sao? Hihi... – Luru Ly nói cách vui vẻ.

– Cô dám... – tiếng tên cận vệ quát lên.

– Ấy zà! Mấy anh kia làm em sợ quá. – Luru Ly giả vờ sợ sệt.

– Thôi ngoan nào, để anh dạy dỗ chúng, dạo này do chúng ăn nhiều com quá nên thừa máu dẫn tới não bị tắc nghẽn máu ấy mà. – Quang bới tới gần cô.

– Vậy sao? Làm người ta sợ muốn chết à, bắt đền anh đó. – Luru Ly nói nũng nịu, cô vẫn không quên liếc mắt nhìn Thiên, cô bật cười cũng bị thấy bộ mặt âm ỉm của Thiên, hần đang ghen, giờ đây hần thấy mất sĩ diện hơn bao giờ hết, hần muốn tìm chỗ chui cho khỏe để khỏi thấy cảnh chó chết này nhưng đời không như là mơ.

– Ok, em muốn gì nào? Anh cho hết.

– Em muốn mạng anh đó, hihi...

– Em đùa sao?

– Em nói thật mà, hihi... vù... rắc... ahh... rắc... ahhh... rắc... – Luru Ly dứt xong tiếng cười thì 3 cái xác nằm bất động trên đất. Quá trình chết thế nào thì có mà hỏi ông trời. Đến cả Thiên bên cạnh mà từ đỏ mặt chuyển thành xanh mặt chưa đến một giây.

– Hihi... vui không chồng. – Luru Ly nhìn Thiên, cô bật cười khi thấy hấn đứng như tượng.

– Anh... anh... – Luru Ly vẫn không thấy Thiên trả lời nên lại lay người hấn.

– Há, à à... anh biết rồi, anh vui, anh vui, hihi... – Thiên cười khỏ, hấn thầm cảm ơn số phận vì trước kia đã làm rơi nước mắt cô gái này mà còn sống đến ngày hôm nay quả là kỳ tích, đúng là kì tích. Hấn từng nghe cô nói giết chóc nhưng đây là lần đầu tiên hấn chứng kiến. Thật vượt quá sức tưởng tượng, một cô gái nói đùa vui vẻ như vậy làm cho ai nào ngờ được lại giết người không nhắm mắt trong chưa đến 1 giây. Sau vụ này hấn càng sợ hơn vì lúc cô vui vẻ là lúc nguy hiểm nhất, lấy 3 cái mạng đó làm gương khiến hấn cận thận sau này hơn.

– Chồng ngạc nhiên không? Hihi... – Luru Ly vẫn cười như không có chuyện gì xảy ra.

– Không à cố, anh ngạc nhiên, rất ngạc nhiên... – Thiên lúng túng.

– Hừ, bộ chưa thấy em giết chóc bao giờ sao? Sau này còn nhiều cảnh giết chóc khủng khiếp hơn mà anh cần chứng kiến đó, anh phải đối mặt với nó thì anh mới có thể gặp mẹ được.

– Ừm, anh biết mà, cái này chưa là gì cả, hihi... – Thiên bên ngoài cố cười nhưng thâm tâm hấn lại rối loạn lung tung. Sau vụ này có lẽ hấn không dám khiến cô bất mãn nữa.

– Nào, về thôi, cũng muộn rồi, hihi... – Luru Ly khoác tay Thiên kéo hấn về.

Thiên bước theo quán tính còn ý thức của hấn như để lại chỗ đó rồi.

Hai người về nhà trong sự vui mừng của 3 cô gái. Ngọc và My cũng vui vẻ vì Luru Ly trước lúc đi đã hứa mua đồ cho họ.

– Anh sao vậy? Thiên... – My thấy Thiên đứng như tượng nên cất tiếng. Sự thật nếu Ngọc và My chứng kiến cảnh đó có khi đứng tim luôn cũng nên.

– Há, anh không sao, chỉ hơi mệt, hơi mệt thôi. – Thiên chữa cháy.

– Mệt sao? – Luru Ly cất giọng.

– Ahhh... anh không sao, anh đang nghĩ lung tung ấy mà. – Thiên hốt hoảng khi Luru Ly cất tiếng. Hấn sợ cô con mẹ nó rồi.

– Hừ, anh mệt thì vào nghỉ đi, đừng nghĩ gì cả. – Luru Ly nói rồi kéo hấn vào ngồi nghỉ. Thiên chỉ biết bước theo, hấn muốn đứng tim thật. Luru Ly – vợ hấn mà cứ kiểu này thì sớm một gì hấn cũng đột quỵ mất.

Hấn lao vòng phòng đắp chăn muốn ngủ để quên chuyện đó đi mặc cho 3 cô gái đang nói cười ngoài kia nhưng không thể. Hình ảnh 3 cái xác với hấn vẫn là nỗi ám ảnh, hơn cả đó là Luru Ly, hấn mong đây chỉ là giấc mơ và ngày tỉnh dậy là ngày mới tốt đẹp hơn...

Bạn đang đọc truyện *Hắc Long* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Người chết ta sống , người sống ta chết

Sáng hôm sau...

– “Theo tin mới cập nhật, đêm qua đã xảy ra vụ án mạng 3 người chết trong đó có một nạn nhân là Luru Đình Quang, con của thị trưởng. Vụ án này xảy ra sau một ngày vụ cướp tài khoản ngân hàng. Liệu 2 vụ này có gì liên quan tới nhau không, hiện cảnh sát đang tiếp tục điều tra làm rõ...” – Tiếng thời sự vang lên và Thiên hấn vẫn thấy ớn lạnh khi nghĩ về chuyện đêm qua.

– Anh... – Tiếng kêu ngọt ngào của một cô gái ngoài cửa.

– Há, à gì thế em – Thiên giật mình khi nghe Luru Ly gọi.

– Hôm nay sao sắc mặt anh không được tốt vậy? Có chuyện gì sao? – Luru Ly vẫn hỏi vồn vồn dù biết chuyện gì khiến Thiên như vậy.

– À, không sao? Anh chỉ thiếu ngủ thôi mà, không sao, không sao, hihi... – Thiên giả vờ cười chứ trong lòng hấn vẫn run cầm cập.

– Anh kia, chỉ là 3 mạng người thôi mà, có gì phải lo lắng đâu. Nếu cảnh sát biết thì cho họ tới bắt em, có gì liên quan tới anh đâu. – Luru Ly nói với giọng nịnh nọt, cô chẳng thấy lo lắng gì mà còn vui vẻ sau chuyện đó.

– Tất nhiên liên quan chứ, anh là chồng em mà, sao có thể để em đi bóc lột được.

– Bóc lột là gì vậy anh? – Luru Ly hỏi ngu ngơ.

– Há? À là đi ngồi nhà đá đó à nhầm là ngồi tù đó.

– Liệu anh sẽ làm được gì? Chỉ mỗi việc chứng kiến cảnh đó thôi mà anh còn sợ nữa thì giết người sao anh làm nổi.

– Có chứ, đừng đến vợ anh là anh nuốt hết. – Thiên nói mà hần quên đi hết mọi chuyện lúc qua luôn.

– Thế từ hôm qua đến giờ sao mặt anh bất thần vậy.

– À, chỉ là anh thấy khả năng đùa giỡn của em khủng quá. – Thiên nói một cách không ngăn ngại.

– Hihi... anh đừng lo chỉ là với người khác thôi, anh là chồng em mà còn sợ em nuốt sao?

– Tất nhiên là không rồi, vợ anh thế sao có thể nuốt anh được.

– Thật sao? – Luru Ly lườm mắt.

– Á, à không, vợ anh cái gì cũng giỏi, nói được làm được, vợ anh là nhất. – Thiên nói băng quơ.

– Hihi... em đùa vậy mà, chồng em đáng yêu quá. – Luru Ly nói rồi bước tới hôn hần.

Sau việc này hần phải mất một tuần để trấn an lại tinh thần...

– Khốn kiếp, chúng mày cảnh sát vậy hả? – Tiếng tức giận của gã đàn ông chừng 50 tuổi, gã đó không ai khác là thị trưởng, ông ta tên Hoàng, con ông ta chết gần một tuần mà không rõ tin tức gì với việc cướp ngân hàng quốc gia mà thủ phạm ở tại thành phố của lão khiến lão chịu nhiều áp lực từ trung ương rất lớn.

– Thị trưởng, người ngài cần đã đến. – Tiếng của tên cận vệ nói.

– Các người lui đi. – Ông ta ra lệnh cho đám cảnh sát cùng cận vệ lui ra ngay sau đó là hai thân hình đàn ông khác bước vào với một sắc mặt lạnh tanh.

– Chào hai cậu! Chắc hẳn hai cậu là Bạch Phụng và Hắc Điều từ trung hoa đến phải không. – Giọng của lão Hoàng thể hiện rõ sự tôn kính với hai người này. Nói về Bạch Phụng và Hắc Điều là hai tay sát thủ bậc nhất của nước trung hoa, chúng được xem là những sát thủ vô hình trong bóng tối. Chúng vốn dĩ không cần thiết đến phải đến cái thành phố nhỏ bé này nhưng vì chủ nhân của chúng là Vệ Trang đã gửi chúng đến đây, Vệ Trang là gã vừa hách tiền và quyền lực nên đối với lão vụ việc nào có lợi nhuận cao thì bất chấp tất cả cho hai tên bè dưới này đi. Các vụ việc do hai tên này lo chưa một lần thất bại vì vậy mà chúng được xem là hai cánh tay của lão. Để thuê được hai tên này lão Hoàng đã phải bỏ ra khoản tiền rất lớn nên lão rất tâm đắc với họ.

– Ô! Chắc hai cậu đường xa mệt rồi, mời ngồi, mời ngồi. – Lão Hoàng vẫn giọng tôn kính mặc dù lời nói của lão không có câu trả lời.

– Chúng ta đến đây làm nhiệm vụ không có thời gian nghỉ ngơi đâu, đưa những thứ liên quan tới cái con ông ra đây. – Giọng của Hắc Điều nói lạnh lùng. Lão Hoàng đưa ra một đồng tài liệu nhưng chẳng nhằm nhò gì cả vì đó toàn là suy đoán.

– Chúng ta cần xem thi thể. – Hắc điều nói ngay sau đó, lão Hoàng dẫn hai tên này vào phòng tử thi. Nơi đây với công nghệ hiện đại nên việc bảo quản tử thi rất tốt, xác 3 tên trông giống như mới chết hôm qua.

– Được rồi, đưa chúng ta tới hiện trường. – Vẫn là giọng của Hắc Điều, Bạch phụng dường như không muốn nói chuyện tí nào.

– Vâng! Người đâu mau đưa hai vị này đến hiện trường. – Lão Hoàng dạ vâng đàng hoàng rồi cho người đưa hai tên này tới hiện trường.

Tại hiện trường chỉ có hai bóng người ở đó còn những người khác đã lui đi hết...

– Án mạng này lão ta không điều tra được là phải. – Giọng của Hắc Điều.

– Theo người nghĩ sát thủ này thuộc dạng nào. – Hắc điều hỏi Bạch phụng.

– Là con gái. – Bạch phụng nói đúng ba từ lạnh ngắt.

– Sao người biết? – Hắc điều có vẻ ngạc nhiên.

– Con lão ta háo sắc, nếu là giết người cướp của thì không phải, thù oán của lão ta với ai đó trong thành phố này không có nên nguy cơ duy nhất là con lão ta đã đụng đến một cô gái không nên đụng. – Bạch phụng nói rất tự tin.

– Sao ngươi biết nhiều vậy. – Hắc điều vẫn ngạc nhiên, hai tên này luôn hành động với nhau nhưng sự bí hiểm trong Bạch phụng vẫn luôn làm hắn ngạc nhiên.

Bạch phụng không trả lời mà đưa hắn một cái liếc mắt, như hiểu ý hắn đổi câu khác.

– Vậy theo ngươi cô gái đó thế nào mà lại ra tay chuẩn xác và nhanh đến mức này.

– Cái này hơi khó vì con lão ta là công tử bột, người trần mắt thịt chỉ biết ăn chơi nên đối với việc giết hắn thì như giết kiến, sát thủ nào cũng làm được nhưng nếu để ý 2 tên vệ sĩ kia ta thấy vết thương của chúng không khác gì tên này, điều đó cho thấy tốc độ tên này rất nhanh khiến chúng không kịp phản ứng. – Bạch phụng nói mà như kiểu hắn biết hết rồi.

– Là sát thủ có tốc độ vậy sao? Quả là thú vị đây. – Hắc điều nhếch mép cười, hắn rất tự tin về tốc độ của bản thân và Bạch phụng, hai tên này phối hợp với nhau quả là xuất thần nhập quỷ.

– Nay ngươi đi đâu vậy? – Hắc điều hỏi khi hắn thấy Bạch phụng không nói mà đi.

– Đi bắt thủ phạm. – Bạch phụng nói rồi lướt nhanh như gió qua ngõ hẻm chỉ để lại một cọng lông trắng ở chỗ Hắc điều.

– Đợi ta với. – Hắc điều nói rồi vút theo.

Hai thân hình rời hiện trường để lại 1 một cọng lông trắng và một cọng lông đen. . .

10 Phút sau, hình ảnh hai tên sát thủ đứng trên toàn nhà cách chỗ Thiên có 500m.

– Đến rồi sao? Sát thủ này không ngờ lại ở trong thành phố này. – Hắc điều nói.

– À mà sao ngươi biết nhanh vậy? – Hắc điều hỏi Bạch phụng.

Bạch phụng không nói mà đưa ra trước mặt Hắc điều một cọng lông.

– Cái gì đây? – Hắc điều vẫn không hiểu gì cả. Nói về đánh nhau thì hắn rất giỏi nhưng nói về phán đoán hắn còn là hậu bối mấy đời của Bạch phụng.

– Lông phượng.

– Là lông ngươi sao? – Hắc điều vẫn hỏi một cách ngu ngơ nhưng ngay sau đó hắn thông minh hơn hắn khi bắt gặp ánh mắt lạnh toát của Bạch phụng.

– Ý ngươi cô ta là phượng sao?

Hắc điều luôn hỏi những câu hỏi thừa và người trả lời hắn không ai khác là hắn. Bạch phụng đi với hắn rất ít nói đúng là tốt hơn chứ nói nhiều mà đi trả lời những câu hỏi thừa của Hắc điều thì không mệt vì đánh nhau cũng mệt vì mất sức do trả lời.

– Vậy sao ngươi biết cô ta ở đây?

– Ngươi quên ta là Bạch phụng sao, mọi đặc tính của phượng hoàng tất nhiên là ta biết rồi.

– Được rồi, màn đêm buông xuống chính là lúc nổi sợ trần về. – Hắc điều nhìn căn nhà của Thiên cười một cách đầy bí hiểm.

Trong nhà, Thiên vẫn miệt mài luyện công còn 3 cô gái kia vẫn đang chơi đùa, nói chuyện.

– Anh à! – Giọng Lư Ly gọi vào.

– Sao vậy em?

– Anh chuẩn bị chưa? – Lư Ly nói cười vui vẻ mặc dù cô biết nguy hiểm đang đến gần. Ở tư chất của cô thì việc phát hiện ra nguy hiểm không khó. Người tư chất càng cao thì khả năng cảm nhận sát khí càng dễ dàng, cô vui vẻ như vậy vì cô biết hai tên sát thủ này không phải đối thủ mình nhưng có thể xem là thần chết đối với Thiên.

– Chuẩn bị gì? – Thiên vẫn khó hiểu với câu hỏi không có đáp án này.

– Huấn luyện sinh tử... hihi... – Lư Ly nói 4 từ một cách hồn nhiên.

– Là sao? – Thiên vẫn nhăn mặt khó hiểu.

– Đêm nay sẽ có một bài kiểm tra sinh tử, anh sẽ phải sống chết cùng nó, người chết ta sống, ta sống người chết, hihi... – Lư Ly nói xong rồi khỏi phòng để lại khuôn mặt nhăn nhó đầy khó hiểu của Thiên.

– “Sao từ lúc cô ấy giận mình thì đột nhiên thay đổi chóng mặt vậy ta.” – Thiên đắm chiều suy nghĩ. Nhưng cũng không thể quên lời nói lúc nãy của cô,

hắn bắt đầu cảm thấy trận chiến này khốc liệt thật sự. Câu nói của cô khiến hắn hiểu ra rằng tối nay hắn phải chiến đấu hết mình, chỉ một trong hai bên được sống trong khi đối thủ là ai thì hắn cũng chưa biết.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Long* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Ta lỡ tay thôi mà

(Đạo này tiêu tụy quá nên không viết được mọi người tiếp tục ủng hộ nhé ^^)

Đêm đến...

– Anh à, mình đi dạo đi. – Luru Ly gọi Thiên khi hắn đang chuẩn bị tinh thần cho cuộc chiến sắp tới.

– Há? Đi dạo? Em có nhầm không vậy? – Thiên ngạc nhiên với câu nói của cô.

– U, đi dạo cho có tinh thần chiến đấu mà, đi đi... – Luru Ly nói xong không để Thiên trả lời mà cô kéo hắn rời khỏi nhà.

– Hôm nay trăng sáng quá ha? – Luru Ly tung tăng trước mặt Thiên trong khi hắn vẫn đang đắm chiêu nghĩ ngợi.

– Nay, hôm nay khách đường xa đến sao không ra đây ngắm trăng cùng ta luôn đi. – Luru Ly đang vui vẻ bỗng dừng cô nói buâng quơ nhưng đó không phải nói đùa, ngay lập tức hai thân hình vụt đến đứng trên cây cạnh chỗ Luru Ly và Thiên đang đứng.

– Ngày tàn sắp tới mà cô em vẫn vui vẻ được sao? – Hắc điều nói đồng thời ve vẩy cái quạt trên tay.

– Ngày tàn sắp tới thì phải ngắm cảnh đẹp nhân gian lần cuối chứ? Hihi... – Luru Ly vẫn vui cười.

– Vậy sao? Xem ra cô em làm sát thủ trong thành phố này mà không ai biết là đúng, tính cách vui vẻ thế này ta còn tưởng là nhầm mục tiêu rồi chứ? – Hắc điều đáp, mà cũng chỉ có hắn nói chuyện với cô thôi còn hai người kia thì một tên vẫn nhìn trăng còn một tên thì nhìn Luru Ly hết về ngạc nhiên.

– Ta đâu dám nhận danh hiệu đó với lại ta cũng đâu phải sát thủ.

– Vậy sao? Chẳng lẽ 3 cái mạng ngoài kia là tự sát sao? – Hắc điều giả vờ ngạc nhiên, hắn có cái tính rất hay vờn con mồi trước lúc ra tay.

– Ô, hai người đến đây vì chuyện đó sao? Nói thật thì ta cũng cảm thấy hơi quá tay, tính ra chỉ muốn đỡ 3 cái hàm kia thôi ai ngờ quá tay lấy thẳng 3 mạng. Ta sai rồi, hic hic... – Luru Ly giả vờ khóc trước vẻ mặt ngạc nhiên của Thiên.

– Vậy các người muốn làm gì. – Lúc này Thiên mới lên tiếng.

– Ô, thiếu niên này chả lẽ là người yêu cô em sát thủ này sao? – Hắc điều nói cười.

– Đúng vậy, các người muốn làm gì cô ấy, muốn giết vợ ta thì phải bước qua xác ta trước đã. – Thiên nói lòng đầy quyết tâm.

– Ô! Vậy sao? Ta sợ lại quá tay giống cô em này đó, haha... – Hắc điều nói đồng thời tay phe phẩy cái quạt lông quạ.

– Cứ thử đi. – Thiên đứng trước mặt cô nhìn hằm hằm vào Hắc điều. Hắc điều thì không lấy gì làm lo mà còn rất vui. Vốn dĩ hắn chưa thấy sợ vì hắn không cảm nhận được sát khí của hai người kia. Ở Luru Ly do cô là tiên tộc nên cô không có sát khí. Nói qua thì sát khí dường như chỉ có ở Ma giới và những tên sát thủ ở nhân giới.

– Được! – Hắc điều nói một cách rất vui vẻ.

– Từ đã. – Luru Ly lên tiếng.

– Cô em có chuyện gì sao?

– Ta muốn kẻ thù của các người là ta còn anh ấy coi như chỉ là nạn khởi động thôi, các người không được quá tay.

– Cô em càng ngày càng thú vị rồi đó, ta thích, haha... – Hắc điều nghe câu ấy làm hắn bật cười, hắn nghĩ cô sẽ đánh với hắn thay vì tên này nhưng xem ra cô ta cũng muốn thử coi thực lực của hắn.

– Người thấy sao? – Luru Ly nhìn Hắc điều.

– Được, ta sẽ cố gắng. – Hắc điều nói một cách bất đắc dĩ, hắn cũng rất thích vờn mồi theo kiểu này.

Nói xong thì hai thân hình lao vào nhau, Thiên chủ động tấn công trước còn Hắc điều thì ngược lại, hắn không trả đòn mà chỉ né và cười đùa cùng chiếc quạt.

– “Bộp... ahhh...” – Thiên ăn một cước lùi ra mấy mét.

– Ui za! Ta quá tay rồi, hihi... – Hắc điều cười nhẹ. Điều đó khiến cho Thiên càng thêm tức giận. Hắn lập tức lao vào lần nữa, hắn cố gắng đánh một cách nhanh và hiểm nhất nhưng không chạm nổi vào người Hắc điều dù chỉ một lần.

– Ấy za, ra đòn nhanh phết nhỉ nhưng cần có đầu óc tốt hơn một chút, ra đòn cần tính những đường đi nước bước sau đừng chăm chăm để ý đòn của mình vừa ra nhé anh bạn, hihi... – Hắc điều vừa né vừa nói, lời hắn chỉ dạy cho Thiên quả không sai. Khi đánh nhau mình ra đòn thứ nhất thì phải tính đòn thứ 3 mình ra như thế nào, có như vậy mới tạo được độ hiểm của đòn đánh. Thiên vẫn đánh, dường như hắn chẳng quan tâm tới câu nói của Hắc điều.

– “Bộp... bộp... ahhhh...” – Thiên lại bị dính đòn.

– Ta nói nè anh bạn, cậu chỉ có sức khỏe chứ độ nhanh và chuẩn xác của cậu chưa có đâu. – Hắc điều vẫn nói cười, Thiên càng ngày càng tức.

– Ta giết ngươi, ta sẽ giết ngươi. – Thiên đang rất tức giận, không phải những câu nói đó mà là sự thâm hại của hắn, hắn đứng trước mặt vợ đánh nhau với con người bằng xương bằng thịt kia mà đến nổi một cái chạm nhẹ vào người hắn cũng không được.

Thiên vẫn lao vào đánh một cách mù quáng và đòn thứ 3 hắn nhận phải không nhẹ như hai đòn trước.

– “Xiếc... phụp... ahhh...” – Đó là tiếng kêu của Thiên khi hắn bị lông quạ từ chiếc quạt cắm vào vai.

– Anh ơi, đánh nhau phải biết kiềm chế cảm xúc, đừng đánh nhau theo lối mù quáng như vậy. – Lulu Ly lắc đầu nói khi cô thấy Thiên sau ải huấn luyện mà trận vừa rồi vẫn không học được gì. Thật ra thì hắn cũng học được chứ bộ, chỉ qua do đứng trước vợ khiến hắn mất bình tĩnh.

Nghe câu nói của cô khiến hắn có chút tĩnh tâm lại, hắn cần suy nghĩ những lời nói vừa nãy của Hắc điều.

– Ấy zô, tiếp đi nào. – Hắc điều khiêu khích khi thấy Thiên không đánh nữa. Thực chất là Thiên đang quan sát hắn liệu có điểm yếu nào không nhưng rất khó.

– Vậy tao vào nhé. – Hắc điều nó xong lao vào lập tức, trong chớp mắt hắn xuất hiện trước mặt Thiên và cho hắn một cái đấm vào mặt. Thiên chưa kịp phản ứng gì vì tốc độ quá nhanh khiến hắn bị đánh học máu mũi.

Không cho Thiên chút thời gian nào, ngay sau đó hắn lướt tới định tung cước nhưng lần này Thiên đã chủ động hơn, hắn né được và vùng dậy đáp trả. Đòn đánh của Thiên nhanh hơn vì nó không dùng nhiều sức như lúc trước, một số đòn hắn ra theo cách lừa tình để tung đòn chính nhưng cũng không chạm được vào Hắc điều.

– Tốt, tốt rồi đó, cố gắng chút nữa sẽ chạm được ta thôi. – Hắc điều vẫn cười đùa.

Thiên tung đòn liên tục vì hắn nghĩ né không thể né được mãi, sẽ có lúc Hắc điều tung đòn đáp trả và đó là thời cơ của hắn. Quả đúng như hắn nghĩ, né mãi cũng chán, Hắc điều không còn thích né nữa mà đánh chính diện với hắn. Hai cú đấm va chạm vào nhau một cách oanh tạc. Thiên tung đấm thì bị Hắc điều cản lại đồng thời hắn lộn người lên, tay kia lia chiếc quạt đi đâu đó rồi dùng tay đó đánh vào mặt Thiên, Thiên một tay bị giữ, một tay còn lại chặt vật chặn các đòn đánh nhanh và hiểm của Hắc điều khiến hắn quên mất cái quạt lúc này đang quay lại.

– Vù vù... xiếc... phụp... – Tiếng quạt lướt qua cát ngang chân hắn một đường khá sâu khiến hắn quy xuống.

– Bộp... ahhh... – Thiên thất thế ăn ngay một cước vào ngực, hắn bị đánh lui nằm la liệt trên đất.

– Anh bạn ta nói nè, đánh nhau nên dùng đầu một chút, mở rộng các giác quan ra. Mỗi một giây sao lãng là một giây anh bạn đi qua cửa từ đó. Giờ muốn đánh nhau nữa không. – Hắc điều vẫn vui vẻ nói chuyện.

– Ta chưa thua, ta chưa thua... – Thiên nói và hắn cố đứng dậy, bước chân hắn càng ngày càng nặng nhọc. Hắn dùng hết sức lao vào Hắc điều nhưng ngay lập tức thân thể Hắc điều biến ra phía sau hắn và cho hắn một cước vào lưng khiến hắn bất tỉnh nhân sự trên mặt đất.

– Ta cố gắng không qua tay rồi đó, cô em thấy sao? – Hắc điều sau khi hạ Thiên hướng mắt về Lulu Ly.

– Ủ, quả là một bài huấn luyện tuyệt đó, mặc dù ta không được ưng ý lắm. – Lulu Ly lên tiếng.

– Vậy cô em giờ chết được chưa. – Hắc điều nói một cách nham hiểm.

– Thật sao? Vào đi, ta đợi đây. – Lulu Ly nói một cách hồn nhiên.

Ngay tức khắc Hắc điều xuất hiện trước mặt định cho cô một cước nhưng Lulu Ly cũng không phải dạng vừa, cô biến ngay ngay sau đó và xuất hiện sau lưng hắn định tung đấm nhưng hắn cũng bất mất tức khắc, hai thân hình đánh nhau một cách vô hình. Không có người biết được họ có đang đánh nhau hay, lúc xuất hiện chỗ này, lúc thì chỗ kia.

– “Vạn Lý Tiêu Dao... vút vút...” – Tiếng hô của Hắc điều, hấn vẩy chiếc quạt lên ngay sau đó hàng ngàn lông vũ lao tới Luru Ly như những mũi dao sắc nhọn. Luru Ly bình tĩnh né, lượn lách qua các kẻ hở rồi tiếp cận Hắc điều. Hai thân hình vẫn đánh nhau trong khi Bạch phụng vẫn đang ngắm cảnh, hấn vẫn tỏ ra bình thản một cách quái lạ.

– “Tốc độ như vậy quả là người có được.” – Luru Ly khen hấn.

– Tất nhiên, bọn ta là sát thủ hàng đầu của trung hoa mà, không biết cô em từ đâu đến mà tốc độ cũng không kém nhì. – Hắc điều trả lời. Hai thân hình vẫn đánh nhau, lúc họ va chạm, tiếp xúc nhau thì lại hỏi nhau một câu. Đây là trận chiến sinh tử mà có vẻ như họ không quan tâm điều đó, họ vẫn nói cười vui vẻ.

– Tên ta nói ra ngươi cũng đâu biết.

– Thật sao? Ta biết được thì khi cô em chết ta sẽ đưa xác về quê gia cho.

– Chết sao? Ngươi cũng biết đùa nhì, hihi... – Luru Ly rất vui vẻ vì thực chất cô chưa đánh hết khả năng.

– Được rồi, đánh thật thôi! – Tiếng nói của Bạch phụng, ngay sau đó hấn xuất hiện ở phía đối diện với Hắc điều tạo nên thế gọng kìm cho Luru Ly.

– Ngươi cũng thấy chán rồi sao. – Luru Ly nhìn Bạch Phụng nhưng hấn không trả lời ngay sau đó Hắc điều và Bạch phụng lao vào đánh Luru Ly.

Hai thân hình sát thủ xuất quỷ nhập thần quả không sai, chúng tấn công trong chớp nhoáng rồi biến mất trong chớp nhoáng. Luru Ly cũng không đùa nữa, cô đánh thật sự, tốc độ vượt trội hơn hẳn cả hai tên kia khiến cho Hắc điều có phần ngạc nhiên.

– “Vạn Lý Tiêu Dao... vù vù...”

– Bạch Phụng Ngâm... vù vù... – Hai thân hình xuất chiêu tấn công Luru Ly, những chiếc lông vũ cùng những phi tiêu trắng bạc cứ lao vun vút tới Luru Ly. Cô nhanh chóng trong chớp nhoáng né và đón được hai lông vũ rồi phóng ngược lại hai tên kia. Chúng quá bất ngờ nhưng vẫn né được tuy nhiên đường đi của lông vũ quá nhanh đã để lại trên mặt của Hắc điều một vết cắt.

– Được lắm cô em, lần đầu tiên đấy... – Hắc điều bị rách mặt vẫn tỏ ra bình tĩnh. Quả thực sát thủ là vậy, tình cảm hay cảm xúc rất dễ ảnh hưởng tới khả năng chiến đấu của họ, vì vậy là một sát thủ giỏi việc đầu tiên phải biết che giấu cảm xúc, cảm xúc có thể khiến họ ra những quyết định sai lầm và khiến họ trả giá bằng cả tính mạng.

– Đa tạ, hihi... – Luru Ly vui vẻ đáp.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Long* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Miệt mài luyện tập

Ba thân hình vẫn đánh nhau trong đêm trăng thanh tĩnh, chỉ có ở dưới mặt đất là Thiên vẫn đang ngủ mát thoải mái.

– Bụp... vút... bụp... phụt... – Ấn hai đòn liên tiếp vào ngực và lưng khiến Hắc điều bị đánh rơi xuống đất học ra ngụm máu. Luru Ly tập trung tấn công hấn vì hấn có cảm xúc tốt hơn tên Bạch phụng kia, điều đó khiến cho sơ hở của hấn dễ bị lộ hơn.

Hắc điều ngay sau khi rơi xuống đất không vội lao lên mà đành quan sát xem thử Luru Ly có lộ sơ hở nào không.

Trên không, Luru Ly và Bạch Phụng đang đánh nhau. Bạch phụng tấn công và né đòn có phần nhanh hơn so với Hắc điều.

– Sao ngươi ít nói vậy? – Luru Ly vẫn vừa đùa vừa đánh nhưng câu hỏi của cô không có câu trả lời.

Hai thân hình vẫn đánh nhau thì bất chợt một thân hình khác lao tới, đó là Hắc điều. Luru Ly cũng bình thản né và đánh trả. Bất chợt từ đâu chiếc quạt lao tới như cắt.

– “Lần này coi cô né sao”. – Hắc điều có vẻ vui mừng nhưng không được bao lâu thì cái đó vụt tắt vì khi cánh quạt vừa lao tới thì thân hình cô đã biến mất.

– “Nguy to”. – Hắc điều nghĩ thầm và quả không sai, một chút sao nhãng của hấn khiến hấn nhận lấy hậu quả nặng nề, Luru Ly xuất hiện sau lưng hấn rồi lộn lên trên đầu hấn tung một chưởng khùng khiếp khiến hấn rơi bịch xuống đất. Hấn không kịp né bởi vì hấn không đọc kịp được chuyển động của cô. Luru Ly thì ngược lại, đánh Hắc điều rơi xuống đất cô ngay lập tức chặn đòn của Bạch phụng đánh tới, hấn cũng ngay sau đó lượn ra sau cô rồi bất chợt xuất hiện ở nơi khác để tung cước nhưng rất khó vì Luru Ly nhanh chóng đọc được chuyển động của hấn.

– “Bốp... bụp... hừ...” – Ấn hai cướp vào bụng nhưng có vẻ Bạch phụng vẫn rất bình tĩnh.

– Giới nhi. – Luru Ly nói rồi lao tới.

– “Bạch Phụng Ngâm. . . vù vù. . .” – Bạch phụng lui ra rồi phóng liên tục những phi tiêu sắc nhọn về phía Luru Ly nhưng lần này nguy hiểm lại đến với hắn. Luru Ly ngay tức khắc xuất hiện ngay sau hắn tung chưởng.

– Ahhh. . . phụt. . . – Hắn bị đánh rơi xuống đất, sợ dĩ hắn bị vậy là do lúc hắn phóng phi tiêu thì khoảng cách quá gần với cô khiến hắn bị chậm đi một nhịp so với chuyển động của cô và cái giá hắn phải trả là đó.

Sau một hồi, 3 thân thể nằm trên đất. Bạch phụng và Hắc điều vẫn cố gượng dậy còn Thiên thì vẫn đang bất tỉnh.

– Sao nào hai anh bạn? – Luru Ly bước đến trước mặt hai tên này.

– Muốn giết tùy ngươi, thân là sát thủ khi thất bại thì chúng ta cũng chỉ còn nước chết. – Hắc điều nói nặng nhọc.

– Vậy các ngươi không muốn sống sao. – Luru Ly nói ngây ngô.

– Tất nhiên là có nhưng số mệnh chúng ta đã an bài, nếu không chết trong ám sát thì thất bại trở về cũng đồng nghĩa với chết.

– Vậy chủ nhân của các ngươi muốn các ngươi chết thì các ngươi phải chết sao. – Luru Ly ra vẻ tò mò.

– Đúng vậy? – Hắc điều trả lời.

– Thôi, chuyện này ta không quan tâm nữa, các ngươi về đi. – Luru Ly nói rồi bước tới dìu Thiên dậy.

– Sao cô không giết chúng ta? – Hắc điều tỏ ra ngạc nhiên.

– Có lẽ do lúc nãy ngươi giữ đúng lời hứa không quá tay với chồng ta nên đó coi như là sự trả ơn vậy. – Luru Ly nói rồi dìu Thiên về nhà.

Hắc điều thấy vậy định dùng ám khí lông vũ nhưng bị Bạch phụng cản lại.

– À ta muốn nói với các ngươi trời đất bao la rộng lớn thiếu gì chỗ dung thân. Chỉ có sống mới có hi vọng, chỉ có những người không có hi vọng mới muốn chết. – Luru Ly dừng lại nói với Hắc điều và Bạch phụng một lời khuyên đồng thời là lời cảnh cáo. Lời khuyên cho 2 tên này là biết trước sẽ chết thì đừng nên về mà hãy đi một nơi khác còn lời cảnh cáo đối với Hắc điều vì lúc nãy hắn định ám toán cô. Quả là may cho hắn, nếu Bạch phụng không ngăn lại thì có lẽ hai cái xác nằm đó rồi.

– À, ta biết làm sát thủ thì danh dự luôn trên hết vậy nên ta muốn nhờ các ngươi một việc.

– Tại sao bọn ta phải đồng ý? – Hắc điều nói.

– Ngươi không đồng ý nhưng ta chắc chắn hắn sẽ đồng ý. – Luru Ly ý nói Bạch phụng. Hắc điều nghe vậy nhìn qua Bạch phụng với vẻ mặt tỉnh lặng không có sắc thái gì.

– Ngươi đồng ý sao? – Hắc điều hỏi. Bạch phụng không nói mà chỉ gật nhẹ một cái. Sợ dĩ hắn đồng ý là vừa rồi hắn còn nợ cô ta một mạng.

– Tạm biệt, sau này gặp lại, hihi. . . – Luru Ly vui vẻ nói rồi cô nhanh chóng dìu Thiên nhanh chóng lấp khỏi tầm mắt hai tên sát thủ, trận chiến hôm nay quả là bài học cho những ai tham chiến, đặc biệt là Thiên. Hắn đã được một bài học to lớn cho bản thân.

Một ngày sau trận chiến, Thiên bắt đầu mở mắt, hắn vẫn thấy cảm giác đau ê ẩm, vết thương ở chân có vẻ đỡ hơn nhưng cũng vẫn khiến hắn đi lại khó khăn. Lúc đó quả là Hắc điều nệ tay thật, không thì hắn trở thành thằng một chân rồi.

– Luru Ly, em không sao hả? – Thiên ngạc nhiên khi thấy Luru Ly bước vào, hắn nghĩ cô có thể đã chết trong đêm đó rồi nhưng nếu hắn chứng kiến được cảnh đó thì hắn sẽ có một cái nhìn khủng khiếp hơn về Luru Ly.

– Hihi. . . em không sao, anh thấy thế nào rồi? – Luru Ly đến bên cạnh hắn vui vẻ đáp.

– Anh không sao, vậy hai tên đó thì sao? Chẳng lẽ em giết chúng rồi. – Thiên hỏi với vẻ mặt tò mò.

– Chưa, chúng chạy thoát rồi.

– Em đánh bại chúng sao? – Thiên sửng sốt vì hắn có cố gắng đến mấy cũng không thể chạm vào được người của Hắc điều vậy mà vợ mình lại một lúc đánh bại hai tên đó.

– U, cũng chỉ do may mắn thôi, mà lần sau không được như vậy đâu.

– Là sao? – Thiên khó hiểu.

– Thì tất nhiên chúng có thể trở lại với một kẻ mạnh hơn. – Luru Ly đang nói dối vì cô thừa biết hai tên kia dù có cho tiền cũng không dám quay lại nhưng

cô phải nói vậy là vì Thiên.

– Vậy thì phải làm sao.

– Luyện tập.

– Luyện tập sao?

– Ủ, đúng vậy, anh phải luyện tập đi, lần sau nếu chúng quay lại thì một mình em không đánh được đâu. – Luru Ly cố tỏ ra nghiêm túc chứ trong thâm tâm cô đang muốn cười vỡ bụng khi chứng kiến khuôn mặt hiện giờ của Thiên.

– Ủ, đúng vậy, anh phải luyện tập, anh phải cố gắng nhiều hơn mới được. – Thiên gật đầu đồng tình, hần cũng hiểu được với khả năng hiện giờ của mình thì chưa làm nên com cháo gì được, hần vừa mới đối mặt với một đối thủ mạnh, mạnh đến mức khiến hần mất bình tĩnh và mù quáng trong tấn công nhưng chả làm được gì ra trò cả.

– Luru Ly, anh phải tập luyện, đỡ anh dậy. – Thiên nói rồi ra hiệu cho cô lại đỡ mình dậy, hần giờ đang nóng lòng hơn bao giờ hết.

– Ấy za, bình tĩnh đi, anh nghỉ ngơi cho khỏe đi rồi luyện tập sau, dục tốc là bất đạt đó, em ra ngoài trước đây. – Luru Ly nói rồi quay mặt đi, cô muốn cười lắm nhưng phải kiềm chế. Còn Thiên thì vẫn đang nóng lòng luyện tập, cảm xúc của hần vẫn chưa kiểm soát được, điều đó ảnh hưởng rất nhiều trên con đường sau này của hần.

3 Ngày sau...

– Anh khỏe hần rồi chứ. – Luru Ly hỏi hần.

– Tất nhiên, giờ anh đã luyện tập được chưa? – Thiên vẫn nóng lòng, hần suốt 3 ngày qua lúc nào cũng nôn nao trong cơ thể cứ muốn mau khỏe mà luyện tập nhưng hần đâu biết thử thách sắp tới của hần là gì.

– À My và Ngọc đâu? Sao dạo này anh không thấy họ. – Hần ngạc nhiên khi đúng là từ lúc hần tỉnh dậy không hai người kia đâu.

– A, thật ra em chưa nói chuyện này với anh. – Luru Ly nói với giọng buồn rầu.

– Chuyện gì? Em mau nói đi, chả lẽ hai người họ có chuyện gì sao? – Thiên sốt sắng.

– Ủ, họ đã biến mất khi chúng ta trở về, em chỉ thấy tờ giấy này trên bàn. – Luru Ly nói rồi đưa cho Thiên một tờ giấy.

Thiên hốt hoảng, hần cầm tờ giấy lên đọc mà mắt đỏ hoe, hai dòng lệ ứa ra.

– Lũ chó chết, tao sẽ giết chúng mày. – Thiên gằn giọng tức giận, trong bức thư ghi là My và Ngọc đã bị bắt cóc và không ai khác chính là hai tên sát thủ kia. Trong bức thư còn ghi lấy mạng đổi mạng, nghĩa là mạng của Luru Ly sẽ đổi lấy mạng của My và Ngọc mà hiện giờ My đang có thai nghĩa là một mạng đổi 3 mạng. Thiên tức sôi cả máu, hần đeo ngờ bọn chúng lại bị ỏi đến mức đó.

– Anh bình tĩnh đi, bây giờ có vội vàng cũng không làm được gì. – Luru Ly an ủi Thiên.

– Em đừng lo, anh sẽ bảo vệ em và đưa My và Ngọc về, em sẽ không phải hi sinh đâu. – Thiên nắm chặt tay Luru Ly, hần giờ đây chỉ còn mỗi cô ở bên nên với hần cô là tất cả.

– Ủ, em tin anh mà.

– Đúng rồi, anh phải luyện tập. – Thiên nói rồi vùng dậy ra khỏi nhà, hần đâm đầu vào luyện tập, nào thì chạy rồi đánh với bù nhìn ngàn tay. Hần tuy có sức mạnh rồi nhưng tốc độ vẫn chưa ổn, ban ngày là vậy còn ban đêm thì luyện công.

Một tuần trôi qua, hần vẫn miệt mài luyện tập nhưng do bị cảm xúc chi phối nên không hiệu quả lắm. Luyện công thì chả đột phá nổi Tứ cấp. Đánh với bù nhìn thì thay vì né đòn hần cứ vậy mà đâm thẳng vào khiến cho gần chục cái hông bét dưới tay hần.

– Ấy za, anh mà cứ mãi như vậy thì chả những không cứu được vợ còn đi nộp mạng đó. – Luru Ly nói khi thấy tinh thần hần bất ổn suốt cả tuần.

– Vậy theo em thì phải làm sao? Mà sao trông em có vẻ không lo lắng gì thế, ngược lại còn vui vẻ như không có chuyện gì xảy ra vậy. – Thiên cảm thấy kì lạ.

– Buồn cũng không làm được gì cả, những lúc thế này cảm xúc rất quan trọng, anh phải biết kiềm chế tâm ma trong bản thân thì mới luyện công tốt được. Sau này cũng vậy, khả năng che giấu cảm xúc càng cao thì thành công đến với mình càng lớn. Có một đầu óc tỉnh táo, bình tĩnh thì mới không bị sa bẫy đối thủ. Một chút dao động sẽ có thể khiến anh trả giá bằng tính mạng đó.

Thiên nghe những lời dài bày của cô khiến hần tỉnh táo hơn hần nhưng cảm xúc trong hần vẫn là một vấn đề lớn.

– Được rồi, anh sẽ cố gắng.

– Anh muốn em giúp không?

– Giúp sao?

– Vâng. Hôm qua nghe thời tin có vụ bắt cóc tổng tiền cũng xảy ra trong thành phố này đó. Anh muốn thử sức không?

– Ý em là muốn anh đi giải cứu con tin hả?

– Vâng! Một bài luyện tập cho anh, anh sẽ hiểu cảm giác của mình khi đối mặt với sinh tử. Anh sẽ hiểu được cảm xúc nó ảnh hưởng lớn đến thế nào thành công của mình.

– Anh chắc chắn làm được sao? – Thiên hỏi Luru Ly để lấy tinh thần.

– Tùy anh, không muốn thì thôi vậy. – Luru Ly quay mặt bước đi.

– Anh sẽ làm – Thiên nói với giọng quyết tâm.

Một ngày sau...

– Hãy nhớ cảm xúc sẽ giết chết anh nếu anh không làm chủ được nó. – Luru Ly nhắc nhở Thiên khi hắn chuẩn bị bước vào một cuộc huấn luyện. Tuy Thiên đi lần này có hơi mạo hiểm nhưng cô cũng không thể từ bỏ cơ hội này, nếu Thiên thành công thì có lẽ hắn sẽ thay đổi khá nhiều, còn nếu hắn bỏ mạng thì cái giá phải trả là Luru Ly. Cô sẽ dùng tới khả năng chuyển dao sinh mệnh cho hắn vì cô đã hết khả năng tái sinh nên cô giờ đây chỉ còn một mạng. Vì vậy cho thấy cô đặt niềm tin lớn đến nhường nào đối với hắn.

– Đừng lo, anh sẽ trở về mà. Chờ anh nhé! – Thiên nói rồi đặt lên môi cô một nụ hôn nồng cháy, hai người hôn nhau khá lâu vì lâu rồi Thiên chưa tái hiện lại cảm giác này.

Thiên rời khỏi căn nhà đến mục tiêu. Vụ bắt cóc này xảy ra ở tòa chung cư cao tầng, nạn nhân là một cô gái 20 tuổi tên Thanh – con của một thương giàu có trong thành phố. Bọn bắt cóc tầm 20 tên, súng ống đạn dược được trang bị đầy đủ cho thấy vụ bắt cóc này đã được chuẩn bị kỹ lưỡng tới mức nào.

Đêm nay cũng là đêm chuộc người vì thế Thiên phải hành động nhanh và sớm hơn.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Long* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: Mày nghĩ mày là anh hùng Hollywood chắc

Tại chung cư cao tầng...

– Thả ta ra, lũ khốn nạn, thả ra... – Tiếng gào thét, chửi rủa của cô gái chừng 20 tuổi.

– Haha... tiền đến người về thôi cô em à, đừng vội vàng như thế chứ, với lại bọn anh cũng thấy cô em đâu có tệ, có muốn chơi cùng bọn anh một chút không? – Tiếng của 1 tên cầm đầu nói, hắn đưa khẩu lục hất cằm của cô lên rồi đưa súng hướng xuống phần ngực của cô.

– Đừng đụng vào tao lũ chó má chúng mày, cút ra... – Cô gái tức giận hét lớn.

– Cô em càng nóng anh càng thích đó, hehe...

– Thả ta ra, đồ bận thiêu. – Cô gái – Thanh nói rồi nhổ thẳng vào mặt nó một bãi nước bọt.

– Hehe, anh thích, anh thích cô em rồi, nào để anh coi em tuyệt tới mức nào! Roac... – Tên cầm đầu nói rồi xé toang chiếc áo sơ mi trắng của cô ra.

– Lũ chó má chúng mày, ta sẽ không tha cho các người... – Cô gái tức giận mặt đỏ hoe.

Thiên đứng trên mái quan sát chuyện đó nãy giờ, hắn tuy rất thích cảnh dâm ô nhưng không thích kiểu ấy, mặt hắn tức giận nhưng hắn phải kiềm chế cảm xúc. Hắn quan sát thấy bọn này đúng là bắt cóc có chuẩn bị rất kỹ lưỡng, tầm khoảng 20 tên mà tên nào tên ấy cũng có súng, có tên còn có M16, bọn này đi bắt cóc tổng tiền mà như đi cướp ngân hàng không bằng. Hắn quan sát rất kỹ và chờ thời cơ tới.

Bên dưới...

– Hehe... để coi cô em chống cự được bao lâu, khả khả. – Tên cầm đầu nói rồi đưa lưỡi liếm cổ Thanh.

Thanh giãy dụa điên cuồng.

– Cút ra, tránh xa tai ra, thằng điên, hừ... ahhhh... con điên này. – Thanh chửi rồi cắn vào cổ tên đó một miếng thật mạnh, may mà vết cắn không sâu, chỉ chảy máu không là thằng đó đi gấp đòi nhà ma nó rồi. Hắn tức giận bật cho cô một cái tát.

– Bóp... mày muốn chết hả? Đồ điên. – Tên cầm đầu ôm cổ tránh ra xa cô.

– Mày, ông ta đến không? Sao lâu vậy? – Một tên khác nói.

– Hừ, hắn không đến là được sao? Đưa con gái mà hắn coi trọng như trân châu trên tay đang ở đây, hắn không đến thì đúng đéo phải bỏ con này rồi. – Tên cầm đầu nói với vẻ mặt tức giận, hắn vẫn cảm thấy đau sau phát cắn vừa rồi.

Thiên vẫn đang chờ cơ hội nhưng hắn cần phải nhanh chóng trước khi ông kia đến.

– Đây, coi tao đi đái cái. – Một tên canh cửa nói.

Thời cơ cuối cùng cũng tới, Thiên nhẹ nhàng theo tên kia, hắn rón rén theo sau. Khi tên kia đứng đái, miệng thì huýt sáo trông có vẻ yêu đời lắm nhưng hắn không biết giây phút hắn đứng đái là giây phút cuối cùng của đời hắn rồi.

– Aì? Phup... rắc... – Ngay khi tên kia phát hiện thì đời hắn cũng xong luôn, Thiên nhanh chóng lao tới tung đấm vào đầu hắn rồi lập tức bẻ cổ hắn như bẻ cổ gà, tên kia chưa kịp la lên đã lăn xác ra đất.

– Đây, sao tên kia đi lâu vậy? Tao với mày đi xem sao? – Một tên canh cửa khác nói với tên bên cạnh khi thấy tên vừa rồi có việc đi đái mà giờ chưa về. Thế là hai tên rủ nhau ra xem sao nhưng chúng đâu biết chúng đang rủ nhau xuống thăm diêm vương đầu.

Thiên chỉ đợi có vậy, ngay khi hai bóng kia xuất hiện thì cũng như tên lúc nãy, bị tấn công bất ngờ khiến chúng không kịp la lên. Thiên không dùng súng vì sẽ gây ra tiếng động, điều đó là bứt dây động rừng. Thế là 3 tên đã dọn xong, đang còn 17 tên nữa.

– Chuyện gì? – Tên cầm đầu gần gũi khi có một tên lại báo với hắn chuyện gì đó.

– Thật sao? Mày với hai tên nữa đi xem thử, cẩn thận chút, nếu thấy điều gì bất thường thì về đây. – Tên cầm đầu có vẻ ngạc nhiên khi nghe tên kia nói với hắn.

– Tao nghĩ bỏ mày không ngu đến mức thuê sát thủ để dọn bọn tao, nếu tao là người cuối cùng thì chắc chắn mày là người chết trước tao. – Tên cầm đầu quay sang nói với Thanh.

Thế là thêm 3 tên nữa ra thăm dò.

– Từ đã. – Một tên nói với hai tên kia khi hắn cảm thấy điều gì đó bất thường.

Trước mặt hắn có một lùm cây, nếu quan sát kỹ sẽ thấy một bàn tay bị lòi ra.

– Cẩn thận, phía trên... – Một tên khác nói khi hắn cảm nhận nguy hiểm từ phía trên. Có ai đó đang lao xuống với tốc độ chết người. Không ai khác đó là Thiên, hắn lao xuống nhanh vun vút ngay sau đó túm cổ được một tên.

– Rắc... roẹt roẹt... – Tên kia trước lúc chết xả đạn lung tung, hai tên kia ngay lập tức chạy về, tay chúng tuy có súng nhưng thấy cảnh tượng vừa rồi khiến chúng kinh hãi tuột độ.

– Hừ, chạy sao? – Thiên hừ một tiếng ngay lập tức đuổi theo.

– Fuck! Nó là cái quái gì thế. – Một tên vừa chạy vừa nói.

– Mẹ nó, chúng ta có súng, sao chạy vậy. – Tên còn lại nói rồi quay lại xả đạn.

– Roẹt roẹt roẹt... – Tiếng súng sấm cả không khí. Lá cây cứ rụng mù mịt trong khi bạn thân hắn sảy đạn mà không biết mình đang sảy gì.

– Phup... rắc... – Thiên đột nhiên bên trái tạt qua túm cổ tên đang xả đạn mà bẻ cổ nhanh như cắt.

– Roẹt roẹt... – Tên kia thấy vậy cũng xả đạn, hắn không quan tâm là tên đang bị Thiên túm cổ còn sống hay đã chết. Hắn sảy đến mức mà thân hình của tên kia nát bét, Thiên đứng sau nên an toàn.

– Tặc tặc... – Vcl, hết đạn. Tên kia nhắm mắt sảy đến mức hết đạn mà hắn vẫn bóp cò.

– Hừ, good bye. – Thiên nói rồi lao tới bẻ cổ tên kia. Vậy là 3 cái mạng nữa lại ra đi.

– Đại ca, có tiếng súng ngoài kia. – Một tên thấy thế vào nói với vẻ hốt hoảng.

– Hừ, mẹ nó thật, ông kia không phải cha mày sao? – Tên cầm đầu quay mặt sang nhìn Thanh.

Thanh thì lúc đó vẫn không hiểu chuyện gì đang xảy ra, ba cô tuy là thương gia bạc tỷ nhưng luôn coi cô là trăn châu quý giá, chả lẽ vì một chút tiền mà sẵn sàng từ bỏ mạng cô hay sao.

— Các người, tập trung vào, nếu có tên nào xuất hiện thì sảy nát mẹ nó cho tao. — Tên cầm đầu cầm khẩu M16 lên sóc đạn rồi nhìn mấy tên kia. Hắn đâu biết ngoài kia chỉ có Thiên.

— Bíp... roẹt roẹt roẹt... — Tiếng roi của một thi thể xuống sàn, ngay tức khắc 12 tên thi nhau sảy nát cái thi thể. Đó chỉ là thi thể của một trong số những tên lúc này.

— Roẹt roẹt... ủa... ủa... — Tiếng trả đạn của Thiên và ngay sau đó là thi thể mấy tên dính đạn.

— Fuck! Mẹ kiếp. — Tên cầm đầu tức giận quát khi 4 tên trước mặt mình cứ thế mà chết một cách nhanh chóng đến mức mặt Thiên hắn cũng chả thấy.

— Mày không ra thì tao sẽ giết con chó này. — Tên cầm đầu đưa khẩu M16 lên dí và đầu Thanh.

Hắn vẫn chửi rủa nhưng đáp lại vẫn là sự im ắng đến lạ thường. 8 Tên kia cũng bàng hoàng không kém, có tên còn không giữ được mà tè ra quần, vị bất cóc này đối với chúng đúng là cánh cửa tử một chiều.

— Mẹ kiếp, mày ra không. — Tên cầm đầu vẫn tức giận, khẩu sóc lọ hắn dí mạnh vào đầu Thanh.

— Hai người ra đó coi. — Hắn không đợi được nữa mà cho hai tên kia ra trước cửa xem sao.

Hai tên vừa bước ra thì ngay lập tức một thân hình lao tới.

— Búp... rắc... roẹt roẹt... hắn ở đây... roẹt roẹt... — Một tên bị Thiên vịn cổ còn tên còn lại thì ngay lập tức sảy theo quán tính, miệng hô mà tay vẫn sảy.

— Roẹt... ahh... — Thiên ngay lập tức cướp súng tên vừa bị bẻ cổ mà trả đạn, tên kia ăn đạn vào đầu chết ngay tại chỗ.

— Mẹ kiếp! Mày nghĩ mày là anh hùng hollywood sao? Ngon ra đây, đừng có nấp như một con chó như vậy. — Tên cầm đầu chửi rủa một cách điên loạn. Mặt hắn có phần tái nhợt.

Hắn ra hiệu cho 6 tên còn lại rút, lần này thất bại thì chắc chắn hắn không thể tay trắng về được, hắn mất 13 người nên cô gái trong tay hắn còn thì hy vọng vẫn còn.

— Vù, bốp... rắc... ahh... roẹt roẹt... đoàng... — Thiên nhắm vào tên sau cùng để giết ngay sau đó năm tên còn lại xả đạn, tên cầm đầu cũng thả Thanh ra mà nổ súng. Lực công phá của khẩu M16 rất mạnh, Thiên chỉ nấp sau một thân thể là không đủ, hắn nhanh chóng bỏ thân thể kia ra rồi nhảy sang một bên nấp vào tường.

Bọn chúng vẫn xả súng, chúng sảy nát từng lỗ trên tường, vỏ đạn rơi liên tục, liên tục.

— Đoàng... đoàng... — Tiếng khẩu M16 của tên cầm đầu. Sau đó hắn ra hiệu cho 5 tên còn lại mang theo Thanh rút ra cửa sau. Hắn thì đứng ở đó chờ Thiên mò mặt ra để tặng hắn một phát vào đầu.

— Khả khả... ngon mày ra đây đừng có nấp như chuột chũi vậy. — Khẩu M16 hắn vẫn ngắm về phía chỗ Thiên đang nấp. Thiên đã bị dính đạn ở đùi vào lúc này, may mà là đạn của MP5 không nếu là đạn của M16 thì chắc giờ hắn lét không nổi.

— Ra đây đi nào! Baby... khả khả... — Vẫn tiếng nói của tên cầm đầu, hắn thấy vết máu ở gần bức tường, biết Thiên đã dính đạn nên hắn rón rén bước tới với khẩu M16 trên tay.

Thiên vẫn biết nhưng giờ đây hắn không có thân thủ nhanh như lúc trước nữa, trên tay hắn giờ đây chỉ có con dao găm, khẩu súng cách hắn một đoạn khá xa, nếu giờ hắn ra thì chắc chắn ăn đạn vì vậy mà hắn chỉ có thể chờ, chờ với hy vọng mong manh là tên kia có sơ hở.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Long* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Sự tình cờ ấy mà

Bất chợt Thiên nghĩ ra một cách, hắn hy vọng cách này có thể làm tên kia mất cảnh giác. Hắn tháo chiếc giày mình rồi ném về phía tên đó.

— Đoàng... hừ... đoàng... ahhhh... ahh... — Tên cầm súng thấy chiếc giày bay về phía mình lập tức nổ súng theo quán tính, Thiên cũng lao ra ngay sau đó và phi đao về tên đó nhưng phản xạ của tên đó cũng không tệ, lập tức hắn quay lại nổ phát súng trước khi ăn đao vào tay. Thiên bị dính đạn vào bả

vai khiến hắn đau đớn vô cùng còn tên kia ăn dao vào tay làm khẩu M16 rớt xuống. Cơ hội đến, Thiên lao tới nhanh hết mức có thể mặc dù chân đang bị thương. Khi tên đó vừa nhấc khẩu súng lên cũng là lúc Thiên vọt tới cho hắn một đầu gối vào mặt. Hai thân hình vạt nhau trên đất. Thiên tuy khỏe nhưng hắn đang bị thương rất nặng nên không hơn tên kia là mấy.

– Bóp... bực... phụt... ahhh – Thiên đập vào mặt tên kia làm hắn học máu nhưng tên kia ngay sau đó cũng đập vào bả vai đang bị thương của hắn làm hắn đau đớn vô cùng.

– Chết đi con chó. – Tiếng gào của tên kia khi hắn vợ được dao găm lúc này lao tới đâm Thiên. Thiên đưa tay lên đỡ tay hắn, hai người dùng giằng co con dao. Co dao càng lúc càng dí sát về phía cổ Thiên, trong gang tấc dường như bị đâm xuyên cuống họng thì Thiên vội đầu gối vào háng tên kia làm hắn đau tức tưởi, bộ âm chén của hắn cứ thế mà vỡ và hắn cũng không sống lâu được ngay sau đó. Thiên nhận cơ hội hắn đang đau đớn vội bẻ cổ tay ngoắt ngược con dao lên mà đâm xuyên cổ hắn. Máu tươi cứ thế mà chảy xuống mặt Thiên làm hắn hấn đỏ loe loét. Hắn vật xác tên kia ra một bên nằm thõ hì học. Giờ đây hắn nghĩ nhiệm vụ thất bại thật rồi, cô gái kia có lẽ đã bị bắn đi rồi nên hắn cũng chẳng còn hy vọng mà đuổi tiếp.

– Anh ơi! Anh có sao không? – Bỗng dung một tiếng gọi của cô gái đang đến gần cùng với một người đàn ông khá lớn tuổi. Không ai khác đó là Thanh, cô khi bị 5 tên kia dắt đi thì cũng là lúc bố cô với cảnh sát tới, họ tới muộn là vì phải bày mưu tính kế nhưng khi đến nơi thấy con gái mình đang bị 5 tên đó mang đi thì vội đuổi theo, 5 tên kia tuy có súng nhưng đầu sọ của chúng không có đó nên chúng không dám giết Thanh. Vậy là cô được cứu còn 5 tên kia bị bắt. Lúc cô trấn an lại tinh thần thì vội sức nhớ có người cứu mình lúc này nên vội chạy về đây. Và cũng là lúc này Thiên dường như ngất đi vì mất máu ở bả vai khá nhiều. Đạn của khẩu M16 thì không thể xem thường được, M16 được xem là súng one shot nên dính đạn của nó và bả vai cho thấy sự tệ hại tới mức nào, may mà Thiên có thân hình cường tráng không thì có khi đi cả cánh tay.

– Cậu có sao không, tôi đưa cậu vào bệnh viện nhé. – Tiếng của đàn ông, không ai khác là bố Thanh.

– Chà lẽ ông để tui chết đây sao? – Thiên cười khổ, hắn không nghĩ ông ta thấy cảnh hắn lúc này mà còn hỏi có sao không. Câu hỏi thừa khiến hắn không muốn trả lời, hắn sau đó cũng bất tỉnh nhân sự.

1 Ngày sau...

– Anh tỉnh rồi à! – Tiếng của cô gái trẻ tuổi, đó là Lulu Ly.

– Ừ, anh ngủ bao lâu rồi. – Thiên nói rồi đưa tay vuốt má cô.

– Một ngày rồi đó, có cái nhiệm vụ nhẹ nhàng vậy mà cũng để ra nông nổi này. Hừ... – Lulu Ly nói rồi đưa điệu bộ ngoắt môi. Trông cô lúc này rất đáng yêu.

– Sao vậy? Anh tay không tác sát mà đi đấu với bọn súng ống cả người vậy em bảo dễ như đi bắt gà ý nhi. – Thiên cười nhẹ.

– Hừ, còn nói nữa à. – Lulu Ly nói rồi đâm vào ngực Thiên.

Ngay lúc đó Thanh cũng bước vào với giỏ hoa quả.

– Chị tới rồi à? – Giọng Thanh nói với Lulu Ly.

– Ừ chị tới coi em ấy thế nào, cũng may là tỉnh rồi. – Lulu Ly nói rồi đưa mắt nhìn Thiên trong vẻ ngạc nhiên của hắn.

– “What the fuck! Em, ready?” – Thiên không hiểu chuyện gì đang xảy ra, mới đó mà vợ mình đã gọi mình là em làm Thiên chỉ biết căng mắt ra nhìn cô nhưng ngay sau đó hắn cũng dần hiểu.

– Em này, người ta có công lắm đó, Thanh đã trông coi em từ lúc em vào viện đến bây giờ đó. Em coi tình ý người ta ra sao mà báo đáp đi không là liệu hồn. – Lulu Ly nói rồi đưa động tác dọa Thiên.

– Hà? Cô ấy trông coi anh chứ không phải em? – Thiên ngạc nhiên há hốc mồm. Hắn nhìn Thanh, lúc này cô cúi gầm với đôi má đỏ ửng, cô đang ngượng nên không quan tâm tới lời nói lúc này của Thiên nếu không cô có thể biết là Thiên gì với Lulu Ly vì lúc cô gặp Lulu Ly thì cô cũng nghĩ Lulu Ly là vợ hoặc em gái của Thiên vì cô ấy quá trẻ so với Thiên.

– Ai là em của anh, ăn nói cẩn thận vào. Thôi, chị ra ngoài cho hai người nói chuyện. – Lulu Ly bước ra khỏi phòng để Thiên và Thanh trong phòng. Thiên thì vẫn chưa hết ngạc nhiên, hắn không biết là Lulu Ly đang đùa hay muốn ghép hắn với cô này nữa.

– Anh thấy đỡ chưa. – Tiếng của Thanh làm Thiên bừng tỉnh.

– À, tôi đỡ rồi, làm phiền cô nhiều quá.

– Không sao mà! Anh cứu tôi nên việc này cũng là thường tình thôi. – Thanh vẫn nói với bộ mặt cúi gầm.

– Ahhh... – Tiếng kêu của Thiên khi hắn cố ngồi dậy, vết thương vẫn làm hắn cảm thấy đau.

– Anh cẩn thận. – Thanh nói rồi tới đỡ Thiên ngồi dậy, ngay lúc này Thiên mới nhìn rõ được khuôn mặt của Thanh ở khoảng cách gang tay như thế này. Khuôn mặt cô khá đẹp, so với Ngọc có phần non hơn còn so với My có phần mặn mà hơn. Trông rất tuyệt, cũng dễ hiểu thôi vì cô là một ca sĩ khá nổi tiếng mà. Ở gần cô ngửi cái mùi thơm hoa hồng pháp khiến Thiên ngây ngất.

– Anh sao vậy? – Thanh cũng nhìn Thiên và hỏi làm hấn giật mình.

– À không có gì. – Thiên ấp úng nhưng điều đó khiến Thanh cảm thấy khá ngượng.

– Tôi gọi hoa quả cho anh nhé.

– À, ừ, cảm ơn! – Thiên nói rồi đưa mắt nhìn Thanh gọt hoa quả. Thình thoảng hai người vẫn nhìn mặt nhau nhưng người tỏ ra thẹn thùng vẫn là Thanh. Cô cứ ngước mắt nhìn Thiên thì luôn bắt gặp ánh mắt hấn nhìn cô. Cũng không hiểu sao Thiên có thể nhìn một cô gái với một vẻ mặt không chút ngượng ngừng đến thế.

– Mặt tôi dính gì sao? – Thanh hỏi khi cô luôn thấy Thiên nhìn mình.

– Không, chỉ là tôi đang ngắm cô thôi. – Thiên vẫn nói với vẻ bình thản.

– À, à, không phải, ý tôi là tôi đang xem cô có bị gì sau đợt vừa rồi không mà. – Thiên chợt tỉnh, hấn vội nói đỡ cho lời vừa nãy của mình. Hấn cũng không hiểu sao mình có thể nói câu lúc nãy mà không chút cảm xúc gì. Còn Thanh thì đỏ mặt ngay sau câu nói ấy.

– Tôi không sao? Cảm ơn anh. – Thanh trả lời với vẻ e thẹn.

– À anh tên gì vậy? – Thanh hỏi.

– Tôi là Thiên.

– Sao anh biết mà cứu tôi?

– Sự tình cờ ấy mà.

– Ý anh là sao? – Thanh ngạc nhiên.

– À, là kiểu tôi và băng đó có mối thù khá sâu nên muốn trả thù chúng, tình cờ thấy cô bị bắt cóc nên tiện thể ra tay luôn. – Thiên nói dối một cách trắng trợn, có thể nói khả năng nói dối của hấn phải đạt cực đỉnh. Bậc thầy của nói dối, nói không nháy mắt, không thay đổi cảm xúc, nhịp tim vẫn bình thường giống nhưng những lời nói dối của hấn điều là thật vậy.

– À, thì ra là vậy... – Thanh hiểu rõ vấn đề.

Một tuần sau là lúc Thiên xuất viện, trong một tuần qua thì Thanh cũng thình thoảng tới đem hoa quả và hỏi thăm Thiên còn Lưu Ly vẫn luôn trông coi Thiên.

– Anh cảm thấy cô ấy thế nào? – Lưu Ly hỏi Thiên khi hai người về nhà.

– Ấy zà! Anh kia à, không dám, không dám nhận đâu. – Thiên trêu đùa cô, mà điều đó cũng đáng. Một tuần qua cô toàn gọi hấn là em khi Thanh có mặt làm hấn cảm thấy khá quen với cách gọi ấy rồi.

– Được, anh muốn em gọi vậy à, hứ... – Lưu Ly cũng không vừa, cô ngoắt mặt tỏ vẻ hăm dọa.

– À thôi! Anh xin lỗi, anh không dám nữa, vợ là vợ chứ sao là chị được. – Thiên vội xuống giọng, rõ ràng phải thế vì đâu ai muốn vợ lại trở thành chị mình.

– Hứ... – Lưu Ly vẫn không nói gì.

– Thôi mà, anh xin lỗi rồi, em còn muốn gì nữa. – Thiên cười khổ vòng ra trước mặt cô.

– Anh phải đền bù.

– Đền gì?

– Đi chơi, hihi... – Lưu Ly chỉ có thế.

– Trời ạ! Đừng nói lại muốn đi mua đồ đấy nha, đi mua đồ là anh xách không nổi đâu. – Thiên lo lắng, nhắc tới đi chơi hấn lại nhớ tới lần mua sắm lúc trước, lần đó đã cho hấn một kỉ niệm đáng nhớ.

– Không cần, đi chơi thôi. Anh phải dắt em đó đó nha, hihi... – Lưu Ly nói rồi chạy đi chỗ khác để lại Thiên với hơi thở nhẹ nhõm, hấn sợ nhất là đi mua sắm với cô. Do đáng người đẹp nên đồ gì mặc vào cũng đẹp khiến một lần đi mua sắm của cô như một lần đi mua hết đồ trong siêu thị vậy.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Long* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

